

ასალი

თემსთების და
კონთემსთების
ჟურნალი

საუნაქე

№3 (77)

მაისი-ივნისი

2020 წელი

სვ

ფასი 2 ლარი

ნომრის ავტორები

დავით ქართველიშვილი

& ტარიკ ელ-ტაიბი

1970

2020

კოუზი

ირმა გერიძე
ია ჯინჭარაძე

პროზა

პაატა ნაცვლიშვილი
თეა თოფურია
დავით ოქროპირიძე

ასალი თარგმანები

სტანისლავ ივანოვი ვიტკევიჩი
ფაღისიან მარსო
ჰაროლდ ვინტერი
სალიმ გაგულაოღლი

არტი

დავით ანდრიაძე - უმანგი ხუმარაშვილზე

ყველაფერი ჩვენს წარმოებაში

სავიზიტო ბარათები; მოსანვევები და მისალოცები;
დიპლომები; სერთიფიკატები; ბროშურები; ფლაერები;

ბუკლეტები; კატალოგები; მენიუები; კალენდრები;

პოსტერები ბლანკები; კონვერტები;

ბლოკნოტები; CD/DVD შეფუთვა
ნებისმიერი სირთულის ყუთები;

ასევე ყუთებზე ბეჭდვა;

ყველა სირთულის კვეთები;

ეტიკეტები და სხვა თვითნებადი

პროდუქტები; ბილეთები;

აფიშები, ბანერები, ვიტრინების
და ავტომობილების გაფორმება;

საათების ბრენდირება;

ბეჭდვა ოქროს და ვერცხლის ფოლგაზე,

ნატურალურ ტილოზე;

პლასტიკური ბარათებზე ბეჭდვა;

მაისურებზე, ჩანთებზე, კალმებზე ბეჭდვა

ციფრული,
ოფსეტური
ბეჭდვა

ქუთათელაძის 8. ტელ.: 597 39 55 87; 2 39 55 87; 2 14 12 14 innostd@gmail.com

საქართველოს საავტორო უფლებების
დაცვისა და განვითარების
სამსახურის მხარდაჭერით

წიგნების ავტორები

დავით ქართველიშვილი

ელისო გიჭრაძე - დავით ქართველიშვილის რეჟისურა და მოცენულობა - 3
დავით ქართველიშვილი - სასენი ნიშა ანუ ყველა გადის (მენს მეტი) - 9

ტარიე ელ-ტაიბი

გიორგი ლომჯანიძე - ტარიე ელ-ტაიბის მადლიცა და ცოდვაც - 17
ტარიე ელ-ტაიბი: ეგებ ამ პანდემიამ მაინც მიგვაბრუნოს პატარა,
ნამდვილი ოცნებებისაკენ... (ესაუბრა გიორგი ლომჯანიძე) - 19
ტარიე ელ-ტაიბი - ლექსები კრებულიდან „არ არის ცოდვა“
(არაბულიდან თარგმნა გიორგი ლომჯანიძემ) - 23
რამა შოსანი - „ალაჰის ბაზარი“ - შინაღმდეგობის ლექსის ვაგების
ახლებური ფორმულირება (არაბულიდან თარგმნა ვარდუჯან ვარდუჯაძემ) - 30
ტაიბ სალიმი - წინასიტყვაობა ტარიე ელ-ტაიბის ნოველათა კრებულზე
„აქლემი შუენიშნის ნითელ მუქზე არ შერდება“
(არაბულიდან თარგმნა ვარდუჯან ვარდუჯაძემ) - 32

პოეზია

ირმა ბერიძე - 34
ია ჯინჭარაძე - 35

პროზა

აბატა ნავსლინი - ვეფხებისტყალსანი - 37
თაბა მოწაური - ტკბილი ცხოვრება - 51
დავით მოწაური - მოთხრობები - 55

დავით ქართველიშვილის რეჟლესია და მოცემულობა

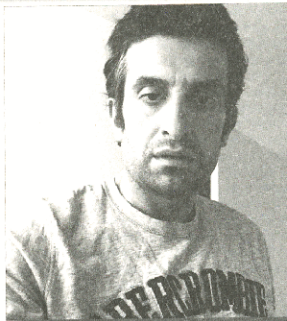
ელისო მეტრეველი

დავით ქართველიშვილი რვა წელია, რაც საქართველოდან წავიდა – ეს არის „უცხო ენაში ყოველდღიური ცხოვრების, მუშაობის, მეგობრობისა და ურთიერთობის“ წლები, ამბობს. ცოტა ხნის წინ „ახალი საუნჯის“ ვებსაიტზე მისი ტექსტი – „კარანტინი ანუ ცოცხალი (რატოსიდიული სარეკლამო განცხადება)“ – გამოქვეყნდა და ამით ქართულ ენაზე რეალური სიჩუმეც დაიწყო. ამ სიჩუმემდე კი დაწერილი ჰქონდა „მოცემულობა“, „ეჭვის სიზმარი“, „პროზისა და საკუთარი თავის შესახებ“, „ახალი წიგნი“, „ოთხი მოთხრობა“, „იყო საღამო, იყო დილა“, „დღიურები მირანდასთვის“, „პოპური“, „ათი ქალწული“... ბლოგები და ესეები. 2001 წელს მისმა პირველმა წიგნმა მოიპოვა „წინანდლის პრემია“, თვითონ კი ვახდა „წლის საუკეთესო ახალგაზრდა მწერალი“. 2008 წელს მიიღო ლიტერატურული პრემია „საბა“ საუკეთესო პროზაული კრებულითვის – „ოთხი მოთხრობა“.

...დათოს პროზა, მოთხრობები და ორი რომანი ყოველთვის უტრიალებდა არაფრით გამორჩეული კაცის ყოველდღიურობას და მის მოსაწყენ და რუტინულ ცხოვრებას. ეს სიცხადე და სიმარტივე დიდ შთაბეჭდილებას ახდენდა ჩემზე“, – თქვა ერთ ინტერვიუში დავით გაბუნიაძემ. „მე კონკრეტული ადამიანის გარეშე არაფერი არ მიინტერესებს“, – ამბობს თვითონაც.

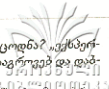
ნაკითხული გავით დავით ქართველიშვილის „ორმოთხრობა“? დღი წინს წინათ ნაკითხვებზე. მას შეუძლია დაწეროს ყველაფერზე და დაწეროს ისე, რომ აუცილებლად წაკითხავ, მისთვის, რაღაც ასეთი გავიფიქრე. ფორმალისში, დეკონსტრუქცია, პარადია, თამაში, ექსპერიმენტი, „ანტი“ – უთქვამთ მის ტექსტებზე სხვადასხვა დროს. ეს სიტყვები თუ არ დაგებ-მარება, ხელსაც არასდროს შეგიშლის, რადგან თუ მას კითხულობ, უკვე „მოქცეული“ ხარ – მის ტექსტში, მის სივრცეში, მის მოცემულობაში.

„ყველანაირად ვერიდები რესპონდენტის როლში ყოფნას“, დანერა ერთგან, თუმცა შეუძლია საკუთარ ტექსტებში ბევრ თავის ამბავს მოჰყვეს, მთელი წინიცი კი დანერის „პროზისა და საკუთარი თავის შესახებ“. იმ დროში იმ ტექსტების მიხედვით ერთი „პროზალი“ რესპონდენტის გარეშეც გავიფიქრებოდა, თუმცა დღეს

ალარ მგონია, ეს შესაძლებელი იყოს, რადგან ყველაფერი შეიცვალა, უფრო სწორად, როგორც თვითონ ამბობს, განვითარდა.

მას ასე, დავით ქართველიშვილი წიგნებთან და „უნივერსად“ გატარებულ დროზე, სიტყვებით კონკლიორობასა და ფორმალისზე, ფსიქოდელო-ურ და ზედაპირულად არგასაკელ ნლებზე, რე-ფლექსიასა და კანონგარეშედ გამოცხადებზე, წასვლაზე, არდამრუნებასა და „დაშვებაზე“... და ორ კაცზე, რომელთა ამბებიც არ იქნებოდა, მისთვის რომ დამეგერებინა და მეფიქრა, „მართლაც, რა კავშირი აქვს ამ ყველაფერს ლიტერატურასთან?..“ არადა, ზომ ვამბობ, მას შეუძლია დანერის ყველაფერზე და დანერის ისე, რომ აუცილებლად წაკითხავ.

- დათო, მოდი, ჯერ ის მოხარო, ახლა სად ხარ - როგორ აღმოჩნდი მანდ და როგორ ხარ?

- ვარ იქ, სადაც 8 წლის წინათ ჩამოვედი - ააზ-დღეო, კალიფორნია, აშშ. საერთოდ მე არ ვარ გადაადგილებების მოყვარული და თავგანაღდეზული მოგზაური. თავგანაღდეზული კი არა, მოყვარული მოგზაურიც კი არ ვარ, მაგრამ მიყვარს და რაც მოთავარი, მჭირდება ცვლილებები. ხოლო ცვლილებების მოსაძებნად ბინებში აივრცეოს გადაადგილება აუცილებელი, ხაზ-დახაზ დროშიც, მაგრამ ეს უკანასკნელი მინაგანი პროცესია.

- როგორ მოხდა, რომ რამდენიმეფრენიანი ფეისბუქი გაქვს, არც სხვა სოციალურ ქსელებში ხარ? არ ებნებოდა?

- ფეისბუქი შეიძლება ითქვას, რომ არ მაცქს, ჯერო მესწავებოდა. ფეისბუქის გვერდს კარგა მთელა უნდა, ყოველდღიური განაღდეზობა, ახალი ფოტოები, მახინჯიფინგური პოსტები და ა.შ. ბევრი სამუშაოა და ამ პაუზისმგებლობა აუღებს გავლენიანად.

- მგონი, ჩვენი თაობის ხალხი უფრო ადრე წავიდა საქართველოდან, დაავიანდ თუ უნდად ის დრო იყო, რაც უნდა ყოფილიყო?

- გაანია, რიასის მიდინარ. ყველას თავისი მიზეზი აქვს. მე აქ უცხო ენაში ცხოვრების განოცდილება უფრო მინტერესება, ვიდრე ქონების დაგროვება (ვიცი, მცდარი არჩევანია). ლირად ეს ექსპერიმენტი თუ არა? რა თქმა უნდა - კი, თუნდაც იმიტომ, რომ არი ახალ ენა ვისწავლე, ერთი კარგად და მეორე ისე რა, თუქცა მანაზე მთელა კარგად გამოიძლია.

- სად შენაბო ახლა, გახდი ემიგრანტი თუ „სივრცეში დროებით გადაადგილებულად“ რჩები?

- სამუშაო არადავარა გამოიძვივლა, ვერაბობა ჩემს მგებრობათან რესტრანში უკვე მღებობა. ჩემს აქ ყოფნას ინახავს, ავე რომ, კარგია. ძალიან გამოძირილია იმ შრომა, რომ ადგილობრივი მეგობრები შევავს და ისინი მოყვად „ფორტენოა“ ყველაზე დიდი საფრთხისგან - ჩარეუ საკუთარ ბაღში, საკუთარ ენაში და ადგილობრივიბაში დიდიართი იფრთხილოთ. რაც შეეხება ემიგრანტობას, ეს მოძველებული, არქაული სიტყვაა. ემიგრანტები არსებობდნენ ინტერნეტში, მართლაც მოწყვეტილი საკუთარ ფესვებს. ინტერნეტმა ნოსტალგია მოკლა, ხოლო ემიგრანტი ნოსტალგიის გარეშე არა ემიგრანტი, არამედ უცხოელია. მე არ ვგრანობ აქ თავს ემიგრანტად, რადგან ემიგრანტის აქედნი დეფინიცია გამოირივას ადგილობრივი ენის გამართულად ფილოსოფია. თუქცა უცხოელად ყოველ წამს ვგრანობ თავს და იცი, რატომ? იმიტომ, რომ ვარ უცხოელი.

- იორი ახალი ენა ინახავ. როგორი ანაზავია

ეს - ისე ქართულია ნერ? არაფერს ცელის ეს ცოდნა? „ესპერანტო“ როდის მთავრდება - გამოცდილებას დააგრეობ და დამრწმუნები?

- უცხო ენაში ყოველდღიური ცხოვრება, მეწინაა, მგებრობა, ურთიერთობა, რა თქმა უნდა, აზნებს გაღებებს. ამავე დროს, ჩემი ნარსულად და აქედან გამოიძვივარე, ქართულიც ხომ აზნებს გაღებებს ჩემს ანაზავზე? თავისთავად, ტრინინგებულად, კი აზნებს. ანუ გადააზნებდა არ ნიშნავს სრულ მიწყვეტას - მიწოდლოვ საწვინ ტრინინგ, როდესაც ახალ ენას ერწყმები. შემდეგ ყველაფერი ერთფეროულად, ხანდახან ურთიერთიფიზიკულად, ხანდახან წუთისწინებულად თანაბრსებას. რა თქმა უნდა, ეს თანაბრსება ბანდაბან გულისხმობს კონფლიქტებს, ხოლო კონფლიქტების შიშოდ დეციზიონალი ავტომატს. სხვაგან ყოფნა არ არის ტრაგიკული პროცესი თუ, რა თქმა უნდა, ეს ცყველად არ სხება ნახალდეზად და იფიქრება, გულისხმობს ტრევიტის და სხვა კრინინალურ აქტივობებს. დაბრუნება-არდაბრუნება კი მივინდობი დმრთების, ჯერჯერობით ვერ ვგრანობ თავს მიწინააღმდეგვად, ერთადერთი, რაც ვიცი, დაგმრე წინაი ადგილობრივი ენაზე და ცეცხლის მის გაქვივას, რადგან კაპიტალიზმი სწორედ ესაა - პროდუქტის შექნა და მემდეგ მისი გაყვად.

- რომელი ენაზე? თუ უკვე დამთავრებულია, შემოიღია დავის-ვა ის „სადაგლო“, კითხვა - „რაზეა“? როგორ უნდა გამოსცე ამერიკაში წინა - „აბაზონზე“ ან სხვა პლატფორმაზე დადებ თუ დაბეჭდავ. გარკვეული ბავებს გზები?

- მიგინ ინგლისურადაა დაწერილი. სხვათა შორის, რამდენიმე ჩემს მეგობარს ნავატიოდ (საქართველოშიც). ექსპერიმენტული ესეა უელტრასტიკის ელემენტობა. გადის რედაქტორების პროცესს, ეს რთული პროცესია, მაგრამ მნიშველდობანია ის, რომ თითქმის მომთავრებულა. კორინთავრეუსი შემდეგ ბერიოდი არ ეცივი, როგორც იქნება, მაგრამ ერთი რამ აშკარაა, შეწელებულად წავა ყველაფერი, ამიტომ მიზანია, რომ ძირითადი აა, რა მიწაა მე, ანუ იფიკალი ვარიანტი. მე ბინავ, ეს ტექსტი, როგორც MADE IN USA, ანუ ადგილობრივი პროდუქტად გაყვიდოს და არა ქართული გამოიწველებების და ფონდების ნემეგობით. იცი, რატომ? ფინანსურად ნამგებინანია. იმპორტირებული ხელფონდები აქ ნაკლებად იფიცი და მე ხომ აქ მოსტადავი რომ „გასაყად“ ვარ წამოხული. რაც შეეხება „სუსტა ბერას“, ის ნეინამორე ენაზე შესაძლებელია, განსხვავება ხანაწყო ანგარნობია და მე არ ბინავ, გავეძე ეს მანია. თუ არ გამოევა, როგორც უკვე ვთხარია, ცვლა ნეინამორე განიბლება - სხვაგანაზვა ფორმით გავრცელებდა. რაც შეეხება უკვე არსებულ ქართულ ტექსტებს, მანდ ცალკე საშუაოა და გამოიყვებლობა უნდა დაინტერესდეს ხელახლა განოცვინით და ფრინალბით განხეული მასალის მიძიებით. მაგალითად, ჩემს რომინი ათი ელემენტი ნიგნავ არც დაბეჭდილა. რამდენები ჩემს ნებართვის გარეშე ატვირთული საიტებზე, ალბათ, მკვედარი ვფიქრებარ მთა ხალხს. თუქცა გამოიძვივარე იქიდან, რომ არანაირი ფინანსური ინტერესი არ მაცევა, პასიურად დადევნებ ამ გველადერს თვალს.

- ახლა სან-დიეგოს „გადამგებ“ რილან - 1,4-მილიონიანი ქალაქი, ოკენა... როგორი იყო თბილისის, საქართველოს შემდეგ და ომიდან 4 წლის შემდეგ მანდ გაღვივება, თუნდაც დიდი ადგომა და სამსახურში წახვლა ისე, თითქმის სულ ასე იყო ან ასე უნდა ყოფილიყო.

- ჩემი სტილი სიტყვაა, აუღებს გამოიძვივარე, არქიტექტურა,

საგნები ნაკლებად მნიშვნელოვანია ჩემთვის, გეზისტენციალურად. თუმცა ეკონომიკური მდგომარეობა, რა თქმა უნდა გადამწყვეტია. მე არ ვქმნი პირველადი მოხმარების პროდუქტს, ამიტომ ძლიერი ეკონომიკა მჭირდება. მეტ-ნაკლებად ძლიერი მანძი, ანუ იგივე გარემო, სადაც ადამიანს შეუძლია დაფორტება. რაც შეეხება სან-დეგოს, ქალაქი დიდია, მაგრამ ნაკლებად კულტურული; გაცილებით კომფორტული, ვიდრე ნიუ-იორკი ან ლოს-ანჯელესი. ნიგე დამთავრებულია და, ისე, ცენტრში გადაბარგებაზე აქტიურად ვფიქრობ.

– **„რასობილი სარკულნი განხადებდას“, რომელიც უკვე ბევრმა ნაიკისა, რაღაც თვალსაზრისით „სხვა“ ავტორი ჰყავს. ტექსტები შეიცვალა თუ ავტორიც? „უცხოელის“ გარდა, ვინ არის დღეს სან-დეგოში მცხოვრები დავით ქართველიშვილი?**

– კი არ შეიცვალა, არამედ განვითარდა. მე ყოველივეს საკუთარ თავს უფრო ქუჩის ფილოსოფოსად (საკადემიურ ფილოსოფოს არ აინტერესებს კონკრეტული ადამიანი, ხოლო მე კონკრეტული ადამიანის გარეშე არაფერი მინატრებდა) ვთვლიდი და არა ბელეტრისტიად. ის მინიმალური ბელეტრისტიკის ელემენტები: პერსონაჟი, სიუჟეტი და ა.შ. რაც აქამდე მოიპოვებოდა ჩემს ტექსტებში, სრულიად გაქრა დღეს, აქ და ახლა. ხვალ რა იქნება, არ ვიცი. რა თქმა უნდა, შევიცვალე, თუმცა ეს არალიტერატურული საკითხია უკვე. ეკვება, ვარჯიშობ და ცხოვრების წესს ეხება. ვარ ვეგანი, არ ვცხენი, არ ვწვნი, ვვარჯიშობ. ერთი სიტყვით, როგორც ნებისმიერ ჯანმრთელი ცხოვრების წესით მცხოვრებ ადამიანს, მოსაწყენი ცხოვრება მათებს, უფრო რუტინული, ვიდრე თავგადასავლებითი აღსაყვ. ძალიან მინდა, რომ მოვაცივო რაღაც ამბები, რომლებიც გაიტაცებენ სენას და გულს, მაგრამ ასეთი ამბები ბუნებში არ არსებობს. 6 კილომეტრს დაფარობარ, ვაძლიერებ 35 წლის. ათას რამზე ფიქრობ ამ დროს. ყველაზე დიდი თავგადასავალი, რაც შეიძლება გადამხდეს, არის ის, რომ გზაზე სხვა მორბენალი შემხვედს და ერთმანეთს ხელი აუღწიონ. ამერიკელები მომწონს, მიუხედავად განათლების სიმწირისა [განათლება ძალიან ძვირი პროდუქტია აქ], მათ აქვთ ბუნებრივი დაინტერესება ე.წ. მარადიული კითხვებისადმი, რაც, მაგალითად, ჩვენ აღარ გვაქვს. მაბარდამელი იყო ბოლო, ვინც ადამიანის მდგომარეობაზე საუბრობდა დროსა და სივრცეში. ჩემთვის მისი ლექციები გაგზავნათ ქართველები [ქართული არ იყო მისი ძირითადი სახარვეზო ენა] გაცილებით საინტერესო მოგეუნა, ვიდრე ბერი პოეტის ან პროზაიკოსის გამართული ქართული დანერული ტექსტები. ბერს მე ფორმალისტი ვგონივარ, ეს ანე არ არის. უნა ინსტრუმენტია, რომლის დახვეწასაც ვცდილობ, რათა შრომა გათავადილო. ჩემი მიზანი მკითხველის (თუ შეგას ასეთი საერთოდ) ტრანსლური აზროვნების პროცესში მოქცევა და არა სიტყვებით ფორმლიობა, თუმცა სიტყვებით უზნებლიერობის ცოდნის გარეშე ეს მიულწეველია. მე არ ვწერ ჩემთვის, მე დედასათვის ვწერ.

– **დათო, დაავალბობი ოცი წლის წინ გამოვიდა შენი პირველი ნიგე. მოგვიანებით დაწერე „ვერვერობით ჩემი პროზა არ არსებობს, რა თქმა უნდა, არსებობს ჩემ მიერ დანერული ნაიკისვის ღირსი რამდენიმე ნაწარმოები, მაგრამ ეს არ ნიშნავს ჩემი პროზის არსებობას...“ დღეს როგორ ფიქრობ, არსებობს „დავით ქართველიშვილის პარალელური სამარეობი“?**

– კი, ჩემი პირველი ნიგე ოცი წლის წინ გამოვიდა. იცი, რა არის? მან ნიგნს ჰყავს თავისი მოყვარულები დღემდე და ისინი

თვლიან, რომ არაფერი უკეთესი მე აღარ დამწერია. ეს, რა თქმა უნდა, ასე არ არის. თუმცა მე მესწამს მაი. ფიქრობენ, რომ ჩემი პირველი ნიგე შემიძვე ე.წ. ეროვნულ ნიდავს მოქცედა. ფრანკო-ოდა, სპეციფიკურებს – არქაიზმებს, სტილიზაციას და ა.შ. – აღარ ვიყენებ. თუმცა აიღე ბოლო ესე. მიხარია, თუ ბევრმა ნაიკით, მაგრამ არ ვიცი, რამდენხმა მკითხველმა შენიშნა ის, რომ ამ ენაში ყველა ალუზია, ციტატა და ა.შ. ქართულია. რაც შეეხება პარალელურ სამყაროს, მწერალი „პარალელური სამყარო“ ხდება გარდაცვალების შემდეგ ამ თუ სიკოცხლებზე „გარდაიცვალა“ – განმარტოვდება, დიკარტიკა, სიტყვად იცქიერება. იმას ვამბობ, რომ ესტეტიკურად ეს სამყარო არსებობს, მაგრამ მას ოფიციალურად ჩემი არეონა აქცევა, ან დრმა სიბერემდე მიხდება, ჯერ-ჯერობით კი ის ესტეტიკური ფენომენია.

– **დაწერე იგივეს, როგორ მოიბანე პირველად რედაქციამ ლექსები, როგორ არ მოიგონებს და როგორ გადახვედი პროზაზე, თუ კარვად მასხოსეს თუმცა მინდა, იქამდე რა იყო, იმაზე მომიყუე – რატომ წერა, რატომ შენი ტექსტები, როდის მოვიდა ეს „სიტყვა ჩემი სტყუა“?**

– წერა ჩემი წერაა. მე არ ვარ ტრადიციულ ინსტრუქტორული გარემოში გაზრდილი და არც არასდროს გამიხივებს სიტყუიასეუ ძალიან დიდხანს. არიან ადამიანები, რომლებიც სიტყუ ეთესლობენ 17 წლიან, ანუ სანამ მე და სიტყუა დავიკვარებდებოდი, და მათ ასსეთი პეკინის ქუჩაზე მდგარი დათო, რომელსაც „დათოს“ კი არ ეძახდნენ მაშინ მეგობრები, არამედ „წინილა“. რამდენიმე ადამიანი, ბავშვობის მეგობრებს გველისხმობ, დღემდე ამ საივლით მომწმარიათ, და აქ ეკეთება ჩემი ატავისტური დაპირისპირება „ვარდების რევოლუციასთან“, რადგან მისი ლიდერი არასდროს მომწონდა. მე-სმის, რომ ის იყო მუდგირი ბულისთვის მსხვერვლი და ვიცოდა, რომ შერისძევისთვის მოვიყოდი... „ქართული ოცნება“ რომ მოვიდა ხელისუფლებაში, მე საინტერესოები აღარ ვიყავი. რა ტიპია სიძინა ივანშივილი. ვიცი ერთი უკანმრთეული ცხოვრების წესით ცხოვრობს, მეთოდურია, ანუ ნაბიჯ-ნაბიჯ აგვარებს რადიციებს და ბევრი ნიგე აქვს. თუ ეს ყველაფერი ცუდ საქმეს ემსახურება, მაშინ ძალიან სამიში ხდება. აი, მიშამ კი „ღიბი“ რომ დაიღო, მაშინ დამთარდა „ვარდების რევოლუცია“.

– **ვერ თუ არ ადვენებ თვალს საქართველოში, რაც ახლა ხდება? ანუ ახლანდელ საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ ამებზე ბევრი არაფერი იცი?**

– მე არ მაინტერესებს კონკრეტული პოლიტიკა და არც არასდროს მაინტერესებდა. მე პოლიტიკა მინდა მდგომი ხალხი მაინტერესებს. მაგალითად, ციხის კადრები ჩემთვის არ იყო სი-

ურპრიზი, რადგან მიმა შურისძიების ცეცხლით იყო მოსული. ივანიშვილი ამკარია, რომ თავს კომფორტულად ვერ გრძობს ე.წ. მანუაშა და შედეგს, ვი ჩველადფერი ფორმდება სხვადასხვა პოლიტ-აქტივისტობაში, რომელსაც საქართველოში ყოფნის დროსაც არ ვაფიქრებდი თვალს. საქართველოს პრობლემა არა რუსული, არამედ ბიზანტიური მოწყობაა. რა წაწეს შეიცვლება, რუსეთთან გაუცხოებაც მოხდება. დასავლელი თუ რუსეთულე არაფერ შეაზია, თავშია ბიზანტიელი ქართველი.

- მუღინიკი და შურისძიებას რომ ახსენებ, რამე კონკრეტული ამბები იყო?

- მისი საქციელიდან გამოიღინარე... და მიწას ჰქონდა წამოცხლები. მე ცალკე ინტერვიუც, უკვე არალიტერატურული ფურნალისთვის. მე დიდი სიამოვნებით ვილაპარაკებდი მასზე.

- არა, ახლა უფრო ის მიანიტერესებ, შენ თუ შეგებო პოლიტიკა? შეიძლება ქართველმა მწერალმა თავი აარიდოს პოლიტიკას, არ „შეიხოს“? მწერლისთვის პოლიტიკასთან „მეგობრობის“ კარგი გამოცდილება არსებობს?

- არანაირი პოლიტიკური ჩაგვრა არ განმიცვლია. რაც შეეხება პოლიტიკოსობას, პოლიტიკოსობა პროფესიაა. მე არასდროს შევიინა ამ პროფესიისადმი ოდნავი ლტოლვააც კი. შეიძლება მომადგოლოში გაიმჩნდეს, არასდროს არ თქვა არასდროს, მაგრამ მეცვდება. არჩევნებში ბოლოს 1995 წელს მივიღე მოწანილობა. წდობა-არნდობა არაფერ მუშაში, უბრალოდ, გვედები, რომ ვიღაც იკეთებს კარგრანა, ძირითადად ისეთი ტიპი, რომელიც არ მომწონს და არ ვთვლი საქიროდ, ხელი შევეწყო გაფურცლებში. არანაირი არ მშობის პოლიტიკოსობა, არც პოპულარობა და არც მდგომარეობა. უბრალოდ, ვიცი, რომ რაღაც პრობლემების მოგვარებას სჭირდება დრო. არსებობს შემაფერხებელი გარემოებებიც, უპირატესად მონოპოლისტური ეკონომიკები, და ეს არასმოდლოდ საქირათვლილშია აუც. პოლიტიკასთან მეგობრობა? არ ვიცი, მაგალითად, დიდი დრასიე მწერალი ანდრე მალრო იყო საფრანგეთის კულტურის მინისტრი, მაგრამ ეს ნიხდა გვიან, როდესაც მას უკვე დაბნეული ჰქონდა თითქმის ყველა მნიშვნელოვანი თხზულება. აუც რომ, არ ვიცი.

- მოდი, დავბრუნდეთ საბჭოთა კავშირს. რა თქმა უნდა, ფეფურალურად – „სიხი დროის“ საბჭოთა კავშირზე მომიყვით და ოთხმოცდაათიანებზე, იმდროინდელ სკოლას და უნივერსიტეტზე – რა შანსი ჰქონდა ჩვენს თაობას, ან გვეჩონდა საერთოდ, თუ ჩვენი ისტორია სულ ასე „უშანსოა“? რა გამოყვყენეთ ან რა გაუფუშეთ ხელოდან, გიყურებთ ამაზე?

- დავიწყეთ შანსით: მე არ მყვრა კოლექტიური მანის ან კოლექტიური უშანსობის, რადგან ეს ყველაფერი ძალიან ინდივიდუალური რამ არის ჩემთვის. გასათვალისწინებელია მიხანაფებები, მეშვიდდრობა, სურვილები და ა.წ. რაც შეეხება საბჭოეთს, იცხ, მე არ ვაგზარდოვარ დიხიანდოვარი ოჯახში, ამჟვე დროს ჩემი მშობლები ფინანსურად საკმაოდ კარგად მოგვარებულები იყვნენ და ხომ ხედავდი, ჩემი ცხოვრებისადმი პრეტენზიები უფრო დამოუკიდებელ საქართველოს ეტება და არა საბჭოთა საქართველოს. საბჭოთა კავშირიდან რაც მახსოვს, ეს არის დაცულობა, და კიდევ ატიმოვარი იარაღის მდლობელი სახეღმწიფო იყო. ეს დაცულობა აქ დამიპრუნდა ჩამოსვლისთანავე. საერთოდ, ამერიკა და სსრკ ბუერ რამეში მსგავსი წარმონაქმნები არიან, ყველაზე მეტად ისინი არიანგანი, უინტერესო, მაძიარი საშუალო სტატისტიკური მოქალაქეთ მჭვანან ერთ-

მანეთს. თანამედროვე საქართველოს პრობლემა ის არის, რომ ბევრ ადამიანში ჰქონდა მდებრ ახსოვს საბჭოთა საქართველზე ლეიტენიტიკურ დონე და სანამ დამოუკიდებელი საქართველო დაფორმებული იმჟვე დონეს, აქ, იქნება ბუერი რამე... მაგრამ ამჟვედგად ჩვენი აიარ ვიქნებოდა. 90-იანები, ასაკიდან გამოიმდინარე, ბუნებრივად მიუღვი თავის ცვლელეობებით, ძარცვით, ავან-გარდისტული მიკულტურებით, ომიო. ოთხმოცდაათიანები ჩემი მშობლების თაობის ტრადიცია იყო. მათ დაეკარგა ყველაფერი: სისტემა, ფინანსები, კავშირები, და ვეღარ მოახერხეს უკან, ცხოვრებაში შებრუნება. ჩემს თაობას ეს არ გაუნუცვლია, ბევრი, უბრალოდ, ვერ გადაჩრა.

მელომანი საშუა, რომელმაც მუსიკა შემაძვარა

საშუა რომ გავიცანი, უკვე ცუდად იყო, კეფიძეოდა. დიდილი ენდობოდა ალკოჰოლისგან და ნარკოტიკებისგან. საშუაზე ამბობდნენ, რომ ის საუკეთესო მოხანველ იყო კლასში, ის საუკეთესო სტუდენტი იყო კურსზე. საშუა ფურნალისტიკას სწავლობდა. საშუას მანა იყო „სითელი ბურჟუაზიის“ წარმომადგენელი, რომელმაც წარმატებით შეინარჩუნა ყველაფერი გათავისუფლებულ საქართველოშიც: ამბობდნენ, რომ ის იყო ერთ-ერთი უმადრესი ადამიანი ქვეყანაში. საშუა ცხოვრობდა უზარმაზარ სახლში სრულიად მარტო. მამამისმა გადაწყვიტა ასე, რადგან საშუას ჯანმრთელობის მდგომარეობა იყო უზიძლო. გაგონებდა მკონდა, რომ პირველად მეორე კურსზე გასინჯა ნარკოტიკი, მეორე ალკოჰოლი. საშუა რომ გავიცანი, ალბათ, 24-25 წლის იქნებოდა, მე 15-16 წლის იყავი. საშუაზე ამბობდნენ, რომ საბჭოთა, გვიან, ადამიანის მოკლე მუდღეოა. მე კი შის ცისფერ, შემოიღო თვალეებში მხოლოდ სევდად ვხედავდი. საშუასთან კონტაქტს ყველა ირეებოდა. მეც. მასთან ხედავდები „ჩამოხედი მორფინისტებს“, ალბათ, ნამლის მოსახარმად დადიოდნენ. ერთხელ უფროდ, უსივარტედ დაორჩენილმა გავხვედი, ჟურნალში მიმავალ საშუას მივესალმე და სივარტი ვთხოვე. მთელი კოლონი მოვიდა და უცემ მითხრა, მოგწონს მაღის დევისი? არ ვიციოდი, ვინ იყო მაღის დევისი. საშუამ თავისთან დამმატყა. ასე აღმოვაჩინე საშუა მელომანი – მისი უზარმაზარი სახლი სასეს იყო ფორფიტებით და კასეტებით. ყოველდღე დავყოფიდი. ცოტა მნის შემდეგ ერთი ჩემი მეგობარი ავიყვანე მასთან, მეორე დამარჩენებოდა. საშუას უფროდა ადამიანები და მუსიკა. მგონს, მე მხოლოდ ეს უკანაქველი ვისნავლე მოსგან ერთხელ საშუამ მითხრა: მე ვიცი, რას ფიქრობს სახლი ჩემზე. შემდეგ თვალეები დახურეს და თქვა: ნყუო-

ლიც იყავ, სამკა! მე ვერაფერი ვთქვი. მიხლოდა, მაგრამ გაკყუდი. დღემდე ვერ ვხსნი, რატომ. ახლა გეუბნები: დალოცვილი ხარ, სამკა, და მაპატიე დღემით.

მაიორი კოტე, რომელმაც ომში არ ნაპოვნება

ომში ნასვლა ჩემი ინიციატივა არ ყოფილა. მე ინიციატივას ავოლოლებს რიცხვს ვუკუთვნიდი, ძალიან აქტიურად აყოლილთა რიცხვს. მონინავე რიცხვში, წინა ხაზზე ვიდექი. 16 წლის ვარ. 1992 წელი. მე – სრულწლოვანი, ჩემი ტყვევანა – ახალშობილი. კოტე მაიორი იყო, უსსს მაიორი. მშობლებმა მას ჩემი – მონინავე რიცხვში მდგარი, ატეხილი სრულწლოვანი ბავშვების – დაბომბინება სთხოვეს. არ მასხოვს, რა მიზეზით მიხლოდა ომში ნასვლა, ალბათ, გოგოს მოხიბვლას ვცდილობდი, ზუსტად არ მასხოვს. ორნი ავედით კოტესთან სახლზე, მე და ჩემი მეგობარი. კოტე ივდა მაგიდასთან ბრეტყელებთან მაისურში და ჭამდა შემწვარ ხორცს და ხალათს. შემოვკვთავა ზა, ჩვენ ჟარის ნიშნად თაფლი გავაკეთებო. კოტეზე შემოვხედა და თქვა: ახალ ტანსკებს ველოდებით, ტ-84-ს (მგონი, იმ დროს ტ-72 იყო უახლესი მოდელო), სულ სხვა დონეა. მე და თქვენ ერთ ტანსკით ჩაუხდებით და ერთად ვიძებნებ. და ჭამა გააგრძელა. ჩემმა მეგობარმა ისეთი სახით გადმომხედა, რომედი, რასაც ფიქრობდა, მეც იმავით ვფიქრობდი – კოტე ვაბოლებდა. მეორე დღეს დაგვიბარა. მოვედით. თავის მინტანში წაგვანა და ლიბის ტბაზე ავეციყვანა. ვუყურებდით ტურტოვანს ტბას და შესხობდა კოტეს ანკარა ხმა: გიბოვო, ბიჭებო, არ ნახვიდე თომი, დედეები ინერვიულებენ... მაიორი კოტე ცის უყურებდა.

– დათო, ვიცი, რომ ბევრს კითხულობ(დი), ყოველთვის. 1993 წელს დაამთავრე სკოლა, ხომ? ეს წელი, ალბათ, კარგი იყო ტექსტებში „დასამალად“, თუმცა ნდელი იყო ახალი და საინტერესო წიგნების პოვნაც, როგორ „დაუმეგობრი“ ტექსტები?

– ტექსტებთან მეგობრობა 95 წელს დაიწყო, ანუ მთავარი დაყოფილიყო 91-94 წლები ჭუმბო ნაქვს გატარებულ უსიგნურად (მაგრამ კარგ მუსიკას ყოველთვის ვუსმენდი, უფროს მეგობრებში გამოიმართე ამ მხრივ). არ იფიქრო, რომ ვტრიახობ, მაგრამ არც მიცქენია და არც ვმალავ. მე არ ვყოფილვარ კრიმინალურად აქტიური ყმანელი და საერთოდ, როდესაც ჩემს კრიმინალურ მონაცემზე ვფიქრობ, მიმპარვია უფრო ვარ, ვიდრე ყმალი. ის დრო კი ყმალებს ეკუთვნოდა, ავტომობილს ვატყობს. და, საერთოდ, ეს წლები არ არის ასე შედამირულად გასაფლელი. ასევე გასათვალისწინებელია ის, რომ დღეს თითქმის მუსულმანური რფელქსია ისტორიაზე, რადგან წინასწარ დადგინდეს ჩარჩომი ხარ მომწყედელი და თუ გავდი ფეხი გართი, იმნამს კანონგარეშედ ცხადებით. ეს მხოლოდ საქართველოში არ ხდება, ეს კაპიტალისტური ცნებურაა. საბჭოთა ვაჟბერი პურის გაყვანით ახმომბა სიტყვის თავისუფლებას, კაპიტალიზმი პურის დაკარგვის შიშით აჩუქებს ადამიანს, ეს არ ხდება უცხად. უფრო იროიად და ალმაცოდ.

– შენი ტექსტების შესახებ რაც წამიკითხავ, ზოგჯერ ვილაცას გადარებენ. მოდი, გავლენებზე მითხარი, როგორც განვითარების გზაზე არ სულაც ხელის შემშლელი დაქმორებული. როგორ მიგანჩნია, იყენებ შესვს გზაზე ასეთი „კავალნიანი“ ავტორები და ტექსტები?

– მე ძალიან მიყვარს ეკროპული განმანათლებლობა, გან-

საკუთრებით, ინგლისური (ბრიტანული), ასევე ბიზანტიური მატეორაფია, ქართული განმანათლებლობა, ქართული პათეორაფია. თუმცა ჩემზე ყველაზე მძლეობი გავლენა ჩემზე თანამედროვე კოლევებმა მოახდინეს, განსაკუთრებით ლამაზ ბულადემ, რომლის პირველი წიგნი „ყუთი“ იყო დიდი ზეხტი ჩემთვის. ამ დროს მე ვერ არ ვიბეჭდებოდი, მაგრამ უკვე ვწერდი და ირფესაც ეს შესანიშნავი წიგნი გამოქვეყნდა, მიხედვით, რომ გაგრძელება ღირდა, ამას მოჰყვა შოთა იათამბილის სრულად შესანიშნავი მოთხრობა „გულდასმით ნამკითხველნი ტექსტის“. შემდეგ აღმოვაჩინე დათო ბარბაქაძე, დიდი ექსპერიმენტატორი, შემდეგ ჟურნალი „ყოცე საუკუნე“, შესანიშნავი მწერლები, რეზო თაბუკაშვილი, ირაკლი ვახაძის პირობა, ზურაბ ქარქუაძის პატარა წიგნი „კოტრა“, აკა შორჩილას „მოგზაურობა ყარაბაღში“, კოტე ჯანდღერი, დათო ტურაშვილის სამოგზაურო წიგნები. ცალკე უნდა გამოყო არაკლი სამსონაძე და ვიცა გიგაშვილი, რომლებთანაც ვგრძობო ესთეტიკურ სიახლოვეს. შემდეგ მეც დავერე ნანტროვის გამოქვეყნება. ცალკე საეჭაო პოეზია: გავა ნახუცრიშვილი, რატკი ამალაბიელი და შალვა ბაკურაძე ჩემი მოტივები არიან. აუცილებლად უნდა ვახსენებ ლეოპოლდ აბაშკაძე, თავს უფლებას მიცემს და მას ჩემს უფროს მეგობარს ვუწოდებ. უნებმელოვანესია მისი 90-იანების ტექსტები, ხოლო 2000-იანებში შექმნილი პიესა „ასტეროიდი“ შედგერია.

– ძველ ბლოგებში, რომლებსაც ქართული ონლაინმედიაში შეხედები, არის შენი დამოკიდებულება ლიტერატურის შესახებ, კრიტიკაზე, რწმენას და კიდევ ბევრ სხვა რამეზეც. ახლა თუ ავედებ თვალს ქართულ ლიტერატურულ პოციკს, კითხულობ, მოგწონს?

– თანამედროვე ქართული ლიტერატურის ყველაზე საინტერესო ფიგურა, ჩემი აზრით, მაცნე მიაი სარიშვილია, თან ასე მიღმიერი და თან ასე თანამედროვე, ვერაჯერ გრძობს დროს ისე მკავიოდ და ცოცხლად. როგორც ის. მიწონის ახალგაზრდები და მათზე აუცილებლად დავერე იდგენე. ბოლო დროს ნაკითხული წიგნებიდან გაისაკუთრებით მომეწონა იოსო კოკა არჩვაძის „ჩინური დლოური“ და ალექსანდრე ლლოტიფანიძის „დისტოპიისები“. თანამედროვე ლიტერატურაზე საუბარში ცალკე ინტერვიო, თან ვრცელი, რადგან რთული პროცესია.

– ერთი წიგნის შესავალი წერია, ძნელია, გავლო ზეჯარი სად მოხერხება ავტორი და სად იწყება პერსონაჟი. როგორ წნდებოდენ ეს „პიოტადილი“ პერსონაჟები და რატომ ირჩევი ყველაზე ხშირად ძალიან „ქართული“ და ძალიან „თანადროული“ გარემოს, ანუ აშეყოს? დროის

დაფიქსირება, პერსონალიზაცია – ეს ბუნებრივი ამბავი იყო? ახე, თავისი „მოდიოდა“

– მწერლობა დროსა და სივრცესთან ეს-თეტიკური კავშირის დანიარების მცდელობაა, ოღონდ ეს ესთეტიკა ამავე დროსა და სივრცე-შია აღმოსაყენი და არა წარსულის. აბა, სად მე და სად რუსთაველი, მაგრამ 90-იანებზე რომ მოვიფიქროს რამის ნაკიბი, ვის აპირებ? ზუსტი ესთეტიკის მურწყვა უკვე ინტელიგენტი პროცესია და მისა ახსნა სულად შეუძლებელია.

– დიო, აქედან, ძველი სამსახურების ამ-ბებზე მითხარი, სულ „თავის გადასარჩენი“ საქ-მეები იყო თუ იმასაც აკეთებდა, რაც ძალიან გეყვარებო? რა შემთხვევაში დარჩებოდა საქარ-ველში, თუ მანც ნახებოდა?

– ყოველივეს ემუშავება, განსაკუთრებით ბოლოს. ვარჯიშებოდა, კეთახლოობები ლე-ქციებს, ვწერდი, ჩემი ვეღა დროის საუკეთე-სი სამსახური იყო ჟურნალი „ფოქუსი“, რომლის რედაქტორი გახლდათ ნენე კვიციანიძე, ხოლო გამოცემულები მაიკო სერეთელი და გიორ-გი მარამბიძე. მათი დიდი მადლობელი ვარ და მინდა, რომ ეს იცოდნენ. რა უნდა მოდებოდა, საქართველოში რომ დაეარჩენილიყავი? ჩემი ნა-მოსვლა არ იყო პროტესტი საქართველოსადმი, ინტელექტუალურად შეიძლება განმარტობა და განფორტილება. მქონდა აბაუე პირადი მიზე-ზები, მაგრამ ნუ გავცვიდებიდით და აქ მოვამ-თავროთ ამ თემაზე საუბარში.

– გახსოვს, რა დროს და როგორ წერდი „იყო საღამო, იყო დღია“ – მკვლელების დაგვეულებლის დღე ამბავს? სხვა წიგნების „თავდასაბუთები“ თუ გახსოვს, რა ხდებოდა, როგორ მუშაობდი?

– იცო საღამო, იყო დღია“ ჩემი პირველი რომანია და საუცხე მოვლენებით და ქმედებებით. იმდენი რამე ხდება, მინიმუმ ხუთ რომანს ეყო-ფოდა, მაგრამ პირველია და ეს გარდაუდებელი იყო. თუ მას შევადარებთ ჩემს ბოლო რომანს „მოცემუ-ლობას“, ყველაფერი ნათელი გახდება. „მოცემუ-ლობა“ რომ დაიბეჭდა, მე უკვე წამოსული ვიყავი, რამდენიმე ციცი, ჩავარდა და არც დიდად გა-მომიანებება ვინმე, არადა, ჩემი საუკეთესო წიგ-ნი. დაბეჭდვა შეუძლებელი რუტინაა, მიღიარე, მოიღიარე, წერ, გმორე და ბოლოს იბეჭდება წიგ-ნი. ანუ მოსაყალი დიდად არაფერია, ჩვეულებ-რები რუტინაა.

– მეც გვიჩია, რომ 2011 წელს გამოცემუ-ლი „მოცემულობა“ ბოლო წლების ერთ-ერთი ყველაზე შთამბეჭდავი ტექსტია, აღარსაუბრებლ-ესთეტიკურ გახარიაზე, განსაკუთრებულ პერსონაზე, თავისი „როლირი“ წარმოსახებით და წიღისელებით. ხომ არ აპირებ ამ პერსონაჟის გათვალისწინებულ გავრცელებას, საერთოდ, მხატვრულ პროზისკენ მიბრუნებას?

– კი, მინდა, მოვიყვებოდი მძებს რომანი „დაშვება“, თუმცა რა გამოვა ამ ამბიდან, არ ვიცი. ძალიანაც გააქტიურება არ მინდა საქართველოში, რადგან ეს განაპირობებს მისი ქვეყ-ნის კარანტინისა და მთლი მსოფლიო გაჩერებულად დატანის შემცარ-სამსახულბა (მასხი) და ჩემს თავს მივიცი უფლება, გამოვიყ-ნილიყვი.

– იცო, ამდენი ვილაპარაკეთ და რაღაცნაირად აფურც-ვერდი იმ სამყაროს, რომელშიც ახლა ვართ. უტოპია, დისტო-პია, კიბერპანკი – სად ვართ? მე არ შემეძლია აქვ, „ვავლის მებრძობი“ ჩავედ – არ მუშაობს... და შემეძლია, ერთ ნაშში მხა მოვანდენო სადღაც, წარმოვადგინო სიმორზე. ვიფიქრია, რა შეიცვლება მანდ, ან აქ, ან, სულაც, შენივის ამ პანდემიის დას-რულების შემდეგ?

– კარანტინი, ჩემი აზრით, არ არის უბრალოდ ტემპის დამგდები პაუზა. თუმცა არც იმას ვფიქრობ, რომ რადიკალუ-რად განსხვავებულ მსოფლიოში, რადიკალურად შეცვლილი ადა-მისებითან მივცინება ცხოვრება, ან ჩვენ შევიცვლებით იყო, რომ ერთმანეთის ვერ ვიცნობთ. არა, რა თქმა უნდა. მე მტკილად მჯერა, რომ არის სამყაროში და აქედან გამომდინარე, ჩვენიც, რაღაც უცვლელი, თუმცა ეს პოზიტივია თუ ნეგატივი არ ვიცი. მოხდება გარდაუდებელი, პრაქტიკული ცვლილებები. მეტი ფასი დაეღება ინდივიდი, მას შესაძლებლობებს, მოხდება ე.წ. ტექნი-კური გადაიარაღება, რობოტიკა შეაღწევერ მცირე ბიზნესებშიც და რეჟიმურბა კიდევ უფრო გაიზრდება. რაც შეეძლება ლიტერ-ატურას, მე მჯონია, თუმცა შეიძლება ვცდები, რომ უტოპიების წერია დრო დგება. საერთოდ, ამ განზის აღდგენაზე დიდი ხანია, ვლაპარაკობ. ამხსეთია პრაქტიკულად არაფერი არ გა-ნიკეთებია, თუმცა უტიკოების ვაძობა, რომ ლიტერატურაში უნდა დაბრუნდეს ყოველის ყანრი და დღევანდელი სიტუაცია ამას ხელს უწყობს. ვნახით, აღდგონა და ხედავო.

– მოდი, დაუშვათ, რომ ძალე დასრულება პანდემიაც და კარანტინიც დაუშვათ, რომ ასე ცუდად დაწყებული 2020-იანები სხვაგვარად გაგრძელდება; და დაუშვათ, რომ დავით ქართვე-ლიშვილის „დაბრუნება“ გაგრძელდება – „დაშვებით“, ექსპერი-მენტებით, ფონგლორიებით, აფიშორი სიუჟეტებითა თუ პერსო-ნაჟებით, ყანრებითა თუ ნესების უარყოფით, ბელეტრისტული ელემენტებით თუ მის გარეშე... და მინც, დიდი საკატორი ოსტა-ტობით, რომელიც ყოველივეს ახერხებს მკითხველის „ტოტალ-ურ გატაცებას“ თუ ტოტალურ მოქცევას“. დაუშვათ... რადან დათი ქართველიშვილი, როგორც „პარალელური სივრცეების“ ავტორს, „როგორც პოლიფსონონალ დროთა კავშირის აღმდგენს“, შევას და ელემენტა თავისი მკითხველი.

– კარანტინი ახე ცოცხალი (ნაფსობიოლოგი სარეკლამო განცხადება): „...კარანტინში ერთადერთ რამეს გრძნობ: რომ ის ყველაფერი, ის თველი ცხოვრება გაქრა. ვიცი, ხანდახან გა-რეთ გადიხარ, მაგრამ გარეთაც იმავეს ვგრძნობ – ცხოვრება გაქრა და მხოლოდ შენ ხარ ცოცხალი, მეტი არაფერი...“

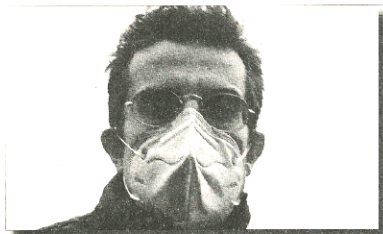
– კიდევ რამდენი ხანს? არ ვიცი... სხვა რა შეიცვალა ან რა იცვლება? შექმნილი ვითარების გასაზრებლად საჭიროა შექმ-ნილი ვითარების ნიშნსწრები ვითარების გახსენება. იქნებ არც ახის საჭირო და მხოლოდ მე მესაჭიროება, როგორც პროფე-სიონალ დროთა კავშირის აღმდგენს? თვითიანაღის დრო არ მაცხ... გთხოვ, შენ იფიქრო ჩემზე, ოღონდ არა ჩემ მაგივრად.“

სასვენი ნიშა

ეროვნული
გიგანტი

ანუ

ყველა გადის (შენ მითი)

მიძღვნა

აქ შეიძლება იყოს შენი სახელი

დაგვიკავშირდით davidk1976@icloud.com

ზოგადი შესავალი ანუ პერაკლიტის შულოცვა

ცცქლი აინოო, თამანი დაინყო!

თავი პირველი - მთვლამარა მე ანუ გოძვა

ჩემი უცნობი გამოსვლა რომის სენატში

სენატორებო!

უკვდავი ღმერთები მიცენენ სრულ უმოქმედობას და დაგეტოვებს პირიპირ ჟეშმარიტებსთან.

ქეშმარიტება
(დასაწყისი)

დიდად არასდროა მიძებნია, ყოველთვის მიღირდა (და ახლაც მიღირს) იმის დაჯერება, რომ არსებობს სიტყვაში გამოთქმული ან ციფრში გამოყვანილი საბოლოო, უტყუარი ქა-

სუხი. თუმცა არასდროს დაგვირისპირებოვარ არსებულ ქეშმარიტებებს, მით უფრო, მის ყველაზე გავრცელებულ - მანასადამე ბანალურ - საბეჭდოს - ე.წ. ყოფით ქეშმარიტებებს. არ მიცვარს, არ არის ჩემი ხელობა კამათი ყოფით საკითხებზე, თან ვთვლი, რომ საკამათო არც არაადურია, სამაგიეროდ, ბერძენი რამ არის მოსაგვარებელი, ბოლო მოგვარება გულისხმობა - ნაბიჯით იარა - ქმედებას.

ძალიან კარგად შევამის - ხომ არ ვაზვიადებს? - შოდი, დავიხვეყვ თავს რა გაზვიადებისაგან, უბრალოდ ვიტყვი: კარგად შესისს ქეშმარიტების პრაქტიკული დანიშნულება. ფუნქცია. იქნებ არც შეამისა და ესეც გაზვიადებაა? სამაგიეროდ, ზუსტად ვიცი, რა: ეწინააღმდეგები ყოველგვარ რევოლუციურ აქტივობებს. თუნცა ანავე დროა მტკიცედ მეყრა, რომ ევოლუციის პროცესი გარკვეულ ეტაპზე ითხოვს რევოლუციას.

ჩემი რიგგარეშე გამოსვლა უფამი

კოლეგებო!

ვევლა ბურთი არ არის მრგვალი, გაიხსენეთ რაგები. და იქვე დაიფიქსეთ, გააქრეთ თქვენნი წარმოდგენიდან წარმოსაიული რაგების ბურთი, რადგან ჩემს მთავარ სათქმელს არანაირი კავშირი არ აქვს რაგების ბურთთან, შე რაგების ბურთის მოუხებზე როგორც ერთადერთ, უქცეცესტო ნაგალითს, არასამართლებრივ მტკიცებულებას. გათავისუფლდით რაგების ბურთისაგან და მოეწადით შეკითხვისათვის:

რამდენადაა შესაძლებელი იდიომატური გამოთქმის - ბურთი მრგვალია, რაც ნიშნავს, რომ ყველაფერი შესაძლებელია მოხდეს, განეიტრალება კონსტრუქციულად: ყველა ბურთი არ არის მრგვალი, რაზე მიუთითებს ეს კონსტრუქციულად? მხოლოდ და მხოლოდ არსებულ, ფიზიკურ ფაქტზე თუ ის აავედ შეიცავს ფიგურალურ მინიმუმს, რომ ზოგჯერ ყველაფერი ნინსანარა ცნობილი? მტტვა, მტტვა, მტტვა.

ფატალიზმი და თავისუფალი ნება (დასაწყისი)

ანტიონიმები არსებობენ მხოლოდ გრამატიკაში. მათი დაპირისპირება გრამატიკულია და არა ცხოვრებისეული. ხოლო გრამატიკა თავისთავად არის წმინდა წესის ადამიანური პროდუქტი, შეიძლება, ერთ-ერთი ქველზე მკაცრი, მწყობრი, რთულად ცვალებადი, დელიკატური პროდუქტი. ანტიონიმების გრამატიკული დაპირისპირების პირველწყარო, რა თქმა უნდა, ერთ-ერთი უძველესი ადამიანური ცრურწინაა – დუალიზმი.

გრამატიკა გრამატიკისათვის!
მივხედით ცხოვრებას.

ჩემი გულაჩუყებული გამოსვლა იუნესკოში

შეგობრებო!

დღევანდელი დღე უნიკალური ამ ორგანიზაციის ისტორიაში, დღეს ამ ორგანიზაციის მიერ დაცული ძეგლების სიას ნიშნად არა რომელიმე კონკრეტული ძეგლი, არამედ მთელი ქვეყანა ემატება და ეს ქვეყანა ჩენი სამშობლოა.

სამშობლო (დასაწყისი)

ჩემი ძალიან კონკრეტული სამშობლო „მამული ენა სარწმუნოების“ უკანასკნელ რიტუალულ ფაზას ასრულებს. რაც იმას ნიშნავს, რომ მომავლის კონტექსტში ყველაფერი რჩება. მშვილობა და საღიღებელი არაფერია.

პირველად იყო – მამული ენა სარწმუნოება

რასაც მოჰყოლია – ენა სარწმუნოება მამული

დღეს არის – სარწმუნოება მამული ენა

ეს არის არა მოფადებული წრე, არამედ მორიგი ეტაპი.

გასასვლელი

ჩემი დამცხრალი გამოსვლა
მესანძრეთა კლუბში

მეუბო!

ერთი ელემენტითა – წყლით, ანტიტრალიზმით (მეორეს – ცუცხლს, მაგრამ განა ეს საკაპრიზო იმის მტკიცედ სათქმელად, რომ წყალი პირველადია?

პირველსაწყისი (დასაწყისი)

ვიფიქრობ: პირველსაწყისის დადგენა არ არის ზემოთის ნიციშეული თუ ბოძებული. – არ დავეძებ! – სიცოცხლის მიზანია, და ეს კარგია!

რაც შეეხება პირველსაწყისს: შენლედები არ არსებობს. იფიქრე რამდენიც გინდა.

ფიციკავარ ღმერთებს! პირადად მე ვერა და ვერ წარმოვიდგინე – არადა, მერწმუნე, რადან ჩვენს საქმეში უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე წილია, ილიერ მონიშნებულად ცვადე და იქნებ ოდესმე კვლავ მიუბრუნდე და ხელახლა გვკადო, არცდროს არ ვამბობ არასდროს, თუმცა ხშირად კი ვფიქრობ: არაადროს! – არაფერი, რომელმაც წარმოიბა ყველაფერი, არაფერი, რომელიც ცვლის სიტყვა „არაფერი“-ს თავდაპირველ მნიშვნელობას.

ჩემი გამოსვლა ანტიგლობალისტურ შეკრებაზე

ნაილოზირივემართებულადგავაგრებულნი!

ადამიანების ფულისადმი დამოკიდებულება, არა მიათ მოვლა-მეწევემენტი, არა მისი დაბინძურება-იზიგაციორება, არამედ მის მიმართ დამოკიდებულება ანუ ემოცია – გულისხმვრა იძებნა და ერთფეროვანია, რომ სხვა ყველაფერს: ენებს – შეკვრებს და ცოცხლებს, რელიგიებს – დიდებს და პატივს, ავილი-ზაციებს – ახლებს და ძველებს (უფელესის ჩათვლით) მხოლოდ და მხოლოდ თეატრალური რეკვიზიტის ფუნქციონადა აქვთ. ანტიგლობალიზმი უპირველესად ესაუტეკური ნიძრობაა.

ფული (დასაწყისი)

რა გითხრათ ფულზე? იენზე ნემდევო: ნუ ეძებთ ფულში ბედნიერებას, ეძებთ – მდგომარეობა ახუ ხელოვნურად შეჩერებული წამი. გახდენი წიაი ნაწილი და გამეშვი. რაც შეეხება ბედნიერებას, ის ბუნებრივად განვიარებული მომენტია, ანუ გავლევება. არ იფიქრო, რომ ფულსა და ბედნიერებას ერთ-მანეთს ვუპირისპირებდე, ან – პირიქით, ვათანხმებდე მათ ერთმანეთთან, მათ შორის კავშირის არუონაზე გეკაუბრები.

ჩემი გაუხმაურებული გამოსვლა მეშვიდე
მსოფლიო საეკლესიო კრებაზე

უსშუცესნი!

ტოდმარტო დარჩენილი ქრისტე ეშმაკის წინაშე. თქვენი უწინდესობაზე, არ იფიქროთ, რომ შეკითხვის ადამა რამდენადაც ვეძებდემ აყენებდეს თქვენს გონებრივ შესაძლებლობებს ან საწინაღინ თავდადების, უზრალოდ ციცი, რომ ძლიერ დაჯავებულ: ბრძანებით ხალხის ქვეშარტ გზაზე დაეხებით, ხოლო ხალხი, ასე ბრწყინ, ასე ღვთისა წინს გამბრუნებელი, სამ-ოლონი ვაძმბი მამინე ბრძოლა და აქედან გამომდინარე, ურთულესი სამართავი. და ვიფიქრე, იქნებ ამ რთულად სამართავ პროცესს იმდენი დრო მიაქვს, რომ, შეიძლება, აღარც კი გაბრა-ვდეთ ქრისტე და მე ცოცხალმა ანტიმომოცევი უფლებმა ააღკაბ დისკარტ თავს, შეკითხვით მომდინარა თქვენთვის. დაე, მომეტყუოს, ვინ-ორტე: უდაბნოში ვასული ურბატე გაბასობ? 40 დღის მნიერი, სამარხულები, მსყურვალი, მარტოდმარტო დარჩენილი ეშმაკის წინაშე. და იციო, რა მიანტერყებება, თქვენი უწინდ-ესობაზე, აი, ეს ქრისტე ადამიანი იყო თუ ღმერ-თი, ანუ ეშმაკი ადამიანს ცდიდა თუ ღმერთს? ქრისტეს პასუხებიდან ჩანს, რომ ის ადამი-ანი და ახვეე ეშმაკის უკანასკნელი შეთავა-ზედა, კონტრარტი ქრისტესადმი, აადვც ის ქრისტეს მუსლებზე დამნობის და თავისიან-სებისა ანაცვლოდ მიიერი სამყაროს სრულ ბატონ-პატრონობას სთავაზობს, არუღიად უაზრო იქნებოდა, ეშმაკს რომ ქრისტე ღმერ-თი მგონებოდა, რა აზრი აქვს, შეთავაზო ღმერთს მის მიერვე შექმნილი - კუთვნილი - ტერიტორია, იციო, რას ვფიქრობ, თქვენს უწინდესობაზე? რომ ევოლუცია აამბაროში კი არა, ადამიანის თავში არსებობს და ყვე-ლაფერს საკუთარი თავიდან ხედვას, ქრისტე არ არის განთავალისი. ჩვენ არ ვიცით, ზუს-ტად როგორ და რა მოხდა სინამდვილეში და მე თუ მითხვებთ, ეს არცაა მნიშვნელოვანი, მაგრამ ერთი რამ ცხადია: ქვედათი ქრისტე ევოლუციურად გარდაიქმნება ღმერთად, მა-გრამ ვერბალური (სიტყვისმირი) ქრისტე ფიქვლეთის ღმერთია, პირველად იყო სიტყვა, თქვენი უწინდესობაზე.

**ფაქალიზმი და თავისუფალი ნება
(გავრძელება)**

კვლავ ბურთი, ამჯერად ნებისმიერი ფორმის და ზომის, ოღონდ აუცილებლად გაბერილი. ასევე ვგვირდება კედელი. ნების-მიერი კედელი, თუმცა, ღვებტის მოხაზდ-

ნად, სასურველია - ჩინეთის. დაეუშვათ, მე და შენ ვეგა-ვართ ჩიზურ კედელთან. თუ მკითხავ, როგორ მოვიხვედ ამ-კენ ვართ ერთმანეთისთვის და როგორი ემოციური განწყუ-ბა გვაქვს, რადგან ეს ვითარება დამიბება: მე და შენ ჩინური კედელიან ვეგავართ, გვაქვს ბურთი ნებისმიერი ფორმის, ზომის, მაგრამ აუცილებლად გაბერილი და გვეუბნები: თუ ამ ნებისმიერი ფორმის, მაგრამ აუცილებლად გაბერილ ბურთს ვესვერი კედელს, ის აუცილებლად დაბრუნდება უკან, თუ იმავე ბურთის შენ ცხერი იმავე კედელს, ბურთი ასევე დაბ-რუნდება უკან, მაგრამ ესეერი თუ არა მე ბურთს კედელს, ესეერი თუ არა შენ ბურთს კედელს, ეს უკვე ჩერი და შენი არჩევანია. რისი თქმა მსურს, ხედვები თუ დებულები ხარ? თავ-ისუფალი ნება ადამიანში, ხოლო ფაქალიზობა (კანონობ-იერება) სამყაროში და ადამიანი ცხოვრება სხვა არავფერია, თუ არა მიაივე თავისუფალი ნებით კონსენსაცია ფაქალი-ზმით (კანონზომიერებებით) ვაფერებულ სამყაროსთან. რა ან-კინ არის ადამიანის თავისუფალი ნების წყარო? - ეგო.

ჩემი წერილი იოსებ ბ. სტალინსადმი

ამხანაგო ატალინი!

მინდოდა:

ეს წერილი რომელიმე ცოცხალი მმართველისთვის მიმენ-ურა, მაგრამ ჩვენი კონტა მხარის ხალხისთვის ზუსტადაც რომ თქვენ ბრძანდებით ყველაზე ცოცხალი მმართველი.

შეუბეთლო:

იგივე წერილი თქვენი წინამორბედი მმართველისადმი მიმენურა, ან, თუნდაც, მისი წინამორბედისადმი, ან, თუნდაც, უხსთვარ, იყო და არა იყო რა დროში გადაიმეცვალა და წერილი მფეე ფარნავაზისადმი მიმენურა, მაგრამ თქვენ გარნიო.

გამოგიტყდებით:

ჩემთვის არა აქვს გადამწყვეტი მნიშვნელობა, ვინ იქნება ამ წერილის ადრესატი. თქვენი (მათი) ხალხის გამოყენება ჩემთვის მხოლოდ და მხოლოდ მარკეტინგული სულაა მკითხ-ველის მოხაზიდად. არჩევანი თქვენზე ერთადერთი მიზეზის განმ შევარტრე: ყველაზე პოპულარული ხართ.

ჩვენი საერთო სამზობლო - საქართველო - ტერიტორია-ზე მეტად მდგომარეობაა.

რაც შეეხება ამ მოკლე წერილს, მას ორი მიმარ-თულეობთ ვაგზავნი: სამართებ - ვოფსობითი. თან ცფიქრობ: იქნებ ორივე მოსაზართი ყალბია და წერილის ორიგინალ-ურ ვერსიას საგულდაგულად ვინახავ განცალკევებულად ფაილი.

ფაილი, ამხანაგო სტალინი, არამიტერიალური საქალღ-დეა, შესანიშნავი რამ არის თუნდაც დასაზვრეტია სიების შეს-ანაზად.

სამშობლო (გაგრძელება)

სამშობლო რუკაზე და პირადი სამშობლო არ არის ერთი და იგივე. პირველი ოფიციალური მოცემულობაა, მეორე – განცდა.

ყურადღება! ყურადღება!

გთხოვთ, ფაშისტებმა და ქსენოფობებმა დატოვონ ტექსტი შექმნე თვამანდ, ნინასწარ გიხდით მადლობას კოოპერაციისათვის.

ელებში ერთი თბილისში დაბადებულ სომეხი გაცივანი. როგორ და რა ვითარებაში, ამას არა აქვს არანაირი მნიშვნელობა, თუმცა არც დასამალია არაფერი, შეძიძლია გითხრაო, რომ ეს მუხებოა არ იყო შეზღუდვითი, ნინასწარ დაგვემოლა საქმიანი შეკრება გახლდათ. შეხვედრის საქმიანი ნაწილის მოთავეს შექმნე მასთან წავედიო, სახლში, მისივე მანქანით და გზაზე მან მოთხრა ეს: სკოლის დამთავრებისთანავე მოსკოვში გადავსახლი, მერე საბჭოთა კავშირის დაზვერვისთანავე ვადგომოხსლდი აქ, ელებში და იმის შერე აქ ვარ, თითქმის 30 წელია, მოსკოვშიც წავდივარ და თბილისშიც, მოსკოვში გაცივლებით დიდი დრო მაქვს გატარებული, ვიდრე თბილისში, მაგრამ იცი, რას გეტყვი, თბილისში რომ წავდივარ, გულს ბაგაბუგი გააქვს, მოსკოვში არა, იმიტომ, რომ თბილისი ჩემი სამშობლოა. მე უბრალოდ თავი ვაფუქნე ჩემს ახლადგაცნობილ თანამშავს, თქმით კი არაფერი მითქვამს, ანდა რა იყო სათქმელი, ადამიანი ამისხნა, როგორ განასხვავებდა ის სამშობლოს არასამშობლოსაგან.

ახლა უკვე მე თავად ვფიქრობ: როგორ განვსხვავებ პირადად მე ჩემს სამშობლოს არასამშობლოსაგან? რა მახის-ათებული ნიშნებით. გულის აჩქარება? არა, შეიძლება ოდნავ, მხოლოდ რამდენიმე ქუჩაზე გავლისას, რომელიც მასხენებს ბევრბაზს, გადრწილ და არა დაკარგულ წლებს. მაგრამ ასეთი რამ ხომ არ მემართება სრულიად ჩემს სამშობლოზე, მის ყოველ კუთხე-კუთხულზე, ნანახივ (მოვლელიც) კი არ მაქვს მისი ყოველი კუთხე-კუთხული. ამავე დროს, როგორც ქვეყნის მოქალაქეს, არ შემიძლია, ვიყო მხოლოდ რამდენიმე ქუჩის პატრონიც. ანუ რომ, ჩემთვის სამშობლო არ არის განცდა. იქნებ ენა მთავარი განმასხვავებელი ნიშანი სამშობლოსა და არასამშობლოს შორის? ბებუბა ხოლმე აქ ყურს მოკერავ მხოლოდ სიტყვებს, ხანდახან სრულ, მარტივ წინადადებებსაც ქუჩაში ჩემს მობილურ ენაზე. მაგრამ ეს სიტყვები ან სრული მარტივი წინადადებები მხოლოდ მესიჯია, ინფორმაციაა, რომ ეს ადამიანიც იმავე სივრცეში დაიბადნენ, რომელშიც მე, სხვა არაფერი. სამშობლო უფრო სხვა რამეა, ვიდრე ენა. ფაერთოდ გავრცელებული ენები ამის საუკეთესო მაგალითია. არგენტინელი ესპანეთში, აფსტრალიელი ამერიკაში, ან პირქით, ვერ გარსობენ თავს სამშობლოში, მიუხედავად საერთო ენისა, მეტიც, ორმაგად არიან გაუცხოებულნი. ჩვენ, ქართველებს, ორმაგად გაუცხოების ბედნიერება/სიმწარე არ გვაქვს. დამინც, რა არის მთავარი განსხვავება სამშობლოსა და არასამშობლოს შორის? მეგობრობა? არა. ჩემი პირადი გამოცდილება ნათლად მიდასტურებს, რომ მეგობრობა ღრმად ინდივიდ-

უალური ორთა კავშირია და არანაირად არ არის დაფუძნებული ენისზე, კულტურაზე ან რელიგიაზე. იქნებ სახლში ყოფნის განცდა ასევე არა. სამშობლო არ ნიშნავს ადგილმდებარე სახლს. სახლი არის იქ, სადაც ადამიანს ძირითადი ინტერესები აქვს, თანამედროვე ეკონომიკური კავშირები სახლსა და სამშობლო ინტერეს ცენტრებზე და მისთანაზე და ხშირ შემთხვევაში იოლად განაცალკევებს მათ. რა არის სამშობლოსა და არასამშობლოს მთავარი განმასხვავებელი ნიშანი? არ ვიცი. იქნებ ესაა ის, რაც მტკიცე პასუხი ამ შეკითხვაზე მხოლოდ ერთენულ უმცირესობებს აქვთ, მიუხედავად ყველაფრისა, გულს ბაგაბუგი გაუდით მშობლიური მხარის მოსახლეობაზე და არანაირი ვალდებულება არ აქვთ, უფარდეთ რუკაზე გამოხატული ტერიტორია.

ჩემი მასპინძელი ხინკლით გამომსაპინძლდა, მიუხედავად იმისა, რომ ბორცის ჭაბა კიი ხნის ნიტოვებული მქონდა, არაფერი ნითქვამს, უსიტყვოდ დაეაღვე ხინკალს ხელი, ვიციოდი, ის წამა სამშობლოში იყო და მე მას არ ჩაუვკალი ეს განცდა. ადამიანი ხანდახან, ძალიან იშვიათად, უფრო მეტია ჩემთვის, ვიდრე ჩემი დიუბა.

ჩემი მეორე წერილი პრ. გია დვალისადმი

გოუმ, მომიხმინე, მე არ მიყვარს, როცა მიგნობებენ და ამ დროს ძაან ვბრაზობ, თან ძაან მყრალად და მაგრად. მე დღემდე ველი პასუხს ჩემს პირველ წერილზე და ამ ძაან განვლილ მოლოდინში ძაან ვაბრაზებული ვწერ მეორე წერილს.

ბარი უკვე რუბინი მყავს დათრული, ამიტომ დროს არ დავკარგავ.

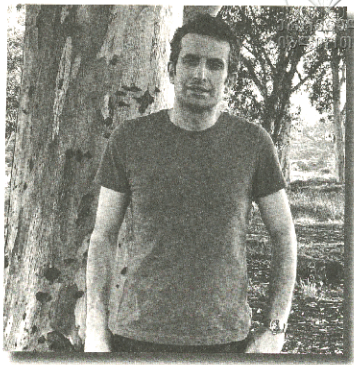
პირველსაწყისზე მოიდა გკითხო. ის ე.წ. მეცნიერული არაფერი მიინტერესებს, რომელიც სინამდვილეში ყველაფერია. საერთოდ ვერ ვხვდები, რა აუცილებელია მეცნიერებაში პირველსაწყისის დედა, ხომ არ ფიქრობ, რომ თეოლოგიას უნდა დარჩეს და მას არანაირი კავშირი არ აქვს მეცნიერებასთან.

ველი პასუხს!

პირველსაწყისი (გაგრძელება)

ყველაფერი ადამიანის ბრალია. არა ჩემი ან შენი, არამედ ადამიანის, ძალიან ზოგადის და თითქმის აბსტრაქტულის. ყველაფერს

ეს ძალიან ზოგადი, თითქმის აბსტრაქტული ადამიანი ართულებს. ართულებს მცდარად და უსწორედ. ართულებს უძველესი დროიდან დღემდე და ალბათ გაართულებს ყოველთვის. პირველსაწყისი ერთ-ერთი ასეთი მცდარი გაართულებაა. რა თქმა უნდა, ამის პირველსაწყისი ადამიანის მიერვე ადამიანის, ანუ საკუთარი თავის, სამყაროს ცენტრად აღიარებაა. ცხადია, ამ საქმეში ადამიანი ღმერთის (ღმერთებისა) გარეშე ფონს ვერ გავიდოდა და ადამიანურმა ეგოიზმმა ღმერთი (ღმერთები) ნიამსგავსა ადამიანს და შენდევ მას (მათ) ასეიდა პასუხისმგებლობა ვეღავეყრნებ: სამყაროა შექმნაზე, ადამიანის შექმნაზე და მის გასაკუთრებულ როლებზე. ეს იაფფასიანი ფანდიოთი/ტრაილუკი არ განიორიცხავს ღმერთის ამ ღმერთებია არსებობას, ნაგრამ არა მგონია მათ რაიმე კავშირი ჭკონდეთ ღმერთის ამ ღმერთების ადამიანურ პროექტთან. ეს მხოლოდ და მხოლოდ კერსიათ, თან, არ არის განიორიცხული, რომ მცდარი.

რამდენად გარდაუვლია სამყაროა პირველსაწყისის, შესაქმეს არსებობა? ადამიანური თვალთხედვით ეს სრულიად აუცილებელია, რადგან ადამიანის ცხოვრება რომ დაბადება-განყოფილება-ვგავილია-ქცნობა-გარდაცვალებისაა ჯაფგია. ნაგრამ სამყარო? თუნაც სამყაროს ისეთი მცირე ნაწილი, როგორც პლანეტა დედამიანია, რამდენად საჭიროებს მინიმალურიც იდენტური ჯაფგით განყოფილება? იქნებ ეს ადამიანური ძალადობაა და სინამდვილეში სამყარო არც არსადრის შექმნილია?

კითხვა კითხვადგე რჩება.

ჩემი წერილი ინტელექტულების მაგისტრ, გიორგი ბაქრაძისადმი

გიორგი, უპირველეს ყოვლისა, გილოცავთ! თქვენ, უფრო სწორად, თქვენი საბელი ამ ჩემული მოხსენებებით ეზიარა უკეადეებას! მშვიდობაში!

აბლა კი, ძირითადი სათქმული:

რამდენადაც ჩემთვის ცნობილია, თქვენ, როგორც მეცნიერა, გაქვთ თეორიული შეტება ფულიან. აცუ დავებენ, რომ მე წარმოადგენა არ მავებს, გაქვთ თუ არა რეალური ფული, რომელიც უფრო ტვინის ტუქყია, ვიდრე ხელის, და, სიმართლე ვითხროთ, არც მაინტერესებენ. ამ შემთხვევაში ჩემი დამინტერესება ფულით უფრო თეორიულია. მაქვს სამი შეკითხვა,

თითოეულზე მოსფიერებლად გაქვთ 20 წამი, გისურვებთ წარმატება!

შეკითხვა პირველი: როგორია ალბათობა მიმოქცევაში ოქროს მონეტების დაბრუნების?

შეკითხვა მეორე: როგორია ალბათობა ეროვნული ფულის ერთეულების ერთიანი გლობალური გალუტით წანაცვლებისა?

შეკითხვა მესამე: გახსოვართ თუ არა მე ინტელექტულებიდან?

დრი (რომელიც ფულია) გიორგი.

ფული (გაგრძელება)

ფული ჩემი ცხოვრებიდან 16 წლის ასაკში გაქრა, ვვულისხმობ ბევრ ფულა, ბევრს თუ არა, ერთმნიშვნელოვნად საკნარისზე მეტს ფულს. ეს ფული ნეკლოფნიდა არა მე, არამედ მამაჩემს. ფულის გაქრობა არ მიმდებარა ერთბაშად, თვალის დახამხამებაში, ელვის სისწრაფით. პირდა ეტაპობრივად და თანდათან. დაახლოებით ორ წელიწადში საერთოდ უფსლოდ დაერჩით და მას შემდეგ არც არსადრია მქონია საკნარისზე მეტი ფული. ხანდახან საკნარისი ფულის შეგროვებაც ქარდა, თუმცა მინდა მჯეროდეს, რომ ადამიანის (ჩემი ნაინც) ცხოვრება წრიულია და ოდესმე საკნარისზე მეტ ფულს დაგებრუნ-

დები. რაში მტარდება საკმარისზე მეტი ფული? ზოგადად, ადამიანები ამ და მსგავს უაზრო შეკითხვებს არ უსვანენ საკუთარ თავს. ტექსტი, როგორც სხვა ნებისმიერი რამ, არის ფიქტურული რეალობის ამასველი და ამიტომ მძლველია მისი, ფული ის, ვინც სინამდვილედ არ ვარ, ავტენტ საკუთარ თავზე მალა და ამტარ, პატიში მოყო საკუთარ თავს გკითხვ: არც მე ვანუსხებ საკუთარ თავს, მიუთმეტეს, სივითა ასეთი შეკითხვებით, მაგრამ რაში მტარდება ეს საკმარისზე მეტი ფული? და ვასუსობ და არ არის ამ პასუხში ფიტცია ამ მისხალი სიტყუეც კი არ ვიცი, მაგრამ თავდებივებით მინდა მქონდეს საკმარისზე მეტი ფული. იქნებ გულუბრყვილოდ ნეჯრა, რომ ბავშობას დაიბრუნებ და გაემთლიანდები?

გახელილი, ნურც დაბუჯული თვალმით, ნუ დაუშებ...)

უკვადება

სელიკო, სელულის უკვადება შეუსაღებელია.

თაში მისამი - მმარმონიარა მი, ან სიცოცხლა

სიყვარლის განმარტება - ცდა

ჩემი მორი ნერილი ს.ს.კ.პ. ილია მორის

თქვენო უწმინდესობავ, ისევ მე

კვლავ ქრისტენე მინდა გკითხოთ რადაც, გცალიათ? შიძლება, ჩემი შეკითხვა ძალიან გულუბრყვილოდ ეღერს, მაგრამ დავ, ვიყო გულუბრყვილო, სულელიც კი, არ მადარდებს, მაინც გეკითხებით: რამდენადა შეუფერება ურისტეს თანამედროვე გამოსახულება მის რეალურ, ცხოვრებაიულ გარეგნობას? რა თქმა უნდა, მე არ ველი და, მით უმეტეს, არ ვითხოვ თქვენგან, ღმერთმა დაშიფაროს, ერთმნიშვნელოვან, საბოლოო, ამომწურავ პასუხს და გპარდებით, რომ ნებისმიერი პასუხი მიღებული იქნება როგორც ეარაული, როგორც ვერხსია, და კიდევ, ივით, რა მინატერტესებს? როდესაც ღმერთმა გადაამიანება, განხორციელდება გადანყვრტა, რამდენად მნიშვნელოვანი იყო მისთვის გარეგნობა, იგივე გარეგნული ეფექტი?

სიყვარული მიზეზია და არა მიზანი. სიყვარული დასაწყისია და არა დასასრული. სიყვარული თავისთავადია, აუსხნელია და ვეღვლავ არუფლოთილად ახსნილი სიყვარულიც კი თვალსაჩინოად არასრულყოფილია. სიყვარული არ არია პატეიციემა, მას ვერ მოიბოვებ. პატეიციემა დაფუნძებელია ადამიანის ეცევაზე, მაგალითად, ჩემი პატეიციემა სხვადაბვა ადამიანებთანადმი ეფუნძება სხვადაბვა ძალიან კონკრეტულ სთიკურ, ესთეტიკურ, სამოქალაქო და. ა.შ.) ქმედებებს, მაგრამ სიყვარული? თუ მე, - მიზეზთა ვაში, - ვეცდები ავსნა, თუ რატომ მიყვარა ესა თუ ის ადამიანი, ვერ დავსაყავლად ვერკეით თოგინალურ მიზეზს. ღამაზი, კეთილი, კარგი, იუმორის გრინობით, განაღლებული და ა. შ. არ არის რომელიმე კონკრეტული ადამიანის ექსკლუზიური თვისება. სიყვარული ადამიანს უბრალოდ ენართება.

იმიჯი (გაგრძელება)

იმიჯი მუდამ მატერიალურია, ხელმეხაბეათა, საგნობრივია და მას არამიერი ვაგმირი არა აქვს რეპუტაციასთან. იმიჯი და რეპუტაცია მორალური სინონიმებიც კი არ არიან ერთმანეთისათვის, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ამ ორ სრულიად განსხვავებულ ცნებას ძალიან ბიძრად თუ არა, ყოველთვის ურცვენ ერთმანეთში.

ქმეშარიტება (დასასრული)

არცოდნას ცოდნა, რომლია ფუფიმებელიც დასავლურ ტრადიციაში ჩვენანდე მოღწული ვადმოცემის - მანამდე არ გვახსოვს! - მიუხედავად სოკრატეა, ხოლო ადმოსავლურ ტრადიციაში - თავად ღმერთები (ეს არ არის ასე, მაგრამ ესთეტიკურად ეფეტური ტყუილი დასაბეება. მაგალითად ჰოცი ეველ სიბერძნეთში ან თითქმის ამპართლუ ნაბოლოონი პეტერბურგში), უფრო აბაოლეტური ცოდნის ტრადიციის ნაუხეგებელი განცხადებაა, ვიდრე უწმიო, მემინებელი ადამიანის, რაც შეეხება არარსებულ, ამ ნამს შეხსნულ ვერხსიას, ეითომდაც აღმოსავლურ ტრადიციაში თავად ღმერთებმა დააფუნდეს არცოდნის ცოდნის ტრადიცია, არ არის ქმეშარიტი. მე ახლა ისე

ვინ?
რა თქმა უნდა, ადამიანები, სხვა ვინ.
იმიჯის შელახვა - ფიზიკური აქტი, რეპუტაციას შელახვა - ნორალურ-ეითიკური.
რეპუტაციის მიღმა ძალიან ხშირად იმიჯია.
იმიჯის უკან სიყვარულია, იმიჯი თავითათავადია.

ჩემი ნერილი მფარველი ანგლოზისადმი

ხუ დაუშვებ ჩემი გარდაცვალებას უცხო მხარეში (სურც

დებიან ხელებს, რომ არც კი ვიციოთაზე, რა არის ქუმპარობა.

სიყვარულის განმარტება – ცდა მეორე

სიყვარული ყოველთვის ზუსტია და დაუნანებრებული. სიყვარული არასდროს არ არის ზოგადი. ყველას სიყვარული ნიშნავს ნეიტრალურობას. ნეიტრალურობა შეუძლებელია. ვინ იყო ნეიტრალური? ქრისტი, შუდი, მუჰამადი, აბრაამი – არცერთი. სოკრატე, პლატონი, არისტოტელე, პლოტინი – არცერთი.

არქიმედე, კოპერნიკი, გალილეო, ნიუტონი – არცერთი. არც დარვინი იყო ნეიტრალური, ეგ მაიმუნი ეგ. არც მე ვარ ნეიტრალური – ვიყო ამ დიდებულ სიამი, მენ რა გენადელებს, ზემო, სხვა მიწეებში ნადვლიანი მკითხველი – და არც ზენ. იყავი შენც იგივე ბრწყინვალე სიის ნაწილი, როგორც ნაცვალახელი.

სიყვარული ყოველთვის ზუსტია და დაუნანებრებული. ყოველთვის იცი, როცა ციყვარს და ყოველთვის იცი, როცა არ გიყვარს. განსაკუთრებით ხშირად „სულ ერთია“-ს ფორმატში არ გიყვარს, რაც იმას ნიშნავს, რომ სტაბილურ გარემოში ხარ გაცილებული და მშვიდობიანად იკარგები.

ფატალიზმი და თავისუფალი ნება (დასასრული)

ფიზიკური სიკვდილის გარდა, კვილა სხვა სიკვდილი მეტაფორულია.

ყვედები – ამბობს ადამიანი სხვადასხვა გარემოებებში.

ყვედები – ამბობს დალილი ადამიანი და ეივს დასაფლონს.

ყვედები – ამბობს თავტკიებული ადამიანი სახმელაზე და ეძებს: ლუფს, ზენს, მინერალურ წყალს, მყაროს წყალს, წყალს დასაღივად.

ყვედები – ამბობს მაღალი ნწეის მქონე ადამიანი და ნწეის დასაწე ნამალს ეძებს.

თუ სიკვდილს არ შეგხვდად როგორც ერთგვად, სიკოცხლისაგან მოწყვეტილ, დამოუკიდებლად არჩებულ მოვლენას და დავუმეებთ, რომ თავად სიკოცხლე სხვა არაფერია, თუ არა კედომის უწყვეტი პროცესი

ფატალური დასასრულით, მაშინ გამოიქნა: „ყვედები“, ნებოსმიერ შემეიფევაში არა მხოლოდ მეტაფორული მხედვითური გამოიქნა, არამედ არასებელი ფაქტს ეწინააღმდეგე ყვედები – ამბობს დალილი ადამიანი და ეივს დასაფლონს, თან მართლაც კვდება, პროცესშია, რადგან ცოცხალია.

სიკვდილის არსებობა ფატალიზმის ყველაზე მძლავრი არგუმენტია თავისუფალი ნების ნინაღმდეგ. ეს ძალიან საზოგადოებრივად არგუმენტი იმდენად ძლიერია, რომ თავისუფალი ნება, როგორც კონტრარგუმენტი, მხოლოდ ყოველდღიურ საუბრებას და სხვადასხვა ქვეყნის კონსტიტუციებში იხსენიება.

სიყვარულის განმარტება – ცდა მესამე

სიყვარული თვალადა. სიყვარული ითვლება ასე: პირველი და მისი პოეტური პ.ს. სიყვარული უკანასკნელი. ეს კიდევ ერთხელ ადასტურებს იმას, რომ ადამიანები ნაკლებად დაინტერესებულნი არიან ციოებრებით, როგორც თავისთავად მიმდინარე რუტინული პროცესით და ეპოტინებიანი ისეთ ფაგატინა სიმბოლოებს, როგორებიცაა: დასაწყისი და დასასრული.

სამშობლო (დასასრული)

ტიმს შარვეცა ხელი მარცხენა მჯავში ნაყავლე და თვალბეჭაფართიებულმა ფუთარია:

- რამდენჯერ უნდა გითხრა, რომ რუსი არ ვარ.
- და რა განსხვავება შენაა და რუსს შორის?

მეთქი: უამრავი და ჩამოთვლა დავაპირე და უცებ მივხვდი, რომ განსხვავება გასაგები და ნათელი უნდა ყოფილიყო აი, მისთვის – თეთრი, კარგამოკეტილობაში გაზრდილი და მცხოვრები, გაუნათლებელი, მაგრამ რიგაინად ნაკვები იდიოტისთვის და დავაპუსდი.

გაეფიქრე:

თეთრი – თეთრი.

ქრიატყაინი – ქრისტეანი.

უცხოელი – უცხოელი.

ჩამორჩენილი ქვეყნა – ჩამორჩენილი ქვეყანა.

განვიარადღი.

მან გაიბეორა:

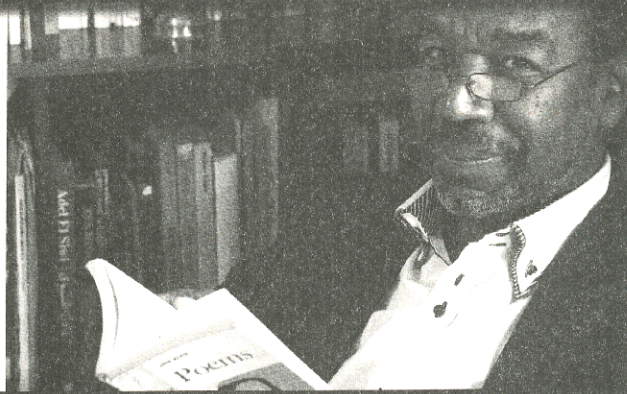
- მითხარო, რა განსხვავება შენ და რუსს შორის?
- მომავალი – ვთქვი მე შენარად და საკუთარ თავს საზეიმო სელფი გადავუღე.

აქ მომისწრო დედლინიშა, ახდრქიდა გიბარე:

პირველსაწყისი (დასასრული)

არის ამჟამო.

طارق الطيب

ტარიკ ელ-ტაიბის

გადლიცა და ცოდვის

ისე მოხდა, რომ რამდენიმე უმნიშვნელოვანესი თანამედროვე არაბი პოეტი შოთა იათაშვილის წყალობით გაიცანი, უფრო სწორად, შოთას ფესტივალებზე აიარაღმა ქართული ლიტერატურისათვის ის კარგი ნაყოფიც გამოიღო, რომ ამ ფესტივალებზე გაცნობილი არაბი პოეტები მერე ჩემთან დააკავშირა. საე დამყარდა ვირტუალური ნაცნობობა ჩვენსა და არაბულ სამყაროში დღეს ძალიან პოპულარულ შყერაოს, ტარიკ ელ-ტაიბის შორისაც, რომელიც გარდა იმისა, რომ წართლდა არაჩვეულებრივი პოეტია, საოცრად გულისხმიერი და საუცხოო ადამიანიც აღმოჩნდა.

რა თქმა უნდა, მისი საიელი ჩვენს პირად ნაცნობობამდე კარგად ვიცოდი და მისი რამდენიმე ისეთი ბრწყინვალე წიგნიც მქონდა ნაკითხული, რომელთა ავტორი გამოჩეულ მწერლად და მიწვეული დღევანდელ არაბულ ლიტერატურაში. ამას აღიარებს თითქმის ყველა მკვლევარი, რომელიც დღეს იქ მიმდინარე სალიტერატურო პროცესებს შეისწავლის. ტარიკ ელ-ტაიბი თავის თავში აკრთიანებს ორი არაბული ქვეყნის კულტურასა და ყოფით ტრადიციებს. ნარმოზობით ის

სუდანელია, რადგან მამამისი სუდანის ქალაქ ქუსთადან იყო, მაგრამ ეგვიპტეში დაბადებული და გაზრდილი, დაქორწინების შემდგომ კი საბოლოოდ დაფუძნდა ეგვიპტეში და იქვე, ძველი კაიროს ერთ უბანში, ვინ შამში 1959 წლის 2 იანვარს დაიბადა ტარიკიც, რომელმაც ნობელუმის საილი დღემდე შეინარჩუნა, რადგან მისმა ბავშვობამ და აბალგაზრდობამ სწორედ ამ მშვენიერ უბანში გაიარა, საიდანაც ზაფხულობით მართიად კიდევ ორ ადგილას მიშვებდით ხოლმე: კაიროს ისტორიულ უბან ალ უსაიშიში, სადაც მისი ბებია (დღეს დედა) ცხოვრობდა და აბუ საკლში, სინას ნაზიყარკუნულის მრავლოვითი, სადაც მამამისი ეგვიპტის სასაზღვრო ჯარებში მსახურობდა.

ტარიკმა დაამთავრა იმ ხალდუმის საშუალო სკოლა და ამის შემდგომ, 1981 წელს, ეგვიპტის ენ შამის უნივერსიტეტის ვაჭრობის

ფაკულტეტი. 1984 წლის იანვრიდან მწერალი ავსტრიაში გადავიდა და დღემდე იქ ცხოვრობს. სწორედ ავსტრიაში, ვენის უნივერსიტეტში სწავლობდა ეკონომიკას და საზოგადოებრივი მეცნიერებების ფაკულტეტზე, სადაც 1997 წელს დაიწვა სადოქტორო დისერტაცია „პორალის ტრანსსლომაცია ტექნოლოგიის მეშვეობით: კონფლიქტი იდენტობასა და საფეორო სარფას შორის“. ამჟამად ასანგლის ავსტრიის ორ უმაღლეს სასწავლებელში: გრაცის უნივერსიტეტსა და კრიმის ადმინისტრირების ნეცნერნბათა უნივერსიტეტში.

გამოქვეყნებული აქვს 9 წიგნი არაბულად, რომელთაგანაც 4 თარგმნილია გერმანულ ენაზე. მისი წიგნები ასევე თარგმნილია ფრანგულად, ნაკედიონურად, სერბულად, ცალკეული ტექსტები კი იტალიურად, ინგლისურად, უკრაინულად, სლოვაკურად, პოლანდიურად, რუსულად, ესპანურად და რუმინულად.

2007 წელს დაჯილდოვდა მსოფლიო პოეზიის დიდი პრემიით რუმინეთში. 2008 წელს კი დაინიშნა მსოფლიო კულტურული დიალოგის ელჩად ავსტრიიდან.

დღემდე მიჰყავს სვეტიც წვევბების ერთ-ერთი პოპულარულ გაზეთ „ელ ვატიანი“, სადაც საზოგადოებრივ და ლიტერატურულ საკითხებს აწუქებს.

აქტიურად მონაწილეობს საერთაშორისო ლიტერატურულ ფესტივალებში და შეხაბამიად, ორგანიზატორად ჩართული თინამდროვე მსოფლიოს ერთიან ლიტერატურულ პროცესში.

მისი პოეზიებიდან საგანგებო წერილი უძღვნა არაერთმა ცნობილმა არაბმა მწერალმა და ლიტერატორმა. ამ წერილებიდან რამდენიმეს „ახალი საუზის“ მეტოხელავე ვთავაზობთ. აქ ასევე ნაკითხავი ინტერვიუს, რომელიც ტარავ ელ-ტაბის ამ საკვიალური ნომრისათვის ჩამოვართვი.

რაც შეეხება ლექსებს, არჩევანი მას დევუტოვებ: რა შეიძლება გვეთარგმნა ქართულად, რაც მისი აზრით, ქართული მეტოხელისათვის საინტერესო იქნებოდა.

ტარავმა გამოვკვივზავნა არა ლექსების ნაკრები, არამედ თვისი ერთი წიგნი, რომელსაც ჰქვია „არ არის ცოდვა“ და უაღრესად საინტერესო პოეტურ რეფლექსიას წარმოადგენს ცოდავა-მადლის ობტოლოგური არის მარადიულ პრობლემასზე.

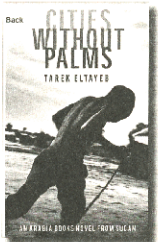
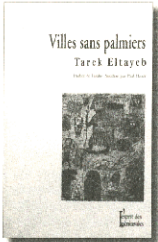
საინტერესოა თავად ამ კრებულის ფორმავე: წიგნი ისეა შედგენილი რომ წელიწადი ნომრის შემდეგ პირველ ნომრად მოდის ლექსი „არ არის ცოდვა...“ (სწორედ ერთგვარი თემა), რომელსაც იქვე, პარალელურ გვერდზე მიმგება ახტოთეზა „ცოდვა...“. მიუხედავად ამ ერთი შეტყფიტი ერთგვარიანი და მოსანგნტი ფორმისა, წიელი წიგნი არის უაღრესად ცოცხალი, არაგველუბრივად მოამბეჭადვი ტექსტი, რომელიც შეგვილია ორგავარად ნაკვიხოთი: როგორც ცალკეული ღრმა პოეტური ნიმუშები და როგორც სულის ერთიანი თავგანსახაველი ცოდავა-მადლის მარადიულ დღენასზე.

ამ კრებულის ნახევარზე მეტი მე უკვე ვთარგმნე და ვფიქრობ, იქიდანაც, რისი დაბეჭდვისი საშუალებასაც ყურნაწილი ფორმანტი მოვცემს, კარგად გამოჩნდება ტარავ ელ-ტაბის შემოქმედების ძირითადი თავისებურებანი.

ეს პოეზია არის ერთი მხრივ ზოგადაკავობრივი, მსოფლიოს ცველა ყვთხში ყველა ადამიანისათვის ერთნირად გასახები და მისალბები, მეორე მხრივ კი უაღრესად აკეციფიკური არახლუ (კრამოდ სუადარო და გვეკვიპურნი) რეალიზიტი დაბუნადელი ნიმუშები, რომელთა ბოლომდე გასააზრნელადაც აუცილებელია ამ რეალიზიზისა და ყოფითი იმბლსების გათვალისწინება.

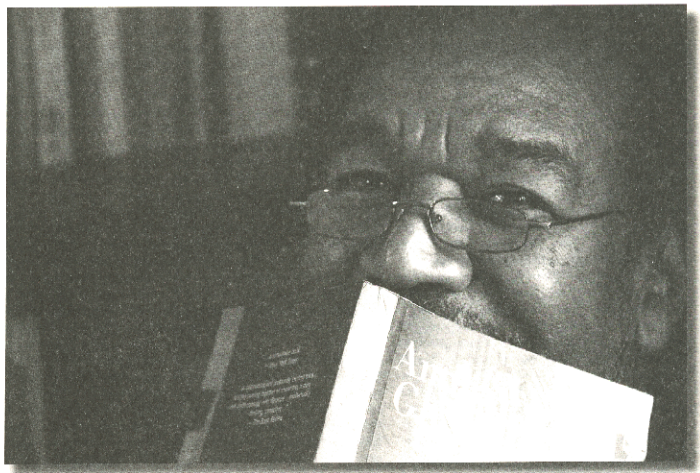
ფეჭირობ, დღევანდელი პუბლიკაციით კოდევი ერთ დიდ თანამედროვე პოეტს მოვუძლევებით ქართულ სამყაროში და იმედი მაქვს, რომ ნიაი შეხვედრა ვაროველ მეტოხელთან ფეხბედნიერი აღმოხნდება.

გიორგი ლომკანიძე

ტარიკ ელ-ტაიბი: ეგეპ ამ პანდემიამ გაინც მიგვაპრუნოს პატარა, ნამღვილი ოცნებებისაკენ...

(ესაუბრა გიორგი ლობჯანიძე)

გიორგი ლობჯანიძე – ამ დღეებში, თქვენს უამრავ მშვენიერ ლექსთან ერთად, თქვენი ბიოგრაფიული მონაცემებიც ეთარგმნე. ძალიან საინტერესო ბიოგრაფიაა, მაგრამ მე მაინც მგონია, რომ ადამიანისა და, განსაკუთრებით, პოეტის ცხოვრება უფრო ღრმაა, ვიდრე მთელი ეს ციფრები და თარიღები. რა არის თქვენთვის ცხოვრების ნამდვილი აზრი და როგორ უნდა მიანიჭოს ადამიანმა ქვეყნარტი აზრი საკუთარ ცხოვრებას?

ტარიკ ელ-ტაიბი – ციფრები და თარიღები ადამიანის ცხოვრებაში მხოლოდ გარკვეული ინფორმაციაა, რომელსაც მოხანავე ამა თუ იმ პროცენტის სახის კონტურებს ჰქვია ბიოგრაფიის სწრაფად გასაცნობად. ეა, რა თქმა უნდა, მნიშვნელოვანია, მაგრამ არა უნიმენგლოგანესი.

პოეტის, ბელოვანისა თუ, ზოგადად, შემოქმედისათვის ეს ციფრები მხოლოდ და მხოლოდ სწრაფ სადგურებს განასახიერებს. ის კი, რაც ზღენ შემოქმედის ცხოვრებაში გეინტერესებს, სადგურებს შორის მოგზაურობაა, მათში იმალება შეყოვნებისა და ანალიზის ღირაი ადამიანური ნამებიცა და მცდელობაც ცხოვრებისეული სიბრძნისა გაგებისა.

პოეტი აფიქსირებს თავის ბედვას, გამოცდილებებს, წარმატებებსა თუ წარუმატებლობებს, ზიზღსა თუ რისხვას და ეს გრწმობები მკითხველის მაგიერაცაა გამოხატ-

ული და მკითხველი ამასი საკუთარ თავსაც ხედავს. მე ვფიქრობ, პოეტი არ უნდა იყოს შემგონებელი, საკუთარი თავის სხვაზე ზემოთ დამყვინებელი და არ უნდა ეგონოს, რომ ცხოვრება სხვებზე უკეთ ემსახურება. ბევრი რამ ზეციის სინაღლიდან არანსოდებ მოიპანს. პოეტის ცდილობს, რაღაცას მიიწვ ახადოს საბურველი და ცოტა რამ მიიწვ წარმოაჩინოს დაფარული სამყაროდან.

სამბოლოდ კი ვიტყვი: ცხოვრება გრძელი/ მოკლე მოგზაურობაა და ის იმსახურებს იმას, რომ წრეველად განკველით იგი და ეკონომიით მის შესახებ იმთავაც, ვინც ჩვენთან არის და იმთავაც, ვინც ჩვენ შემდგომ მოვა. ეს არის ვალი თუ გეგმა, რომლის გასტყუებულებაც ჩვენს ცხოვრებაში გულწრფელი თავისუფლებით შეგვიძლია.

გ. ლ. - ცოტა რამ თქვენს პირად ცხოვრებაზე, ბავშვობის მოგონებებსა თუ მშობლებზეც გვითხრობ...

ტ. ე.ტ. - დავიბადე წინა საუკუნის ორმოცდაათიანი წლების ბოლოს, კაიროს ჩრდილო-აღმოსავლეთ შემოგარენში, ერთი ძალზე მდიდარ უბანში, რომელსაც ენ მამსი ჰქვია. რაღაურად ეს იყო ქალაქი მამსი (შხის ქალაქი) ფარაონების ეპოქაში. ეს ადგილი საზღვრავდა პირველი ეგვიპტურ დელტა თავისი უნაბირო სინეკნით და ენ მამსის კილიდან აღებდა ქვიშის ბავაჯალისფერი უდაბნოს კარიჭებს. მაგრამ თუკი სამხრეთით წავიდოდი, მალე კაიროს შუაგულში აღმოჩნდებოდი, სადაც ბებიამეში, დედაჩემის დედა, ცხოვრობდა, ძველ, ცნობილ შუასიანის უბანში, რომელიც ხშირად ჩნდება ჩემს ნანერებში, მაგრამ არა ვინმეს მიზაძეით ან იმიტაციით, არამედ სწორედ ჩემი ბუბის სახლში რეალური ცხოვრების გამო. ვიზრდებოდი იმით დიდმაიმოვილთან: სამ დასთან და ორ მძასთან ერთად და ეცხოვრობდი ისეთი მდიდრული ცხოვრებით, რომლის წყაროდანაც ვერავც იკლავ წყურვილს.

დაწყებითი სკოლაში წასვლამდე შვიხ ალის ქუთხობში (პირველდინაყებითი, მშორად არაღიღენწიზიბებული რელიგიური სასწავლებელი. გ. ლ. დადიოდი. იქ დაფიქსირე ყურანის მოკლე სურები, ვისწავლე საღიღენწიზიზო არაბული და ანგარიში. ჩემი დაწყებითი სკოლა კი მუთამად აბოის ვილა იყო, ლამაზბაღიანი, მცენარეებით, ყვავილებით, მანგოსა და გუაგას ხეებით, პალმებითა და ჩიტებით - უნიკალური და იმეათით სამყარო.

მესამე ადგილი, რომელიც ალბათ აქ უნდა გაუხსენიოთ, იყო ალ არბი, სინას ნახევარკუნ-

ძულზე, სადაც მინაჩემი მსახურობდა და სწორედ იქ ეცხოვრობდით ხოლმე ზაფხულის ხანგრძლივი თვეების განმავლობაში 1967 წლის ომამდე (იგულისხმება ირანულ-ეგვიპტის შეიარაღებული კონფლიქტი. გ. ლ.)

რაც შეეხება დედაჩემისა და მამაჩემის ამბავს, ის, თუ როგორ ჩამოვიდა მამა კაიროში, როგორ შეხვდა და იცორონა დედაჩემზე, გრძელი და იმეათით ამბავია, რომელიც მოეყვი ჩემს პირველ ავტობიოგრაფიულ წიგნში „სადგურები ზოგრაფიოდან“.

გ. ლ. - სუდანელი კაცი, რომელიც ცხოვრობს კაიროში... რას ნიშნავს ეს თქვენი პროვინული გამოცდილების გადმოსახედიდან?

ტ. ე.ტ. - გასული საუკუნის დასაწყისში ბევრი სუდანელი ემიგრირდა ჩრდილოეთით, ეგვიპტისკენ. ისტორიული ნაფეზურები კი ამასზე გაცილებით ღრმა კავშირების შესახებაც გვიყვებთან: ხანგრძლივ ასწულულთა განმავლობაში მძღავრ ურთიერთტოლვასა და მიზიდულობაზე. მამაჩემმა გასული საუკუნის შუსტად შუა ხანებში მიიღწემა კაიროში გადასვლა და დედაჩემზე დაქორწინება. მისმა მდიდარმა მამამ კი შემკვიდრებომა აღარ დაუტოვა გავრცელებული შეხედულები, ადათ-წესების წინააღმდეგ წასვლითა და ჩრდილოეთ, ეგვიპტელ ქალზე ქორწინების გამო. ყველა ადამიანს მზარი თავისი ტომისა და სამშობლოთვის უნდა დაქირა.

ეცხოვრებოდი იმითადა მვენიერი ეგვიპტური ცხოვრებით კობტებსა და მუსლიმებს შორის, ისე, რომ ბავშვობაში ამას არანაირად არ გავაჩერებოდი. ჩემი მეზობლების უწრავლესობა კობტია და ჩვენ შორის ჰატივისიცნა და ბუნებრივი ურთიერთობა. კაიროში ასევე სუდანელთა დიდი დიასპორა და განსაკუთრებით ჩემს უბანში. ამიტომაც, ეს სუდანურ-ეგვიპტური ნაკადი მიველი საერთო ადათ-წესებით, სამხრეთიდან ჩრდილოეთის ჩათვლით, ჩემში ერთგვაროვან ბუნებრივ ნასხადა არსებობდა.

სამწუხაროა, რომ ზოგჯერ პოლიტიკური ანგარიშები უღრმეს საზოგადოებრივ-ნათესაურ კავშირებს ვაიმორებს: ან ფორმას უცვლის ანდა საერთოდ ასხაყერებს მათ. სწორედ ეს იყო მიზეზიც ჩემი ეგვიპტედაც წასვლის ოთხმოციანი წლები შუა ხანებში, ჩემი სუდანელის გათვალისწინებით, რადგან ეერ შევესელი ვერც სამავისტროს დასრულება უნივერსიტეტში და ვერც სამუშაოს მოხადა ეგვიპტით შუსტად იმის გამო, რომ სუდანელი ვყავი. ეგვიპტიდან ვერ ერთეში გავემდებარე რამდენიმე თვით უცნაური და საკვირველი მოგზაურობით, იქიდან კი დავბრუნდი, რათა გადამეხატევა აესტრიაში, რომელიც ვერ როგორც სტუდენტ-დოქტორანტს, ისე შემეგება, მოვიგინებოთ კი მიმილი როგორც თავისი უნივერსიტეტების პროფესორი.

გ. ლ. - როგორც აღინიშნა, თქვენ, სუდანელი კაცი, ცხოვრობდით ვერ ეგვიპტეში, ახლა კი აესტრიაში ხართ. რა მვეცილიათ თქვათ დასავლეთ-აღმოსავლეთის ერთიანობის ან სხვაობის შესახებ ამ გადმოსახედიდან? არის დასავლეთი რაღაცები, რასაც აღმოსავლეთი ვერასოდეს ვეგებს და პირიქით?

ტ. ე.ტ. - ძველად ასე ამბობდნენ: აღმოსავლეთი აღმოსავლეთია, დასავლეთი დასავლეთი და ისინი ვერასოდეს შეხ-

ფებთან ერთმანეთს". ეს ინგლისელი პოეტისა და რომანისტის, რედარდ კილინგის (1865-1936) სიტყვებია და ამ სიტყვებში ბერძენი ლეგარდია აღმოსავლეთის მისამართით.

ის გაგება კი, რაც ამ ნათქვამის აღქმამ მოყოლია, ნყალს აღმოავლეთის ინტერესების ნისკვლევ არ ასახამდა. ვაჰომ-თაქვამ იზარაზებდნენ და იმერეობდნენ და დღემდე ასე ვა-ნაგრძობენ რასისტულ და კოლონიალისტურ ბრძოლათა მი-არდამჭერები, აღნერენ რა აღმოსავლეთს, როგორც მუდამ ჩამორჩენილს, დასავლეთს კი სამარადგამოდ პროგრესულსა და წინ მიმავალს.

დასავლეთს დღემდე ბოლომდე არ ესმის აღმოსავლეთი-სა. ეკონომიკური თვალსაზრისით აღმოსავლეთის სამავალითო ხატად რჩება ის, რომ ეს არის იმ სიკეთეთა მოსახვეჭი ადგი-ლი, რომელსაც არ იმსახურებენ თვით მიაი მაცხოვრებლები, ადგილი, რომელსაც დაიწყო მონაა ექსპორტით და ნავთობის ექსპორტით დაასრულა. რაც შეეხება კულტურულ და იდე-ოლოგიურ მხარეს, ის ჯერ კიდევ „ათას ერთი ღამის“ სამყაროს ჯადოსნურობაზე ანდა შედის მიერ გავრცელებულ რელიგი-ურ და, კერძოდ, ისლამური ბრძოლების ამბებზეა კონცენტრო-რებული. და მიუხედავად ევროპული სამყაროს გაფართოებისა აღმოსავლეთითა თუ დასავლეთით, მისი გაერთიანებისა თუ დაშლისა, მისი ხან დამორებისა და ხანაც დაახლოებისა აძერ-ვის პეგემონიასთან, სულ ერთია, ის მაინც მოქმედებს ბრძე-ლით: „მე და ჩემი ძმა ჩემი ბიძამილის ნინაიდამდე, ხოლო მე და ჩემი ბიძამილი უცხოის ნინაიდამდეცა ვართ!“

მაგრამ მე იმასაც ვხედავ, რომ თავისუფალი კულტურა, საზოგადო და ხელოვნება და ლიტერატურა არის ის, რაც აახლოებს ხალხებს და ქმნის უკეთეს ატმოსფეროს მშვიდობი-სა და სასარგებლო ურთიერთგავებისათვის.

ბ. ლ. — თქვენს ლექსებში იგრძნობა მსუბუქი თუ დაფარული ეროტიზმი. რა მნიშვნელობა აქვს ეროტიკას დღეს პოეზიასა და ადამიანის პირად ცხოვრებაში?

ტ. უტ. — ეროტიკა ლიტერატურული საქმიანობის მნიშ-ვნელოვანი ემოციაა. მისი მხატვრული გადმოცემა მოითხოვს გაუკვევლ კომპოზიტს, რომ უფრო უხასისობის ანდა უაზრო ზუმრობის მახეში არ გაეხას.

მართლაც, როგორც შენიშნეთ, ჩემს ნაწერებში არის მსუბუქი ეროტიზმი და თანაც ცოტათი უმედიოვანი, მაგრამ არა გაურკვევლი.

ფიგურები, რომ პოეზიაში ამ ტიპის ეროტიზმის არსებო-ბა მნიშვნელოვანია, რადგან ის ნათესს პუნს ბერს გაუცხო-ბიერებულ და წამოუჭრელ საკითხს, ის უხვად იყო დიდებულ ძველ არაბულ პოეზიაში და ზოგ ლექსში ისეთი გულახდილი-ბითაც, რომელიც ლამის უხასისობის მიჯნას უახლოვდებოდა, თუმცა მუდამ მაღალი ოსტატობით.

ამჟამად არაბულ სამყაროში ეროტიკის საკითხი პოეტურ თუ პროზაულ ტექსტებში შემოიფარგლებს უსასარგლო კრი-ტიკით, რომელიც ხანაჯებთ წინიხილავს მოგვიწოდებს და ადამიანთა იმ კატეგორიას, რომელნიც ვერ ერკვევიან ხე-ლოვნების პრობლითობებში, უცმნის აზრს, რომ ეს არის სათ-აკილო სექსუალური ნაწერები და გაუპატუარების გაგრეველი სახეობა.

ბ. ლ. — თქვენი ნებართვით, მინდა ენაზეც შევეკითხოთ. თქვენი პოეზიის ენა დიდებული სალიტერატურო არაბულია. მშობლიური ენა სუფიანური დიალექტი, ხოლო საზოგადო-ბასთან ურთიერთობის ენა გვიგობტური დია-ლექტია, ევროპულ ენებთან ერთად, რომელ-თაც ამჟამად ყოველდღიური ცხოვრებისას იყენებთ. როგორ გრძნობთ თავს ამ სუფიანულ ენათა შორის და ეს სიმდიდრე თუ სიღარიბე, პირველ რიგში, ლიტერატურისათვის, რომე-ლიც საკუთარი თავის რაც შეიძლება ზუსტად გამოხატავს მიესწრაფის?

ტ. უტ. — ძალიან კარგი შეკითხვაა. როგორც უკვე მოახსენეთ, მე დავიბადე და გავიზარდე კაიროში, ამიტომ ჩემი პირ-ველი დიალექტი დედაჩემის დიალექტი იყო: გვიგობტური ყოველდღიური არაბული, რომელიც ამავდროულად დანცებით სკოლა-ში ჩემი თანატოლების, ახლობლებისა და მეგობრების სალაპარაკო ენაც გახლდათ. სალიტერატურო არაბული პირველად დაახ-ლოვებთ თითხ ნილასს შემეჩვენა, ყურანის გა-კვეთილებისას თუ წყნეთში ქადაგების დროს. რაც შეეხება სუფიანურ დიალექტს, მამაჩემი საუბრობდა მასზე და ასევე ბევრი სულაფიმი მიგრანტი გვიგობტეში და, განსაკუთრებით, ის ადგილად, სადაც მეც ვცხოვრობდი. ამას ემატებოდნენ ჩვენი ახლობლები, რომლებიც სუფიანად ჩამოდიოდნენ ბოლშე და, ცხა-დია, ეს მებგველება ჩემთვის ბუნებრივი და შეჩვეული იყო.

ინგლისური და ფრანგული ევგვიპტის სკოლებში შეყვნივალე საყოფილო საშუალო სკოლის დონეზე. მოგვიანებით, როცა ენაში გადავიდი, უკმ პირველ უცხო ენად თანდათ-ანობით იტყა გერმანული, ინგლისურმა კი შე-დარებით უკან გადაიწია.

აბლა, ავსტრიაში ჩემი ოცდათე-ქსმეტწლიანი ცხოვრების შემდეგ და ჩემს ავსტრიელ მუდელესთან, სტუდენტობთან, მეზობლებთან თუ მიჯელ საზოგადოებას-თან ურთიერთობისას დღის განმავლობაში მეტწილად გერმანული ვლაპარაკობ. საერ-თოდ კი მინამინა, რომ მრავალენოვება მშვე-ნიერი სიმდიდრეა, ყოველი ენა სარგებელს აძლევს მეორე ენას, ამდიდრებს მის აზრო-ბრივი თუ ტერმინოლოგიური თვალსაზრისით: და აზიარებს ახალ კულტურასთან, რადგან ენა აზროვნების ნიმუშია და რაც უფრო გაფართო-ვდება აზროვნების სფერო, მით უფრო გაფართო-ვდება პორიზონტი და უფრო მეტად გახდუ-ბა სხვათა შეწყნარებელი და გამგები.

მრავალი ენის ცოდნა სიმჭირს, დაბნეულობას ამ დარტყმულობას როდი ნიშნავს. ყველა ენის თავიანთი ერთია: გონებრივი და ლოგიკური.

გ. ლ. – რას ნიშნავს „სიახლე“ დღევანდელ არაბულ პოეზიაში ამ ცნების მსოფლიო და არაბულ სპეციფიკს გათვალისწინებით?

ტ. ვ.ტ. – განახლება განვითარების ყოველ-დღიური პროცესია, რომელიც არ წერდება. ეს ჩემი თვალთახედვით, არის ახლის შეთავაზება, ახალი ცოდნა, ხელსაწყოთა აუი ინსტრუმენტის შექმნა ანდა ძველის განვითარება. უნაც ცოცხალი არსებაა და მისი ამავეიც იდენტობის ანბანით არის: მუდმივად იცვლება, იძვრება სასარგებლოს და თავიდან იმორჩება ფუქსა და უსარგებლოა.

არაბულ სამყაროში, სამწუხაროდ, განახლება – Modernization – სქარბობს სიახლე, ანუ Modernism-ს, რომელიც თავის მხრივ განსხვავდება Modernity – თანამედროვეობის (თანადროულობის) ცნებისაგან. ეს ახალია ვრცელსაკუთრია და აქ მისი დანერგვით განხილვის საშუალება არ გვაქვს. მაგრამ ზოგ საბელში-ფონში, რომლებიც მანერიალური სიმადრით სარგებლობენ, ცხებავენ, რომ სიზარმაცეს მიზეზებიან და განახლება გაითვლიათა. ის, ვინაც ფული აქვს, ყიდულობს იმას, რასაც მოსურვებს და მერე განახლებს იმით, რასაც უფლობს. განახლება ნიშნავს უახლეს ნაქმანს, უახლეს ტელეფონსა და უახლეს აპარატურას. ამის გადატანა და გავრცელება კი კულტურის, ხელოვნებისა და ლიტერატურის თარგმნეც შესაძლებელია.

აზროვნების სფეროში საქმე უფრო ზანლართულიადაა. მორალის ცნება უქმდება და ის და მისი განახლების გზით; ამიტომაც შე საზოგადოდ ცხოვიერი განახლებისა და უკეთესი მოყოლის გასატირებლად ამ განახლების აუცილებლობის დიდი ადებტი ვარ.

გ. ლ. – თქვენი მშვენიერი წიგნიდან გამომდინარე მინდა გათხოვო რა არის ცოდვა და რას ნიშნავს ის საზოგადოებაში, რომელსაც არ წარმართავს რელიგია ან რელიგიური შეხედულებები?

ტ. ვ.ტ. – მე მაქვს ერთი წიგნი, რომელსაც ერქვა „ზოგი ეჭვი...“ და რომელიც 2007 წელს გამოვიდა კაიროში. სათაურში გამოტანილი ეს საბი წერტილი ნიშნავს ისეთ რამეს, რაც ბუნდოვანი არ არის იმისათვის, ვისაც აქვს რელიგიური გამოცდილების დასაყრდენი.

4 წლის შემდეგ კი გამოვიდა ჩემი მეორე წიგნი, რომელიც პირველთანაა დაკავშირებული-

ლი და ჰქვია „...არ არის ცოდვა“ იმავე საბი წერტილით, რომელიც ამჟერად წინ უძღვის სათაურს და ესეუკაიროში 2011 წელს, დაისტამბა. ეს კავშირი კი აუცილებელია წიგნისაგან რომ რელიგიური ტახეები გავანტულებიყი, რომ ძალიან სასტიკადაც არ დამაზერულიყო. ლურანის 49-ე სურის მე-12 აია ზრისანებს: „მოერიდეთ ეჭვთაგან მრავალს. ქმნარიტად, ზოგიერთი ეჭვი ცოდვაა...“

ცოდვა აქ ნიშნავს იმას, რომ ადამიანმა გააკეთოს ის, რაც ნებადაურთველია. ის განმომდინარეობს ცოდვის და ამ ცოდვის საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ თუ საზოგადოებრივ-რელიგიურ დონეზე საღი ერთია, პროვინციად თუ გეგულურად ჩადენის იდეისაგან.

ამ ტერმინის ადამიანური საბით ტექსტებში დამუშავებას მიეკავართ მრავალ შინაარსამდე და თითოეული მათგანი იწყება „ცოდვიან“, რომელსაც აწადის პროვინცია, საზოგადოება, საიელმწიფო, მტერიც და მოუყარევც...

გ. ლ. – რა გინდა, რომ უფრობათ ქართველ მკითხველს?

ტ. ვ.ტ. მე ბედნიერი ვარ იმით, რომ ქართველი მკითხველის წინაშე წარვდგები თქვენი, – ანუ ჩემი ღირსეული მეგობრის, – წვალბითი, არაბული ენის თქვენი უმძაფრესი ცოდნისა და ამ ენიდან ჩართულად თარგმნის შესაძლებელი უნარის მეოხებით. დიდად ვარ დაუკლებული თქვენი როგინიალური პოეტის, მოთა იათაშელის გაცნობისა, რომელთან მეგერებოთაც შედმა ლუბშიაში, მეგდღინისა მსოფლიო პოეზიის ფესტივალზე 2019 წელს გამაართა. ახეც გამაბედნიერებს ამ იდეებულ ქვეყნისა უფრო მეტ შემოქმედ ადამიანთან ნაცნობობა.

ეიტყვი, რომ ადამიანურა, რომელიც ჩვენ ერთმანეთთან გვაკავშირებს, როგორც კაცობრიობის ნაშერება, იმაზე მეტია, რაც ერთმანეთს გვაშორებს. ყური ნამფულიად უკეთესი მომავალს გვიჭირს, იმაზე უფრო ურთიერთგამგებხსა და ერთმანეთის მოსართ ლმობირს, ვიდრე თვალის გადმოიტანს ხოლმე ანას მედიიდან. იმ მედიიდან, რომელსაც მარცხი გაინცდა ნამდვილი ტოლერანტობის შექმნისა და თავი მეაჟარად დაქსაცესასა და უტირირებას საზოგადოებაში, რომელიც მატერიალურსა და სხვაზე უპირატესობის მოპოვების შენს არა გამოყოფებულა.

ეგების, ამ უკანასკნელმა პანდემიამ წიანც გგანწავლოს ოდნავ მეტი დაჯერება და მიგაბარუნოს პავარა, ნამდვილი ოცნებებისაგან. მისის უფრო, უსაფრთხო ხაველურეც ოცნებისაგან, სადაც იცნება ჯანაალი მწვანე ბალი, შიშისა და სხეულების გარეშე.

ვგახებ, პოეზია ნელ-ნელა მოახერხებს შექმნას საბლი ურთიერთდაახლოებისა და ურთიერთანდობის გარკვეული მოდელი. ჩვენ, მრავალბათ ერთად, კარგა ხნის ვცდებოვართ ამას, რათა მერე დროსა იმათ გადავულოკოთ. ვინც ჩვენ ზომედგე შოვა, რადგან დარწმუნებული ვართ, რომ აუცილებლად მოვა დღეინდელზე უფრო მწიენიერი, თუნდაც მოსელა კარგა ხანს გაუჭიანურებას.

და რომ არც ეს წმნდა ხელოვნებისა და შემოქმედებისა, არც დაეწერდით...

გენა, 25 მაისი, 2020 წელი.

ტარიკ ელ ტაიბი

ზეინაბს,
შიძელნად

ენგნიდან: „არ არის ცოდვა“

0.

არ არის ცოდვა,
იქვე მტერისფრთხიანი ანგელოზად
და შენი თავის სიმძიმეებით
ჩამოგზომ
ხერხელოს მინაზე,
რომელსაც არ უნახავს წყალი
და არც წყნით არასოდეს დაფიქვებულა.

და არ არის ცოდვა,
რომ საუკუნეთა შემდეგ
გამოხვიდე
ლელის ან ზეთისხილის ხის ქვეშიდან,
რათა ადამიანებს ის სიზნებრი მოუყვე,
დღისით რომ გაცდუხებდნენ.

ცოდვაა:
საქმეები აწონი ბრმა სასწრაფით,
მარჯვენა პინაზე დადო ერთი კაცი,
მარცხენა პინაზე მეორე,
რათა უფროთად ხან ზემითა ინფოდნენ,
ხან ქვემოთ ეშვებოდნენ...
და დაქუცმაცდნენ შენი რელიგიური განჩინებები
იმ ხეობაში, სადაც არ არის მინათმოქმედება.
და დაშხებრეული მინებდეს შენი სული
ცინისმადგრეებს,
გაუქმდნენ შენი აღქმის სიმბოლოები
და დაიღუპონ შენი რუპორები.

დინან საბლო, გრაცი, ავსტრია, 2007, 11, 28

1.

არ არის ცოდვა
რომ გაგაკეთო გასაღებები, რომლებიც აღებენ
და არ ვიდრე ნდერმიშვებული კართან უძლეურებით
და საკუთარ გონებას
ნებას ვროადე,
დაკადვენ საქმეში ჩაფლულობის რიტუალით.

და არ არის ცოდვა,
დაფიქვოდ ძველ ფნასთან ერთად უფრო სერიოზულად
ან ის, რომ დაეკარგო ფეხსაცმელი,
ისე, რომ არ დაეკარგო ფეხი.

ცოდვაა:
საქონლეით იარო
საქონელთა შორის.

და ცოდვაა:
შენც პირუტყვად იქცე
პირუტყვებში...

თბილისი, აპრილი, 2008, 8, 25

2.

არ არის ცოდვა,
ვიმეპკოდრეო მებიაჩემის ზნე,
რითა ვერ გულისხმავოფ სიტყვებს,
რომელთაგანაც ლამის არის,
გამისცდეს თავი.

რომ გამოვგაყო ისინი შორს
ჩემი ყურებიდან
და კარგი აღზრდის ნარჩენთა გატანა თვალებს შევატოვო.

არ არის ცოდვა, გამოვიგნო
შუაბიამის საგინებელი ფრაზები
შესაბამის დროსა და
ხმის შესაბამისი ტონალობით.

ცოდვაა:

ნაგვის ყუთი ჩავიპირქვაო თავში და
გასაბრწენლად იქვე დავიტოვო.

თბილისი, აპრილი, 2008, 8, 26

3.

არ არის ცოდვა, ჩემი თავიდან ვისესბო მენსიერება,
ბორკოლთაგან თავისუფალი,
ნიჭიერი მოსწავლე გოგონასთვის,
რომელიც დაკავებულა
ისტორიაში მოგზაურობით,
მტრედებითა და ნოტიო ქვიშით საცხე ზურგჩანით.

და არ არის ცოდვა,
მოვითხოვო ჩემი მესიერებია დაბრუნება
მისი ოცნებების სკოლიდან
მის დავინებებამდე.

ცოდვაა,

მოსწავლე გოგონას ვაჭვი გამოვბა
განერთილი ცხოველით
და ბანმოიუღე მოხუცებს გართობე მისით,
იმის გამო, რომ მან გამოიყენა ჩემი ცხვირსახოცი.

თბილისი, აპრილი, 2008, 8, 26

4.

არ არის ცოდვა,
რომ მოდავეს დაუყავა შეკითხვები,
რომლებიც „არაბომ?“-ით დაიწება.
რატომ სწადია ჩემი ძაღლის ხის ისტორიიდან
ჩემი ძირს ჩამოყვანა?

რატომ სწავლია ჩემი სიბრძნე,
განა იმტობა, რომ
სურს, დარწმუნდეს ჩემს ბოროტებასა
და ტერორიზმში?
რატომ სწავლია ჩემი ღმირი,
რათა დაუდასტურდეს მონის კმაყოფილება
ჩემი სახის გამომეტყველებაში?

ცოდევა:
მივუშვა ისინი, მოიტყნენ
იმ ახალბედა ფსიქოლოგებით,
რომლებიც გამმარტავენ
მოდრაობას მათი მეზობლებისას და თავგებისას.

და ცოდევა:
მივუშვა მოდაეები,
რათა ახსნან ჩემი ცხოვრება
იმ დასასრულისათვის,
რომელიც მიზნად თვითონ დაუსახავთ.
ნება მიეცე მათ ჩემი განადგურებისა
მათი ვაჭრობის ნარმატებით,
უეტეური, არაერთმნიშვნელოვანი მზერიით
შეცდომის დაფარვისა,
და დაედუმდე.

აიოვა, ამერიკა, 2008, 8, 26

5.
არ არის ცოდევა,
საზვიადო შედეგები ამ უცხოელ ყარობს,
რომლის ტანსაცმელს,
თმასა და ფრწილებს
საცინლად იგდებენ
და სიარულის მანერას ამასხარაებზე.

და არ არის ცოდევა,
დავამჯობინო იგი იმათ, რომელთაც სწამთ,
რომ მხოლოდ თვითონ არიან კეთილშობილინი,
ხოლო ყველა დანარჩენი სამახინჯენი ვართ.

ცოდევა:
დავიეწყო საკუთარი თავი და
მათთან ერთად ვიცუდმუდილო
მათ დაყენებულ, ნაყალბეც სიმდაბლებებში,
რომ გული დამიდნეს
და ნავაგო
ნახევარი სული.

აიოვა, ამერიკა, 2008, 8, 27.

6.
ცოდევა არ არის,
ვიყო შეურნე,
ვისაც უყვარს მინა

და უფროის: უფრო მომსელებლი, რომლებიც ყელზე უტყვობა,
გააფორებულ მონადირებს,
ხელის ნატანების მოსურნეებს.

და ცოდევა არ არის,
მწამდეს, რომ
პალმა ნიგნია
და რომ მე მას ვკითხულობ
ჩემებურად,
და რომ პალმა სურაა
და მას ისე განემარტავ,
როგორც თვითონ მეყრა.

ცოდევა:
მეგონოს,
რომ ეს მონადირე
მოსავლის უფალია,
და ცოდევა:
უკან მივეყე მას,
და ისე ნაულო ნაალაფარი,
რომელიც ჩემი სისხლისგანაა,
როგორც ცხვრების ფარა.

აიოვა ამერიკა, 2008, 8, 27.

7.
არ არის ცოდევა,
ეგვი შემტონდეს ისტორიაში,
რომ ჩავკოკიტბდე გეოგრაფიას და გულდასმით ვსწავლობდე,
რომ საზღვრებისა და მივინების
ჩემული უარყოფით
ვიყო გაართული.

და არ არის ცოდევა,
რომ მე ვიყო „მე“ და
არა მსგავსი
პოროსკოებისა და
ზეციური ეტლების ნინასწარმეტყველებებისა.

ცოდევა:
მივბამო ნაბიჯს, რომელიც არ მესამის,
არ აგჩქარდე, როცა დრო ცოტა მაქვს
და თაის საშველად გაგიტე არასწორ ადგილას.

8.
ცოდევა არ არის,
გაცოცხო ჩემი ორივე თვალი
ყოველ გაროფრაჟზე,
ესა ჩემი
გოველა დაიასას
და გული ყოველსამ.

ცოდევა:
სული
უნდობლობის კბილებით დავიკბინო,

და ჩემი სისხლი დღე და ღამე
შემთვრალეთა
თასებში
ჩაწოვასა.

9.
ყოფდა არ არის,
მკითხვებზე პასუხი არ შემიქვლია.

ყოფდა:
პაპუჩებს იოლად ვარაკრავებდე
შობა,
თვალის დაბამხამებდაში.

ათოვა, ამერიკა, 2008, 8, 28.

10.
ყოფდა არ არის,
გონებობდე, რომ მყავდეს ქალიშვილი,
რათა მისიო დაეხმარებოდა ეს უცუნურება,
რომელიც გოგონებს შემეკიდრედ ყოფას ნაზობს.
რომელსაც გოგონას გამტრიაობა ვაეჭუ აცოვებს
ანდა შრალს სდება გოგონას
ფეარის გაგრძელების მოპარებაში.

და არ არის ცოდვა,
ცრმულები ნამოცვივდეს,
როცა გათხოვდება
და თავის სახლს დატოვება
ესე, რომ
ეს ცრმულები სხვებს არ დაეცმალო.

ყოფდა:
დარწმუნებული ვიყო, რომ
გოგონა ინტეგრალურ და დიფერენციალურ გამოთვლებში
აგება
და რომ იგი გონებასუატია,
სულნაკლული და ღირსებასაკლული.

ამერიკა, ათოვა, 2008, 28, 8.

11.
ყოფდა არ არის,
ჩემს მკერდზე ამოვიკეთო იოსების ხაკვადელი,
შეუძრუნდე, როცა გავიგებ,
რომ მამაკეში მოკვდა
და რომ ორმაგად მისინიშვლდა ზურგი:

ყოფდა არ არის,
რომ დავბუჭო თვალები,
რათა სმენის შეგრძნება გევაფაცოცო
შორულ ყმთოლზე, რომელიც აბლოვდება.
ანდა ნაჩარგვად ვნერო ქვიშაზე,
ქებისგან მოშორებით,
მერე კი დავბუჭო თვალები

და დავიხში ცურები.

ყოფდა:
ყველა თითზე ნამოვივიცა სამკაული,
რომელიც ამოხერხებია განბანილი
და თავი ნემსით არის ასხმული
დიდებულების ძაღზე
ჩემი გულისათვის.
და მერე ჩემგან უკიდურესი ცინიზმით
მოვიაროლო.

ამერიკა, ათოვა, 2008, 8, 28.

12.
არ არის ცოდვა,
ზევეერთდე
სამხრეთიდან ნომზორალება,
როცა მცვებიან, რომ
არწიეს თავის ზემატში არ გადაუკეთავს მთელი ზეცა
და რომ ზეცა მის ორ ფრთას შორის იყო გადაწლილი.
არწიეს კი თავისი სააყვარულო ნოთომხებით
წერდა თავისავე ნუღმივ შიმშილზე
და თავის ძრწოლაზე
ნანადორენუვ ამაღლებისას,
რომელიც იგი შიმაზე ნოქივდა,
როცა გარს მქუსურტყმოდა თავისა ვალეისი წრდილიო,
შეძდეს კი ფრთებს ზეცას ნიაფრაწორამება
მინის წყალობისა და სიკეთის მადლიერო.
მერე დავი ხანი არ გაივლიდა, რომ ისევე დასწყება წერას
თავისა მუღმივ შიმშილზე.
ნანადორენუვ,
ამაღლებასა
და წვერით დამწებაზე.

და არ არის ცოდვა
ზევეერთდე წრდილიოვან მსურებლებს, როდესაც შევების,
რომ არწიეს ნუღმივად მუღძლია, გადაკეთოს შიმა,
მტკრით დაფაროს ის, შემდეგ კი ზემოდას გადმოხედვის
და გამალის ფრთები, რათა მთლოდ ზეცადან გადამინდოა,
რაც მინაწე
ნამის ნინ დაწერა
და დღემინას თავისი წრდილის კონტურებით შევთამამოს.

ყოფდა:
შევეერთდე სამარეთიდან მყოფრებლებს,
გზა ამებნეს ჩემივე გულის ბილიკებზე
და ჩემი სულის კომპასი დამტეარგოს.

ყოფდა:
გერ შეგამწიო აღმოსავლეთიდან და დასავლეთიდან
მყოფრებლებნი,
დამაწივწყდეს რა,
რომ არაკებობს
უმალღესაი და უმდაბლესაი.

13.

ცოდვა არ არის, თუკი დამწყები სკოლის გარეგნულების საშრობის ვუმეორდი გამეყანი ცელით.

და არ არის ცოდვა თრმოცდაათ: ნელზე ცოტა მეტია შემდეგ შეკონდეს საშრობლო ენაში და აიტყვიათ სახლებში.

ცოდვა: რომ დაეხებდე, რათა ვიყო ძროხა ბრიყვებისთვის; პაღმის ხე ბრწყინა შეიღებისთვის, რომ კვერი დავეურა შესანიშნა და მონყალებათა შემყრებთ, თქვენს პანზებს ავდეუ-მეთქი, და ასე გამოვევიჯნო მათთვის საზღვრების ამოაშენებლად.

ანგრიკა, აიოვა, 2008. 29. 08.

14.

არ არის ცოდვა, რომ მაგი არივი ვიყო ფლამანტოს ველ-მინდერებში, რომ კარგად ვცურავდე დელიანით და ესერავდე მდინარეს, რათა გამოჩნდეს ჩემი ფერის საფუძველი: შავი და გამოფიფე მსუბუქი, შემთყურალი.

და არ არის ცოდვა, ეუხში ჩემს ძველ მეგობარს, რათა გამოცუროს, მომიხალოვდეს ფერთა ისტორიიდან.

და არ არის ცოდვა, მასხრად ავიგდო სიხაფიურ ტყინებისა.

ცოდვა: კვერი დავეურა მათ დამჩრილულ ხუმრობას, მათ სულელურ თარგმანებს; დავემონში, რომ ისინი დედანია და დაეკარგო ჩემი აღმზისა და შეგრძნების სიმახვილე.

აიოვა, ამერიკა, 2008. 08. 29.

15.

არ არის ცოდვა, უარყო ია, თხეც ავროუებს საფანია აუღლებს უმეყრებით...

და არ არის ცოდვა, რომ შევარცხენი მისი კოლონიადისტური სტილი.

რომ აფუქრალი ცველა დაპკრობის ბატონ-ბატონით, დაარქვან დაპკრობა გამარჯვება და ცველა თიფის, ნადირობისა და დეცენა ბატონ-ბატონობისა, რომლებიც მსხვერპლს მუცელზე ფეხებით ადგებთ, რათა შევდართან გმირის სატება დაამტკიცონ.

ცოდვა: შექცეში მათი თუფმდან სიცოცხლის დიდებულების ხორცი და რომ ჩემი ყურები მათი ძლიერების არაკებს მიეცილო.

ცოდვა: ხოტბა შეეახა მატებაში, რათა მერე გამოჩნდეს ახალი შემყრები და ჩემი დაუკვირვებელი ღამბარაკის სარწოთი ისულდგებულს.

აიოვა, ამერიკა, 2008. 08. 30.

16.

არ არის ცოდვა, რომ არ იყოს ჩემსა შეზობენმა ქალმა, რომელიც აკლდა მიფიდიობას¹ არახოფეს მისურება, ერთბაგეთს როცა ვედედბით, რომ მისი ფეხები ჩემს ფეხება იღებოან, ყოველ დიღას იმ მინის ნაგაფუზე, ჩვენ რომ დაგვაიკუბთ.

ცოდვა: დავეწყო იმ სამოცი წლის შემდეგ, რაც უკვე ჩვენ ერთ შენობაში, ერთ სართულზე გვიბოვრობთ, მისაღმება „დილა მშეიღობისათი“, მას მერე, რაც შემი ყავარეუენი იმისი ვავარუნის აფგილს ებთებება.

აიოვა, ამერიკა 2008. 08. 30.

17.

ჩემს დაკარგულ აესტრიელ მეგობარს

არ არის ცოდვა, შეკითხვათა მართლში ჩაგძარო და დავიტოვი მთილოდ ის, რაც ხუნსიქვას ვაგიოღლებს, როგორც საუბრებს შორის შესვენება.

არ არის ცოდვა, მენ შეახებ ნერა რომ მომიხედს მენის კალმით, რომელიც პირველ ასოებთან დიდხანს შეკოვბდება.

ყოფდა:
გადეაქარბო ჩემს გაუჩინარებში
და შენც სამარადისოდ გამოჩინარდე.
და დატოვო პირველმა ასომ, რომელსაც ვწერ,
ვევტეროელა მონაკვეთი
ფურცელს სითიერში,
რომელიც უამრავ სათქმელს დაატყვევებს;
შენთვის
ინ შენზე,
შენ რომ არ გინახავს.

აოვა, ამერიკა, 2008, 8, 30.

18.
არ არის ცოდვა,
მთაზე ასვლისას გაგაფრთხილო,
რომ თან არ ნაილო შენი გული.

და არ არის ცოდვა,
გაგაფრთხილო ცასთან მიახლოებისას,
იმასზე, რომ მინა არ დაგაგონედეს
და იმასზე, რომ თავს იჩაქ სუ მოიფუფავ,
და ჩვეულდებრე,
იფიქრე ახალ სიმაღლეზე.

და ცოდვა არ არის
აღწე ისიც შეგახსენო,
რომ ცხოვრებაზე როცა იფიქრებ,
არ უარყო ის
და არც შენი თავი მახსნი.

ყოფდა:
არ გაგაფრთხილო
და არ შეგახსენო.

19.
ყოფდა არ არის,
ეჭაო დინიკი, ბრონქული და ლეღვი,
და მოვიპატიო ნაბიჯებზელებული გამვლელიები,
რომ ქაშონ ჩემთან ერთად,
ჩემგან დაუკეფდრებლად.

ყოფდა:
ნაქარევიად გაესხლა ის ტოტები,
ქარის დაქროლავზე რომ იხრებთან
ჩემს ბაღში,
რათა გავაკეთო მათგან მარტივი სათამაშო
ჩემი ბავშვისათვის,
რომელიც მას ერთ-ორჯერ შეათამაშებს
და გადაადგებს.
და გამოშრება ისიც
და გამოშრება მადლოც.

20.
ყოფდა არ არის,

მძულეს დამპყრობლები,
რომლებმაც აღივად ნაილს ქარი
და გადაცალეს მტვერსა და კვამლზე.
ნუმა ბოლს ჩამოართვს, ჩექმებად ჩაიცივს
და ადამიანი სულზეზე გაიარეს;
ტყვიის ნაბიჯებით,
და ეჭებდნენ წმინდა ხარს,
ყოველგვარი ნიშნების გარეშე.

და ცოდვა არ არის, ჩენიზღებოღეს
გაქვავებული თავები და
სველკანა გულები,
რომლებიც ვერ იაზრებენ,
სად აბიჯებენ
თავებს,
დაკიდებულთ
ნაცისტური თამაშების ზეცამი
აგენიანი, უსულგული თავები
ახრჩობენ ბატობუტისა და ბამბის ნაყინის ქისებს
და ისინი ხარხარებენ.

ყოფდა:
ხარები გავუზარდო დამპყრობებს
და მიედილო მათ
ბამბის ნაყინისა და ბატობუტის ქისები.

აოვა, ამერიკა, 2008. 8. 31.

21.
არ არის ცოდვა,
ფიცი აღვზნებულთ,
როცა გოგონა გამოიშლდა
ჩემ წინ და არ იცის,
რომ
მე მის პორტრეტს ვხატავ.

არ არის ცოდვა,
რომ ფუნჯი გადებარო
და ფერები ჩემს თითებს შევუზაგო
მას კი მივართვა ვაშლი,
ჩემმა ნათიურებმა რომ დახატა.

და არ არის ცოდვა,
დაეხატო ის და უაშლი,
როშლის ის ნახევარი, რომელიც თავისია,
გოგონამ უკვე დაატყვევა.

ყოფდა:
ვიჩქარო მისი ხატვა,
ჩაეძრო მისი სიყვარული ნყლის ვედროში,
სადაც ფერები არეულა,
მას შემდეგ, რაც გაფურადებული თითები
გულმკერდზე შევიწმინდე.

22.

ცოდვა არ არის, აუხარო სანთელი და თვალი მის აღს ვაფუშტერო, ყურიდღემა არ მსაქტეო იმ ყველაფერა, რასაც ის ანათებს და ცეცხლის დროებამი შევაბიფო.

ცოდვა არ არის, ვივოდე ცეცხლის აზრი, წყონისა და ქარის და აზრი კვამლისა და ტყვიისა.

ცოდვა:

ხალხი ცეცხლით დავაშინო და მოფიტე, როგორც სახანძროს ბათონკებიანი ვაცი, რომ მათ დრო დავაკარგვინო სანთეცეროს გამო მათი კეთილი საქმეებისა და შეცოდებებისაკენ მიბრუნებით.

23.

არ არის ცოდვა, იყოს ოჯახი ახმანის ასოები, რომ ვთქვათ, შამა იყოს ასო-ბგერა „აღლი“.

დედა ვი იყოს ასო-ბგერა „აივი“, ალერსის ასო-ბგერა.

და ბებია ასო-ბგერა „აადი“ განზარულ კედელზე დაკიდებულ პატარა სურათად.

შამა ასო „აიმი“, ძველი ჯაგარჯენი, რომლითაც ის წერს ოჯახის ისტორიას.

მე ვი ვიყო ასო-ბგერა წერი, რომელიც წელში მყვდება ნერტილია ტარებით და ლამობს, ასო-ბგერა „რად“ რომ გადაიტყვას.

ცოდვა:

ხალხს შთავაფონებდეთ, რომ ჩვენ ვართ ნმინდა ბგერების წიალიდან; რომ თავი გამოვიწიოთ, რათა ვიყოთ ადამიანთაგან განსხვავებულნი და დავედეთ ხალხზე ზემოთ იმით, რომ მივიწიროთ ნაყვალბევი წარმომავლობანი.

აიოვა, აპრილი, 2008. 9. 2.

24.

არ არის ცოდვა, დავვდე აარკის მინი, მალულად ვათვალერო და ვფერიტო ჩემი თავი. მაშინ, როცა ჩემი სახე, როდესაც არ ვუყურებ, თავის ნება-სურვილზე მოძრაობს, ჩემს მიბაძვას კი მხოლოდ შამის უბრუნდება, როცა მე შევეცქერი.

ცოდვა:

დამავინყედეს, რომ ჩემი სახე ის არის, რაც სარკეშია.

25.

არ არის ცოდვა, სწორი ხაზი უმოკლესი გზა რომ იყოს ორ წერტილს შორის, ამ უმოკლესი გზა რომ იყოს თვითონ შეკრბდე, ანდა ტრუფიამდე ამ ასევე სიძღვლიამდე.

ცოდვა:

სწორმა გადახაზოს ამ სამყაროს ყველა ასე ხაზი: ნრე, კუბი, რომბი თუ ნახეარწრფე, მხოლოდ და მხოლოდ იმ ერთადერთი მტკიცებულებით, რომ ის სწორია.

26.

არ არის ცოდვა, ხან გებრზობდე, ხან დაგებოდე, ხან ვოფლიანობდე, რომ მედმივად ვაქეთო ადამიანთა უმეტესი საქმეები.

ცოდვა:

გაებრზდე ამ მოხეტეებულზე, რომელიც კეითთა ხაზს გადაპკეთოს უკიდურესად ნელა და თავის გამოფიტულ სხეულს მატყანის მინ აქტარებს.

ცოდვა:

დრო მივიწირო არნივად, თავს რომ დამტრონალებს, ისე, რომ ვერ ვაფაზრო, მისი ჩრდილი

რას მიწერს
მიწაზე.

27.

არ არის ცოფვა,
ვფურცლო გვერდები;
რათა დამავიწყდეს!

და არ არის ცოფვა,
ვფურცლო გვერდები,
რათა გავიხსენო.

ცოფვაა
გვერდებს
ვფურცლაფდე
სრულიად უშიშროდ...

27.

არ არის ცოფვა,
ხელისგულზე ნაწილი
მისი მკერდისაკენ,
ორივე ტუჩაზე
და არტერიასზე
შოვდენო,
ანოზუნო მთი ცვარ-ნამი,
მთა ველის მძაფრი სურნელება.
რომ გაეძრო ცოცხალი მცარედი სამისი,
რათა ცოტა ხანს ჩაეთვლიოთ
მისა ალგ ზნების სიახლოვეს.

და არ არის ცოფვა,
ჩემი ხელისგულებით ნაწიციხხო:
ყურწის მარჯვლი,
ბროწეულის ტიპი,
სეთრთოლების პანტი
და ბუმბულის სანტელე.
რომ შივიდე, რათა მასში ჩაივლიარო,
კუთხეში მდომსვდეო,
რათა

მის ენებაზე დაეიბარო,
მისი ნერწყვა ნაბირზე,
დაეიჭიხინო ის, რაც ჩვენ შორისაა
და დაიჭიხინოა პპპ ბგერები
ჩემნა ხელმა იქ და ამჟამად.
ჩემს ერთ ნაწილზე ღრილობასაყთა გადავიხეიო
და ვიარო მასთან ერთად
ღამებში,
რომელსაც სინავეს ჩვენთან ერთად.

ცოფვაა,
რომ ამოვშალო ჩემი თარიღი მისი დაეტრებიდან,
ჩამოვიწმინდო მისი სახელი ხელიდან,
გავანიაყო მისი სურნელი სულიდან და გულიდან
და შუბლზე ამოვიკვეთო ღეთისმომინების ფორყეები.

29.

არ არის ცოფვა,
რომ ვიდეგ დიდხანს,
ვუსურო,
ვოფიქრო
და ვუსწინო დიდხანს
მეორის ყალბ და ცარიელ სიტყვებს;
იძისას, ვინაც
მიკოროფონის უკან დამდგარა
და გეპირდება
ყველაფრია ცელილებას
უკეთესის, უდადეოსა და უმძალადესისაკენ,
მფარველობის ოდნავ გამოშენი,
ყველა ნაქებარი.

ცოფვაა:
ტაში დაეცეო ტაშის დამკერებლებთან ერთად
და ვინეირო ის,
რაც ვინებ და გავიფიქრე,
გამგორობებლებთან ერთად
ყველა ყვანანაში და ყოველი შესხედრისას.

და ცოფვაა:
გადავკრა
საფა, ლუდი და ღვინო,
რათა
დაეიფიქრო
ოცნებები,
გზაში რომ დამცვიედა.

30.

არ არის ცოფვა,
ვისნაელო, როგორ გამოვიდე ყოველი წიგნის კარიდან
ვარსკვლავებით მოოქცილი ზეცის მსაგავსი გულით
და ვიახეოა ნიშითი,
თუნდაც ერთადერთით,
მანამ, სანამ სიტყვებში ჩამოვლებდეს,
და ნანამ, სანამ სული
ყოველგვარი გასაღების გარეშე
ამაღლებდა ზეცად,
რომელშიც არ არის შეკითხვა
იმ სინათლის მიმართ, მან რომ
გამოაღებს.

ცოფვაა:
ეკითხო დანერლი
და მივდედე ნაკიხულს
და თავს არ ვანებებდე
ეჭვსა და შეკითვებს,
რათა გონება დამიმშვიდდეს
და მოსიყვანოს.

არაბულიდან თარგმნა გიორგი ლობჯანიძემ

„ალაჰის ბაზარი“ - წინააღმდეგობის ლაქსი

ბაზაგის ახლავური ფორმულირება

რამა ჰოსნი

გამოქვეყნდა 2019 წლის 26 ნოემბერს.

„ალაჰის ბაზარი“ არის მრავალფეროვანი შემოქმედების მქონე ავტორის, ტარიკ ელ-ტაიბის უახლესი პოეტური კრებული. ავტორი, ხოლო თავად კრებულიც ცხნის ხნის განმარტებით ნიგნის საჯარო საზოგადოების მიერ. ეს ამ ნიგნის ახალი გამოცემაა, რომლის განსხვავებულობაც ერთი შეხედვით თვალისმისწერად იმ გარემოსს შეუპოვებ, რომლის დინამიკიც თავად მწერალმა შექმნა ერთ-ერთი საკუთარი მხატვრული ტილის გამოყენებით, სადაც უზგადაა მდღადარი, ჭრულ-ჭრელი, ჭყეტელა ფერები, მკითხველის მზერას რომ იპყრობს და კიდევ უფრო მეტად უღვივებს ინტერესს, შეხედეს ამ განსხვავებულ სახელწოდების ნიგნის ავტორს.

ნიგნს უკანა ყდაზე აქვს იგივე ნახატი, მაგრამ იგი გაფორმებულია სლავური დამწერლობით – კირილიცას ასოებით. ნიგნი დაყოფილია ორ ნაწილად – პირველი მოიცავს ტარიკ ელ-ტაიბის ლექსებს, რომლებიც მან დაწერა არაბულ ენაზე, ხოლო ნიგნის მეორე ნახევარში შედის ლექსები¹, რომლებიც თარგმნილია სერბულად და დანერგულია სლავური დამწერლობის – კირილიცას ასოებით. ისინი თარგმნილია გერმანულიდან ან გარდაცვლილ სერბულ პოეტიკა და მთარგმნელის, ზლატკო კრასინა² მიერ.

ამ პოეტური კრებულის ტექსტები დაწერილია დროის სხვადასხვა პერიოდში, 1993 წლიდან 2005 წლამდე. ტარიკ ელ-ტაიბი მათ არაბულად წერდა, შემდეგ მისივე დახმარებითა და ხელმძღვანელობით ითარგმნებოდა გერმანულად, რათა სერბულ პოეტს, ზლატკო კრასინის გერმანულად ითარგმნა სერბულ ენაზე. კრებული „ალაჰის ბაზარი“ პირველად 2006 წელს გამოვიდა პოლანის მსოფლიო ფესტივალის ფარგლებში, რომელიც სერბეთში გაიმართა. ეს ტარიკ ელ-ტაიბის მეორე პოეტური დივანი³. პირველი 1999 წელს ეგვიპტეში გამოვიდა სახელწოდებით „ისტრედენისა და ლულუნი საჰე ჩანთა“. შემდგომ მას კიდევ სამი პოეტური დივანი დაემატა. ესენია: „ზოგიერთი მოსაზრება“ (გამოვიდა კაიროში 2007 წ.), „გაკვირდეთ მინა და მტკვრით ვხარობთ“ (გამოვიდა ბეირუტში 2010 წ.) და ბოლოს, „არ არის ცოდეა“ (გამოვიდა კაიროში 2011 წ.).

პოეტურ შემოქმედებას ხელს არ შეუშლია ტარიკ ელ-ტაიბისთვის, გაგერმანულებინა ნარმატივული რომანისტიკის კარიერა. მისმა რომანებმა პოპულარობა მოიპოვა არაბულ სრეებშიც და რვაზე მეტ უცხოურ ენაზეც ითარგმნა, რომ აღარაფერი ვთქ-

ვით მის მოყვალთა კრებულებზე და ნიგნებზე, რომლებშიც თავმოყრილია ყურნალ-გაზეთები. ში გამოქვეყნებული ნისი სტატეები.

კრებულ „ალაჰის ბაზარი“ ახალი გამოცემა ნიგნის საჯარო საზოგადოების მიერ განპირობებული რამდენიმე კვირის წინ გამოვიდა პულვის ნიგნის საერთაშორისო გამოყენებით, სადაც ეგვიპტე საპატრიო სტუმარს წარმოადგენდა. ამ ფესტივალზე დივანის ახალი გამოცემა თბილად მიიღეს და იქ მისი განხილვა და ავტორგრაფების საზემო დარიცხვაც შედგა.

მიუხედავად ტარიკ ელ-ტაიბის, როგორც რომანისტიკის, ცნობადობისა, მისი პოეზიით დაინტერესება უცნაური არ უნდა იყოს, რადგან აქამდეც ათობით საერთაშორისო პოეტური ფესტივალის მონაწილე ყოფილა, მრავალი დიდი სტიმენდიაც დაუმასპინძლია, 2007 წელს რომდენით კი უღდეგად პოეტური პრემია მიიღო. მისი ლექსები ზეგეროულ ევროპასა და ლათინურ ამერიკის სახელმწიფოში ძალიან თბილად მიიღეს, რადგან მათი აზროვნება და მაკროსამყაროს იმავლოება მათა, ვიდრე ლათინურ. წინააღმდეგარე კრებულებს, მისი მომცრო ზომის მოხუცდავად, მწერლის მდღადარი და მრავალფეროვანი გამოცდილების ასახვა, რომელიც მრავალი ხელოვნება ერთმანეთში გადახლართული. ზოგი მისი ლექსი პლასტიკურ ფერწერულ ტილის ნაგავს, სადაც ფერებზე და ხაზები ერთმანეთის შემოხლოებაში თანაარსებობენ და მკითხველს მრავალფეროვანი ნაკითვის საშუალებას აძლევს. იმის მიხედვით, თუ ვინ კითხულობს მათ და მის მიხედვით სამყაროს როგორ ეჩინანება.

პოეტს ერთ-ერთი თავისი ლექსი – „ვარსკვლავები“ დივანისთვის გამხსნელ ლექსად ნაუძღვრებია:

თვინიერი ბეფეი იყო. / ვარსკვლავებს ეთამაშებოდა / ტკილიდა / გამობხდა ხანი, / ხმა დაუბოხდა. გაუსუხმდა, / ვარსკვლავები მხრებზე დასკეიდა, / ნაბიფი დაუსქიმა, / გულიც დაუძიმდა, / მხაც.

კრებულში 29 ტექსტია, მათი უმრავლესობა ლაკონიურობისკენ იჩნის ტენდენციას და სწრაფი გაღვლედასავითაა, თუმცა სათქმელის ხილრემდე წადის და საკეთილი ფილოსოფიურ პრობლემატკას წარმოაჩენს.

ტარიკ ელ-ტაიბი არც ამ კრებულში გათ-

¹ რამა ჰოსნი – პალესტინური წარმოშობის ეგვიპტელი კრიტიკოსი.
² ზლატკო კრასინა – ჩეხური წარმოშობის სერბი პოეტი, რომელმაც ცხოვრების უდიდესი ნაწილი ბელგრადში გაატარა. ის იყო აგრესიის და ბელგრადის უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტზე მუშაობდა. გარდაიცვალა 2008 წელს.
³ დივანი – ისტორიულად ასე ერქვა არაბებთან ლექსების კრებულს შუა საუკუნეებში.

აღსუფლებულა იმ გაუცხოების შერყმნებუბს-
სგან, რაც მას პოეტური კიორის დასაწყისში
ახსაიათებდა. მან ასევე შეინარჩუნა „ყვამობე
ული“: ეს ამბოხის ტონი მის ლექსებში იმდენად
დომინირებს, რომ შეგვიძლია ვთქვათ, პოეტი
აბაღი სახის „უარყოფის, ნინააღმდეგობის პოე-
ზია“ ვითავაზობს. ეს ტერმინი ადრე პოლიტიკო-
ური პოეზიის მიმართ გამოიყენებოდა, მაგრამ
ტარიკ ელ-ტაიბის ნინააღმდეგობა განსხვავებუ-
ლია, ის უფრო ფართო შორიზონტებს მოიცავს
და საკაცობრიო პრობლემებითაა დაკავებული, –
იმ კიბივებით, რომლებიც ეგზისტენციალიზმის
ფილოსოფიასა და მის დაწინაურებას ეხმარება.
ავტორი იმ გაბატონებული ნეგატიური ფასუ-
ლებების უარყოფელია, რომლებიც ნინააღმ-
დეგობა საკაცობრიო არასობრივ მონაცემებს
თავისუფლების, სამართლიანობისა და თანასწო-
რობის უფლებებისა.

„მზე“ და „ფინიკის პალმა“ უზრალა სიტყვე-
ბი როდია, რომელსაც პოეტი თავისი დედანის სხ-
ვადასხვა თემბისთან დაკავშირებით ტყბებს, არ-
ამდეს ის ღერძია, რომლის გარშემოც ცენტრებს
პოეტურ ტექსტებში ნამოტივო მრავალი იდება
და აზრი. მაგ., ლექსში „უფლის დღეების ჩემუ-
ლი დაყოფა“ პოეტი ამბობს:

უფლის დღეებს მე ვყოფ / მზან და უმზეო
დღეებად / პირველ მათგანში შეება და სიზარულ-
ი მაქვს, / მეორეში კი თვეები მანათლზე არც
ნღაბი მაქვს, დღეზეებით რომ მიმეჭლოს, / არც
ხსოვნა, შთაგონება რომ მომცეს იმიტაციით, /
ან თუნდაც ოცნებით, / რომელიც გამართობს, /
დღეები, რომლებშიც საკუთარ ჩრდილს ვერ ვეუ-
დავ, / მეორდება, / მეორდება, / სანამ არ მანად-
გურებს უფლის დღეების ჩემული დაყოფა.

მზე ტარიკ ელ-ტაიბის პროზაულ თუ პო-
ეტურ ტექსტებში ყოველთვის ფიგურირებს,
როგორც სიცოცხლის, ცხოვრებისუნარიანობის,
სითბოს სიმონისა და მისი გაუჩინარება, უშუკო-
ბა ჩრდილის გაქრობაცაა, რაც ერთგვაროვანი,
ცივი დღეების დადგომის მათუწყებელია, მის
გულს მოწყენითა და მომეცებით რომ ამძიმებს.

იგივე აუქიანება და შინაგანი ნუილი ჩანს
ლექსში: „ამ ხეს ჩრდილი არა აქვს!“:

„მასზე ჩივითი არ ხდებობან. / მის ფიოთო-
ლი არ სვავია. / ზოგა მას წინადად მიპირებს,
/ ზოგიც – დაწყველილად; / ზოგი ფანატკორად
ივას; / და ზოგაც საძინადად სძლეს, / სისხ-
ლისმღერელი შეტაკებუნი აქვთ, / და არავის მო-
უქვავია ყურადღება იმ ქალის სიტყვებისთვის,
რომელიც მის წინ ცხოვრობს; / სიტყვებისთვის,
რომლებიც მას ხშირად გაუმეორებია; / ირმოცი
ნულია, ამ მინახავს ამ ხეს ჩრდილი უქონოვს!“

რაც შეეხება ფინიკის პალმას, იგი ის საიდუმლო ძიე-
თა, რაც პოეტს თავის პირველსამბოლო სუდანთან, ადრევე
ზაგეობასა და ეგვიპტეში პოეტურ ყმატეობისა და აქ-
ალგაზრობასთან აკავშირებს, სადაც ის ერთ სეზონში –
ფინიკის პალმის სეზონში და მისი სეზონური „მარში“ კვლავ
ხდევს ადგილიდან დაირულ ფინიკის პალმას – მის თანამე-
ზაფის ევროპულ მოგზაურობაში იმ გზაზე, თავისი ორმოცი
წლის ასაკის სეზონით შორის რომ გადაუკვეთავს; ფინიკის
პალმას, რომელსაც ზამთრისა ეზონია...

დეიანის დასასრულისკენ გვხსტენციალური შფოთ-
ვის ტონი სულ უფრო მაღლდება, პოეტის ხმაც სულ უფრო
მწვეფე და იმამალა ჭღერს, როგორც ლექსში კი პროტეს-
ტისა და ნინააღმდეგობის ყვირილამდე აღწევს, როგორც,
მაგ., ლექსში: „ალაში ცეცხლს გაჩაჩღებს!“: „დაშინდებიან
ყველა ფრთოსანი ჩივნი და მტრედნი, / ილიკოვებენ დენბის
კვამლის ღრუბლებში, / განისვრებიან, ცახცახი აიტახან, / ვერ
იპოვიან დასაჯდომ ხის ტოტებს...“ – ტარიკ ელ-ტაიბი ამ საბ-
ნუხარო სენების დაკვირვებას აგრძელებს, შემდეგ კი ლექსს
ანთავრებს სიტყვებით, რომლებიც შეითხველს ნინააღმდე-
გობაში ტოვებს იმ მრავალრიცხოვან ინტერპრეტაციებთან,
ლექსის ბოლო მგითი“ რომ იძლევა: „შემდეგ ალაში დეფუება
დენ-ნელა / და ცეცხლს გააჩაჩღებს“.

ამბოხისა და ნინააღმდეგობის განწყობა ლექსებში ერთი-
ეორის მიყოლებით მაჭულობს, სანამ კრებულის ბოლო ლე-
ქსს არ აღწევს, რომელსაც კრებულის საბელი ჰქვია: „ალაშის
ბაზარი; იმ კონოტაციებითაა და საწყაროს მატერიალიზმის
იდებებით, რომლებსაც ეს ლექსი განასახიერებს, ავტორის აბ-
ბოთი პიკს აღწევს, აქ საფულეს სული აქვს, მასზე მიჯაფვული
მზერებები და მისკენ წაგრძელებული კისრები:

„ყველა ეს თვალი საფულის სულის მოლოდინით მისჩერე-
ბია, / რადგან ის ბაზარში დადის, როგორც იმედი, / მას თან და-
ჰყვებიან სახეები, როგორც ბუს კისრები, / იქსოვება სიმზრეე
ცხადში – ამ მოსიარულე საფულის ნამიჯებზე უფრო მოკლე; /
როცა ის ფეხს შეანგლებს, / მენდღებთან გულისცემები, /
როცა ფეხს აუჩქარებს, / თავადედა ვზის თავში ბრუნდებიან,
/ საფულის სულის მოლოდინში, / რომელიც მისი შიგთავსის-
გან შემსუბუქებია, / აჩქარებული თავები ნაწევ ნელ სიმზ-
რებს; / მიკრები ერთმანეთს ეჯობებიან ატრეპებულ მაცვეტის
ტუქსევაში / და დღევანდელი დღის ეშმაკის შეჩვენებაში, / ალა-
შის მოხმობაში სტუმრად იმ ბაზარში, / ერთი საათით, / სადაც
ის არ მოდის, / არავის არ მოდის / მომლოდინე თვალბებთან / და
ხალხი გულში ლანძღავს ამ ილუზიას.“

ჩვეულებრივ, ასე განსხვავებულად ამთავრებს ტარიკ
ელ-ტაიბი თავის ლექსებს, გვგვ ნინააღმდეგობაში ჩაგრადეს
მკითხველი და ამან უბოძვის მას პოეტური ტექსტის ხელახლა
ნაკითხვისა და უფრო უკეთ დაგეოვნებისკენ – უფრო მეტი
ცნობიერებითა და უფრო ფართო ხედვით.

არაბულიდან თარგმნა დარეჯან გარდაეიძე

* მგითი – სალექსო სტროფიონი.

ტარიკ ელ-ტაიბის ნოველათა კრებულზე „აქლემი მუქუნის ნითელ შუგზე არ ჩერდება“, გამოცემლობა „ალ-ჰადარა“ (ცივილიზაცია), კაირო, 1993 წ.

წინასიტყვაობა დაწერილია ლონდონში, 1993 წლის შემოდგომაზე

ტარიკ ელ-ტაიბი უცნობი მწერალი როდია, მას უკვე გამოცემული აქვს რომანი [ქალაქი ფინიკის პალმების გარემო], რომელსაც საკმაოდ კარგი გამოხმაურება მოჰყვა, ნოველები აქვს დაბეჭდილი რამდენიმე გაზეთში – „ან-ნაჰარ“ (დეღე), „ალ-ჰაიათ“ (ცხოვრება), „ალ-კუდს ალ-არაბი“ (არაბული იერუსალიმი), „ამ-შარკ ალ-აჟსატ“ (ახლო აღმოსავლეთი), ხოლო პიესები აქვს გამოვეყენებული სალიტერატურო ჟურნალებში – „ალ-იბდა“ (შემოქმედება), „ან-ნაიფ“ (კრიტიკოსი), „ალ-ილთარბ ალ-ადები“ (ლიტერატურული ემიგრაცია).

ტარიკ ელ-ტაიბი სუდანელია, მაგრამ ის კაიროში დაიბადა, აქვე გაიზარდა და მიიღო განათლება, ანუ ძირებით, წარმოშობით სუდანელია და ეგვიპტეშია აღზრდილი. ბუნებრივია, ლიტერატურის მოყვარულია, თუმცა მხოლოდ მწერლობით როდია დაკავებული, ის ეკონომისტიცაა.

იგი წლებია, ემიგრაციაში ცხოვრობს ავსტრალიაში, ვენაში, სადაც სადოქტორო ხარისხის მისაღებად ემზადება ეკონომიკაში.

ამ ყველაფერს ისიც დამატებთ, რომ ის ახალგაზრდა მამაკაცია, ჯერ ორმოცი წელი რომ არ შესრულებია.

ყველა ეს მახასიათებელი დიდი საშუალო და ერთგვარი წყალობა, როცა ხედვები მწერალს, რომელსაც ნამდვილად ძალიან გაუშართლა, რომ ის ეგვიპტელ-სუდანელია, ეს კი უდავოდ განსაკუთრებულ მგრძობელობას ანიჭებს და შემოქმედების ფართო პორიზონტებს უზსნის მას. ის ფაქტი, რომ იგი ეკონომისტიცაა და არა პროფესიონალი მწერალი, გარდა გამოცდილების გამდიდრებისა, მას გარკვეულწილად ცხოვრებისეული განცდების კონტრასტული მდგომარეობების შორის ლავირების უნარს სძენს და ის ამაში მარტო როდია! ოუსტი ურდის² ექიმი იყო, აბდულ-სალამ ოჯეილი³ სამედიცინო პრაქტიკას მისდევს სირიის ქალაქ რაკაში,

აბდ არ-რაჰმან მუნსი⁴ ეკონომისტი, სალამ აჰმად იბრაჰიმი⁵ დიპლომატი გალდდათ, მუჰამად ალ-მაჰდი მაჯზუბი⁶ ბულალტური იყო, ჯალალ მაჰმუდი მესადი⁷ კი სახელმწიფო მოღვაწე და პოლიტიკოსია. ეს წინააღმდეგობები არ ვნებს ლიტერატურას, პირიქით, სარგებლობაც კი მოაქვს და უპირატესობას ანიჭებს მას და ღმერთს შეეთხოვ, არაბულ სამყაროში ხელოვნება ექვეს ადამიანს იმ წმინდა ნიშად, რომლისკენაც წარმართავს მთელ თავის შესაძლებლობებს.

ის ფაქტი, რომ ტარიკ ელ-ტაიბი არის უცხოეთში, მგრანობიარე მწერლისთვის არის უპირატესობა და გამოირჩეული ნიშანი, ხოლო რაც შეეხება უცხოეთში ყოფნას – არა ლონდონში ან პარიზში, არამედ ვენაში, ვიენოში, რომ ეს არის მისი დიდი უპირატესობა. ეს იმიტომ, რომ არაბულ ლიტერატურაში ცნობილია მწერლები, რომლებიც ფრანგული და ანგლო-საქსონური კულტურის გავლენის ქვეშ ჩამოყალიბდნენ, მაგრამ რამდენადაც ჩემთვის ცნობილია, ძალიან იშვიათია არაბი მწერლები, რომლებიც გერმანული კულტურის გავლენაში გაიზარდნენ. არადა, ის არანაკლებ მდიდარი და მნიშვნელოვანი კულტურაა. საბედნიეროდ ამ მწერალს შეუძლია, გერმანულ ორიგინალზე ნაიკითხოს ისეთი მწერლებს დიდი მხატვრული ნაწარმოებები, როგორებიცაა თომას მანი, ჰერმან ჰესე და გიუნტერ გრამ; რომ აღარაფერი ვთქვათ ისეთ კლასიკოს პეტრ-გეაგანტზე, როგორებიც არიან ვიოეთე და შილერი; რომ აღარაფერი ვთქვათ აზროვნებაში და ფილოსოფიის უზარმაზარ გერმანულ შემკვიდრობაზე. ეს მრავალჯერადი გავლენის აქტი უდავოდ აფართოებს მწერლის ცხოვრებას და აძლიერებს მის შემოქმედე-

¹ ტაიხ სალიკი მეოცე საუკუნის სუდანური ლიტერატურის უდიდესი ფიგურაა, ის აღმოსავლურ-დასავლური კულტურული სინთეზის განხორციელება ცხოვრების დიდი ნაწილი ბრიტანეთში გაატარა და თავისი პოსტკოლონური რომანებით სუდანურ ლიტერატურას დიდი აღიარება მოუტანა ევროპაში.

² ოუსტი დენისი მეოცე საუკუნის მეორე ნახევრის ეგვიპტური ნოველის მწვერვალზე მდგომარეობს თავისი ფსიქოლოგიური და სოციალურ-ლიტერატურული ნოველებით.

³ აბდულ-სალამ ოჯეილი – სირიელი ნოველისტი; ამ წინასიტყვაობის დაწერის დროისთვის ის ცოცხალი იყო, მაგრამ 2006 წელს გარდაიცვალა.

⁴ აბდ არ-რაჰმან მუნსი – იორდანელი წარმოშობის ცნობილი სახელის მოახროველი, ნოველისტი და რომანისტი; ამ წინასიტყვაობის დაწერის დროისთვის ის ცოცხალი იყო, მაგრამ 2004 წელს გარდაიცვალა.

⁵ სალამ აჰმად იბრაჰიმი – მეოცე საუკუნის სუდანელი პოეტი. ⁶ მუჰამად ალ-მაჰდი მაჯზუბი – მეოცე საუკუნის სუდანელი პოეტი. ⁷ ჯალალ მაჰმუდი მესადი – ტუნისელი ინტელექტუალი, მოაზროვნე პოეტი; ამ წინასიტყვაობის დაწერის დროისთვის ის ცოცხალი იყო, მაგრამ 2004 წელს გარდაიცვალა.

ბაა. ჩვენ უნდა მივყვეთ და დაეკვირდეთ ამ ახალგაზრდა მწერლის შემოქმედებით ფა- ზებს, რომ ენებით, თუ როგორ აისახება ეს ყველაფერი მის შემომქმედებით პროდუქტზე.

მე ვიტყვი, რომ გამოცდილების მრავალ- ფეროვნება პირველია, რაც წინამდებარე ნოველებს კრებულში („აქლემი შუქნიშის ნოთელ შუქზე არ ჩერდება“) იპყრობს ყურ- ადღვას. კრებული შედგება ოცდათხუთი ნო- ველისგან, რომლებიც ერთმანეთიდან განსხ- ვავდება სიგრძე-სიმოკლეთ, ზოგი მთავარი ლაკონურიზაციან იქნეს ტენდენციის, ზოგიც უფსტიკციოობისაა გამოჩნული. ნოველებში თემატიკის მრავალფეროვნებაა. ნოველა „ბე- ველი“, მავალითაა, ეგვიპტური და სუდანური გარემოთა შთაგონებული, არაბულ ატმოს- ფეროს არ სცილდება და შიამ ლურთა კაცი, რომელსაც ერთი აჯიგი მიეცა ექვს ქალიშ- ველს შორის და ბუმბეროვია, მეტ გაფიქვლის თითბა.

ავტორი ახვე შთაგონების იღებს ადგი- ლობრივი გარემოდან ისეთ ნოველებში, რო- გორებიცაა „მსხვერპლი“, „მატარებელი“, „პილდობა“, და „სამშაგი ცოდეა“. მწერალი მრავალფეროვან პერსონაჟებს წარმოიბაჟს ახვადახვად სიტუაციებში. პერსონაჟები დაბაე- ლელები არ არიან და არც სიტუაციები ძალიან შორს ჩეენი გამოცდილებისა და ჩეე- ნი აღქმისგან. ეს ის ისტორიებია, რომლებ- შიც მწერალი მისდევს და ავჯრდება კაცე- ბის, ქალების, ახალგაზრდების – ბიჭებისა და გოგონების ბედ-იღბალსა და ხეიდრს, რაც მწერლებს იმედსა და სახმარკვეთას, სურ- ვილებსა და იმედგაცურებას შორის. უმ- რადეა შემახვეყამი ისეთი გრძობაა, რომ ისინი ყველანი თავიანთი ბედ-იღბლისა და ხეიდრის ტყვეები არიან, რომლის მეცლაც არ შეუძლია.

ზოგჯერ მწერალი გვისჩავს ამ ხეიდრ- სა და ბედს სისახევემდე მიაული ტრავი- კული განცდით, როგორც, მაგ., ნოველაში „დროებითი სამოთხე“, რომელიც მართლაც სეველიანი ამბავია, – მატიკისა და ლინების დასაცავად ბრმა, უგუხური ეჭვი უბიძგება კაცს, მოკლას საკუთარი ვაჟი და ებღმეყო- ლი, რადგან ომიდან დაბრუნებული თავისი შვილი მას მოცდომით უტყბ ადამიანად მიიჩ- ნია. აუცილებლად უნდა ითქვას ისიც, რომ ნოველის სტილი ხანდახან ეერ იტყვა ზოგი- ნორი ნოველაში მოქცეულ თეზას, როგორც ეს ხედება ნოველაში „გოგონების უფალი“, – ეს ის

თემაა, რომელსაც, ჩემი აზრით, შეეფერებადა, სრული რე- მანი ყოფილიყო.

სახედნიშნავი. ნოველის ფორმა, შეაახლავა ქვეყნის შესატყვისი ფორმა იყო კრებულის სხვა თემებისა, როგორც ეს გვაქვს ნოველებში „სამშაგი ცოდეა“, „განმარტოებანი ჩა- ძირული“ და „ყველაზე გემრიელი ჩაი ყველაზე ლამაზ ქ- ელთან“, რომელიც კრებულის ერთ-ერთი ყველაზე ლამაზი ნოველა მგონია.

რაც უფრო მრავალფეროვნება თემაში, მით უფრო განსხ- ვავებულია თხრობის, ნარაივის სტილი, რაც სრულიად ბუნე- ბრივია და ნორმალური. ზოგჯერ მწერალი მოეღენათა თხ- რობაში პირდაპირ სტელა მიხვეება, ზოგჯერ კი ნეყტილ, ერთმანეთთან შურწყმულ, ერთმანეთში გადამავალ ატლის მისდევს, კინემატოგრაფულ სტილთან რობა უფრო ახლოს; ზოგჯერ იგი თეატრთან მიხსლოებულ დრამატულ სტელა მი- ჰყება, ზოგჯერ კი სურრატლისტურ სტილს მისდევს, რომე- ლიც პიგურალიზებებს არ არის მოკლენული, როგორც ეს გვა- ქვს ნოველაში „აქლემი შუქნიშის ნოთელ შუქზე არ ჩერდება“.

არაფერია ცუდი იმანი, რომ მწერალი ძიების, გამოც- დილების მიღების, ნარაივის პროცესში; თავიანია, რომ ნეითოდთა ცვალებადობაში, – თუ ეს აუცილებელი არაა და თემით არაა განმარტოებულ, – მწერალს თავისი გამოჩეველი სხა არ დაეკარგვიოს, რაც აუცილებელი რამაა ნებისმიერი მწერლისთვის, რამდენად მრავალფეროვანი მეთოდებიც არ უნდა ჰქონდეს მას.

ამ კრებულში რაც ყველაზე მეტად მიზიდავს, ის ნოე- ველებია, რომლებიც მწერლის ენებაში ცხოვრება თემატიკო- თაა ნისაზრდოები; ეს ინიტომი, რომ მათ ირონია და დრო- დადრო მწარე სარკაზმი გამოარჩევს, განაუფებით იმ შელანქოლოური დერესისაგან, რომელსაც ადგილობრივი, შმობლოური გარემოს თემატიკაზე დაწერილ მის უმრავლეს ნოველებში ენახულობ. ამ კრებულის ნოველები კოდეე იმით მიმთოხს, რომ ახალი კლიმატი გადაიმზალა. ეჭვაგეშეა, რომ მწერალი ამ უტყბი გარემოში იპოვის შემოქმედების ფართი შესაძლებლობებს თავის მომავალ ნამუშევერებში.

ტარიკ ელ-ტაბიში საუკეთესოა, როდესაც იგი ყურადღებს ანახილბს მხატვრული გამოცდილების შორისონტის კონკ- რეტულ არეალზე, როდესაც აინახე იპყრობს მას, როდესაც გაუციბობის ტკივილი სტანჯავს და როდესაც ტრავმული განცდა მასთან ამოიბობს და სატერის განწყობას შეცურეა.

ესაა მწერალი, რომელსაც არც სათუნელი და გამოხატვის ნადილი აქლია და არც ენობრივი და მხატვრულ-გამომსახვეე- ლობითი საშუალებები – საკუთარი აზრების გადმოსატყება. მას მდიდარი გამოცდილება აქვს და შორს მიმავალი აზნი- ცია – ლიტერატურულ ფორმში ქმანციის ეს გამოცდილება. ეს ყველაფერი კი საბოლოოდ უნის გამოჩეველ მწერალს – წინამდებარე ნოველები ამ შესაძლებლობის მოახლოების უტყყარო მომასწავებელი ნიშანია.

არაბულიდან თარგმნა და განმარტებები დაურთო დარეჯან გარდავაქში

2 კოეზია

პილატეს ეზოა ფეიაბუქი,
ნელან აქ ღმერთი შემოიფხანეს, **ქართული**
დღესევე ჯვარზე უნდა გააკრან **ნიკელირთქა**
ნე ვიმაღლები.

სამსახურის დაპარგვა

სიმართლე ისაა,
რომ იმ დღითი წართლა ვნახე
მოედანზე,
ლია თაღში,
ბოჭებთან იდგა,
გარუფული,
მათინკებში დადუღევრად ჩაკეცილი შარულითა და
განუყრელი შავი პერანგით.

ირმა ბერიძე

აღამიანების და ღმერთების სამსჯავროა ფეისბუქი,
ნელან აე ქრისტე შემოიფხანეს,
დღესევე ჯვარზე უნდა გააკრან,
ვიმაღლები,
არ მიცნოს ვინმემ:
- შენც იმისი მეგობარი იომ არა ხარ?

იცი, რასაც ვუბნახებ,
ღმერთო!
შენთან რომ მოვდიოდი,
ჩემს უსახლობას ეწუნუნებოდი
და სამსახურს გევედრებოდი,
ამიტომ ხან სახლმწართველად წარმოგიდგინე,
იან მიწისტრად,
ვერასოდეს ინად - ვინცა ხარ.

- შენც იმისი მეგობარი ხომ არა ხარ?
შენი პოსტები გამზელენ:
გნამა სიცოცხლე სიკვდილია შენდგე,
პა პა პა პა, აღდგომის გვერა?!

ან ხალხს ხომ იცნობ,
მწიგნობრებს, კარგ მოქალაქეებს,
თუ წინაურეს პნელის სახელი,
ვერასოდეს წივიშორებ!

ან ვის მოუფყე,
ვინ დაიფურებს,
მზე აიზნარი მგონია: ერთხელ
წართლა შეგვცე შენი თხელი სამოსლია ფესვა?
გასთან წართლა ელაპარაკობდით?
მკედარი წართლა გამაცოცხლე,
და მითხარი - „წაღი, მშვიდიობი“?!

მივდი და მოვეხევი
მალალ კსერზე,
რომლის მომძვილდება
ხან კვიციასა ადარებენ
ხან - ღმერთკაცისას...

„ბატონ მონისტრან!
სამსახურში მომბეალო
გურამი შეხედი, რწუღღმეილს -
ვწერდი ახსნა-განმარტებით ზართაში -
იმ ბიჭა, თქვენი მისაღების თეთრ კედელზე
თოვლიანი მწვერვალადან რომ ეშვება
და მალალო/უმაღლესი რანგის სტუმრებს
მარადისობის ნაქროლით ბინდავა.
დამბევიინდა,
გთხოვთ, შამატოთ...“

ერთი ღერი თმაც არ გვეცევა,
თუ სამყარო ამ დანაკარგს არ ეთანხმება,
მაგრამ ღმერთო, მაინც ველი ექოს, რომლებიც
ჩემმა ცრემლმა უნდა გამოცეცა.

როცა ვიხრწობი -
როცა ველარ უნდა გათენდეს,
ველარ უნდა ამოვისუნთქო...
მაშინ მოდიხ,
გამიორბის ზენევე,
ჩამვიდებს თვალებს ნაპირიდან,
და კუპრისყვრ ზღვანი ეშვება.

სულ ახლა:
ნე გადავიწი,
გურამი - ვერ.

ამონანა გვაპიძისება

რა აუტანელი
ეს შუალაძე.
გზივარ თვალდაჭყეტოლი
და მესარება,
მოციმციმე საათს
რამე შნელი გადავაცვა.
რა ივირფასია მეგობარი,
რომელმაც გამყიდა
ოთხმოცდაათობმეტ წიწილად,
ხუთ ძროხად და ერთ თხად
და ნიგობარი,
რომელიც გაიცინებს
ამ სიტყვება კითხვიას.
თითუის ჭია
ვარ სატყუარა
და ირგვლივ დაცურავენ
ღამის თეუზები,
მწვიდად, მწვიდად.
როცა ყველაფერ მშვენიერს
და ყველაფერ აგს,
ქარს გავატან,
ნავალ ჩემს მდინარესთან
და ის ძველბურხად,
ძალილით განილოკავს ცხვირ-პირს.
მე კი გაგწვიბი თეთრი,
შიშველი ძვალვით:
და გაუფლიმებ
ცაზე ღრუბლის მარიახს
და ღრუბლია კატას.

თოკზე რომ გაკეიფო მერანგივით
ეს გაიძვირა ჩემი თავი,
ხო სირცხვილია?
რა წესია? – იტყვიან.
მეც ვიცი ნუსები –
ხაღსის წინ
პირზე ია უნდა დაიფინო,
წარბები გამალო მერცხლებივით.
ბოლო დროს
სულ წიტებზე ვღაპარაკობ,
ბრაგუნაგულიან,
მშიშარა წიტებზე.
თოფით ჩასაფრებულ ბიძაჩემს კი,
არც ვახსენებ.
მეც კაი მხდალი ვარ.

მირჩევნია,
ვიჯდე ააე მსუდროდ
და უდარდულ სიტყვებს ვარიგებდე,
თითქოა არც გაპეფოს
ზღვაში გადაყრილებს ყვირილი.
კიდეც რა უნდა მოხდეს?
ნეტაც მწვიდობიანად ჩავანთავრებდე
ამ ცოტა სიტყვებზე.
ნეტაეი მართლა ჩიტი ვიცი
და მახსოვდეს –
მელის სადღაც
პატარა გოგო,
ხელი რომ ამეჭნის
და გადამარჩინოს.

პატავი არ ტირიან

რა ვიცი
ცრნელების შესახებ?
ბარტყია ტკივილი,
მე რომ შევიცვარე,
როცა ვტოვებ თოვლზე ნაკვალევს,
ანდა კრილა ცას ვუთვალთვალავ,
შეილები
გამახსენდეს ჯვარზე გაკრულიც
და კეთილი ლელუც ლოყსიტებით.
შემიძლია
ისე მწვიდად გავაცილო
ამბის მომჭანი –
მტრეფი, ან ჰელიოპი,
როგორც გაეგორებ
მტვრიან თავისქალას
და წვიშაში გამოსულ
ჭოაცლებს ვეჭყვი –
სალამი!
ყველა მესალამურემ მიატოვა
თავისი ქალაქი
და ქალღმამა მიატოვეს ქურები
და მერევენება,
თითქოა თვალში ყინული ზატყდა,
თითქოა სიტყვებს შორის
თაგვს ვმალავ.

„ამოილე იგი და განაგდე!“ –
მითხრა, ღმერთივით მეგობარმა.
და ვინ ჩავსვა უკეთესი

ცარიელ ფოსოში?
შეცდომას შეუძლებელი სიტყვები,
ხახვის ფურცლებივით,
რადგან ვერც გზა ნასწავლეს
და ვერც ცრემლი.
ეს მომინაურებული წურბელაც
დაუბრუნე წყალს.
მაგათ რომ შეგონიათ,
თაფლაკეერებით ვიტყვებ ქარჩიტებს,
როგორც უღრანის ჯადოქარი,
ან ძალღივით
საკუთარი კუდის ორგვლე ვტრიალებ,
სინამდვილემი,
ღრუბელივით ვისრუტავ სინათლეს,
სინამდვილემი,
ჩემს გვერდით გაკრულ
ავაზაკებს ვინყავლებ.

როგორ დაგნერო ისეთი ლეღსი,
რომ მოენონოს იმ ბიჭს,
რომელიც მე მომნონს,
ან იმ ცოტათი გარეკელ გოგოს,
ან თქვენ –
უხინეთ სიტყვებით რომ დაპრიადებთ,
სამ დროზე ჰყვებით, ოთხ სეზონზე.
ღვია ყველა სახლის კარი,
ოღონდ ფეხზე უნდა გავიხადო.
ჩემი ტალახიანი, ნარცხენა ფეხსაცმელები,
ათასი საგადაწყობო რომ მომნატარა
და ჩამოყვანა ეტიკანში – ჩემს ანგელოზთან
და ჩიტების ღმერთთან – ფლორენციასი
და მინც უკან მპარუნებს,
იმ შეშლილი პოეტით, ფერადი მძივებით
ტყავით მძიმე ბეგრებს
რადაც ჯადოქრობით:
პაერში გამოკიდებულ
ფრანად რომ აქცევის;
თუ ჩიტად,
თუ ვარსკვლავად.

რომ შევამკროს

ნავშალი
ეს ზამთრის შიშები,
როგორც მელის შლის
თოვლზე კვალს
ფაფუკი კუდი,
ხის ნაპობივით

კოცონს შეუკუეთო,
კვამლივით ცას.
დავიფინყო,
როგორც განწირული ჭყვილი
ლორების კვლის დღესასწაულზე.
რომ შემქმნოს,
ვიყო ისე ბედნიერი,
როგორც ვომბემო გუბურაში,
როცა წვიმს,
ან როცა თოვს,
ვთქვათ, სადმე აფრიკაში
და შავი და ტყავი ბავშვები
თუთრ ფიქვებს დასდევენ
და ისეთი სევდიანი,
როგორც მაშინ,
როცა მამაზემს გამიყვანა
გვერდით ოთახში
და მარცხენა ერთი ხელი
აბალი ტანსაცმელი
და მითხრა:
– ეს შენ, როცა დაბრუნდები
და მე არ დაგხვდები.

– რა ხდება ბეჭონის კედლებს იქით?
– გაზაფხული მიდის!
– დედა, დედა, დედა! –
მეძახიან.
– სხვები რად მეძალებით?
ბევრი ხელი ნაქვს,
რომელიც ვერ მოგხვდება,
განმება.
– ბატონო, მომიყვით
როგორ დაბრმავდით.
„ათას ერთი ღამედან“ არა,
არც „...მოლაღატ ცოლებიდან“.
მეც გეტყვი,
რომ თოვლი გაცივდა
და აღარ მიყვარს
და რომ მჩატე ბელისკულზე
იოლად შეტყვა
მდინარის ხარჩენები.
ჩემი საუკეთესო მეგობარი კი
გალოთდა
და მე შევეჩვიე,
რომ ზოგჯერ მოდის
და არყის ფულს მთხოვს,
მაგრამ ვერასდროს ვუთხარა:
– ჩემი მკვდარი,
შენ, ჩემს ცხოვრებას ანათებს!

3 კროზა

ვეზისკყამსაწი

ვაანეიწსი ვეორე - წეჰაღედი კახიკვაიზა

პატა ნეკლეშვილი

ჩაქრა ჩააკარბაკა ჩაბლართული კილითა კარვის, ბატაურა ვეფხის ტყევეი უბრწყინაჲდა მსგავსად ქარვის, სრულად ვეღლა ამოსწყვიდნა, არ დარიდა ზეჲნად არვის, თუკა დღერთსა არა სნადდეს, არა საქმე არ იფარვის.

ვეფხისტყავისნის უცნობი ხელნაწერი, ჩე. წ. ა. XXI ს.

ნინ კიდვე უმარავი სართულე შეიძლება შექმედვა, როგორც მწერლური, ისე ცხოვრებისეული, მაგრამ ეს სართულები ალბათ არაფერი იქნება იმასთან შედარებით, ვიმ კორნეტის შინაშე რომ ნაწილობრთა, მას შემდეგ, რაც მან, ედი ნაულთან ერთად სახად-როდ მალანში წასულმა, პირველად გაიგინა იმ ვეფხის ამაჲე, რომელმაც, თუმცა ნუჰაღელი იყო, ააბილოად ჩამბავატის კაცე-ქაბისის სახელი დაიკვიდრა და რომელიც უკვე მას მერე, რაც 200 კაცი შექმა, გურკმა ჯარისკაცებმა კუბანში გაიშლიდნეს შე-პილიდან, მათგლის ყველაზე მაღალმთაბი ვეწენიდან, რომელ-იც მაშინ საინჯოდ იყო დაშული, მაგრამ არც იმდენად, რომ ვუფხვებს და ინდოეთ-ნუჰალის მიჯნაზე, მდინარე სარდას ნა-პირებზე მცხოვრებ ადგილობრივ ხალხს მისი საზღურები არ გა-დაელახ-გამდობლახათ, ხოლო როდესაც მე გადავლახე პირვე-ლად ნუჰალის საზღვარი, მოუხდავად იმისა, რომ არც მასში იყო შეჰალი დიდად გახანოლა, ჩვეულებრივი ტურისტული აგზურით ემოგზაურე ახალგაზრდულ ჯგუფთან ერთად, თუმცა საგზური უფრო შემსახვევითი იყო, ვიდრე ჩვეულებრივი, რადგან მე „საუტ-ნიკს“ ხელმძღვანელობას საფრანგეთის საგზური ვთხოვე. მა-გრამ საფრანგეთის პრეკტიული ჯგუფი ისეთი დოჲფარავი კო-რუფციული და ნეკოტისტური პრინციპებით დაკომპლექტდა, დღეს რომ ვერავინ წამოიხდგენს და „საუტნიკში“ საფრანგეთი თაჲის პარიზიანად მასში ჩემოჲის მეტისმეტ პატივად ჩათვალეს, თუმცა უცხოეთის ტურისტულ საგზურზე ბოლომდე უარი მაინც ვერ მოთხრეს და ინდოეთ-ნუჰალია გვეუწმი მოშიაროლეს, რამე-ლც არაპრესტიჲულის გარდა რამეწეადმე უჩვეულოც იყო, რადგან ინდოეთში კი, მაგრამ ნუჰალში მანამდე ტურისტული ჯგუფი საქართველოდან არასოდეს ატოლდა და არავინ იცოდა, რა იქნებოდა ინდოეთი ეს რამეწეადმეღლინი დამატება და ახლა,

კატამანუ, 1978.

მრავალი წლის შემდეგ, დიდად ეცნადიერები გველას, ვისზეც მაშინ ძალიან აღრწინილი ვიყავი და ვინც უდრტივრულად მომხსროლა, მათი აზ-რით და ობიექტურადაც, ამ არაპრეკტიულ ჯგუფში და კიდევ კარგი, რომ ასე ჩათვალეს და ასე მომხსროლავა, თორემ ვინ იცის, მერე როდის მოუხედნოდი და საერთოდაც მოუხედებოდი თუ არა ნუჰალში, რომელიც მისდოჲნებურად და ჩე-მთვის მოუხედნულად, გაცილებით საინტერესო და ნმშენდელივანი ვეწეისა აღმოჩნდა ჩემი მო-ზაურობების რიგში, ვიდრე, ვთქვით, იგივე სა-ფრანგეთი შეითვებოდა ცოცხილოც, რადგან სა-ფრანგეთზე შეეშოიბიდანვე უკვე მჭონდა საკმაოდ საუფქელიანი წარმოდგენა წიგნებითა თუ კინოფილმებით, ზეპალი კი სრულიად სხვა სამყარო იყო და მის შესახებ ინფორმაციის ნამტეცები ისე იყო გადაცემული წიგნებსა თუ უფრხალ-გახვებებში, რომ ახლიან ვინდა მათი მოუქუნება, განახავებებით დღევანდელი დღისგან, როცა დაგულავი და რადინდარა ინფორმაციის ამოგერის ნუჰალზეც და პიმალიზიც, რაც იმი-ანად ჩემი განსაკუთრებული ინტერესის საგანი

ნებალის სამეფო ოჯახი. შუაში – დიპენდრა.

იყო, რადგან ჯერ კიდევ საქთურად ვიცავი გატაცებული ალბინიზმით და ნეკროზიდი არ ჩამოვდია, მითაში არ გამოტარებინა რამდენიმე კვირა, სანამ მერე შორელედ ნაოსნობაში არ წავიდა მატროსად, და მთისებში ჩემი სიყვარულიც რომ არა, პომალის ალბინიზმი მაშინ მართლაც ალბინიზმი იყო და ჯერ არ ცქუელდყო თუცა ექსპერიმენტულ, მაგრამ მაისი ტურნიზმად, როცა შეაგარა, ფული გადავიხადო და გულმა გაგიძლოს, თორემ სხვა არაფერი გასრული საინიზმოდ, რომ შერგებმა ჩავიბან და რაგინდ უნგრეთში იყო, ზრმა თუ ნეკროზიდი, ციმციმ ავადუნეცული პირდაპირ ჯომილუნებდა, რომელიც მრავალი წლის განმავლობაში მსოფლიოს ყველა ალბინისტის ოცნება იყო და თუცა 1921 წლიდან მოყოლებული, არაერთხელ სვადეა ნასზე აუღლა, ჩემ დაბადებამდე ვერაინ იახინა სანადელი, და არა იმიტომ, რომ ჩემს დაბადებას ელოდნენ და სწორედ მე უნდა ამხედინა მრავალი ქვეყნის მრავალი თაობის ალბინისტთა მრავალხეობის ოცნება, უბრალოდ, დროით დამოხრებებს ვუსვამ ხაზს, თორემ ჩემს დაბადებას არავითარი უშუალო კავშირი არა აქვს ჯომილუნებამდე პირველადელასთან, როგორც არ ჰქონია არავითარი უშუალო კავშირი ელიზაბეთის გადედლოვებისთან, რაც ასე დაწვრილებით გავიხსენებ კვინიამ მოგზაურობისას, თუცა, კუნა აფრიკაში იყოს და, ახლა ნებალის სისხლანი ამბები უნდა მოვიყვანო მაგრამ სისხლამდე სანამ მივალ, დაიწყებ იმით, რომ ნებალში ნასელის წინა დღეს, სამსახურში მიმავალს, რუსთაველის მეტროსთან, სრულმდე შემთხვევით, მაგრამ გამოსწრლოვით შემხვდა ჩემი მეგობარი სერგო პარლანი, რომელიც

საბჭოთა კავშირის ნაკრებ გუნდთან ერთად ჯომილუნებებს დასალაშქრავად ეზამებოდა, 1980 წლისთვის რომ იყო დაგეგმილი, და კეთილი მოგზაურობა მოსურვს, ხოლო მანამდე რამდენიმე კვირით ადრე, როცა ქართველ მთამყოფელთა მხრიდან მასმედიაში ნასელის პერსპექტივა გახმაურდა, სერგო საქთალოვარდ მომხებნა და მოზოვა, რაც შეიძლება მეტი ინფორმაცია ჩამომეტანა მისთვის საკუთრივ პომალეებზე თუ ზოგადად ნებალზე და მართლაც, რომ ჩამიბოდა, მამიდელ კიროვის პარკში, ძველ და ახალ ალბურ კლუბებს შორის ისე შეეხვედით ერთმანეთს და ისეთი წერილმანებელიც კი მომავალი, რასაც არავითარი მნიშვნელობა არ შეიძლებოდა ჰქონოდა ჯომილუნებზე დაგეგმილ ასელასთან, და როგორც იყო, ვთქვით, კითხვა, ენევიან თუ არა ნებალელი ქალები სიგარეტს, და ახლა არ მასსოგს, რა ვუბალებ და არც ის მასსოგს, ენეოდენ თუ არა მაშინ ნებალელი ქალები სიგარეტს და არც ის ვიცი, დღეს თუ ენევიან, მაგრამ ის კი დაზუსტებით შემიძლია ვთქვა, რომ მიწვევა რასაც ჰქვია, სწორედ დაც ნებალში ენევიან და რომ მრავალი ტურისტით თუ მოგზაური თუ უბრალოდ მოიხეტიალე, თუ კიდევ უფრო უბრალოდ – მანან-ნალა, ნებალში დღეს მორგად მოსაწივად ჩადის, მაგრამ ბუნებრივია, არა სიგარეტის, არამედ მარისხუნის მოსაწივად, რაც მაშინ, მე რომ ვიყავი ნებალში, ასე ატყალოური არ ყოფილა, ის კი არა, სულაც არ იყო, ამ იუნტი იყო კიდევ და მე არ ვიყავი მზად, რომ დამენახა და შეძლებისდაგვარად გამეკონკრა კიდევ, ან როგორ უნდა გყოფილიყო მზად, როცა, აქ ვთქვი, ნამცვე-ნამცვეც ვაფროვებდი ინფორმაციას, მაშინ როცა აქაზე მზარედ სასვე-ცხებიც არაადა იყო და ერთი ნაწილობრივ მშვენიერ დღეს, იმავე კიროვის პარკში, სადაც სერგოსთან ერთად ვიხსენიებ ხოლმე და ნებალზე ჩვენი ინფორმაციას თუ ცდნებს ვუზიარებდით ერთმანეთს, მოულოდნელად გაგვიჩვიდა და თუცა ნებალსა თუ პომალეებზე ჩვენი ცოდნის ინტელესანდელი დარგ-მიკროვსა დამთავრებული ჯერ არ გავქონდა, ატკობისის გამოსწრლობის აფქარ-ჩორითი და უკვე გაქონდა, ატკობისის გამოსწრლობის აფქარ-ჩორითი და უკვე გაქონდა, დიდი ქაღარის ქვეშ სერგომ სხვათა შორის მითხრა, რომ ჩემი ხომ შერთა და შერთა – ის ერთადერთი ქართველი იყო, რომელიც მართლა დიდირო ქართველი ალბინისტებისგან გამოსარჩევს და საბჭოთა ნაკრებში შევიდნენ, – მე კიდევ შორე მზირე, პირველი ქართველი ხარ, ვინც ჯომილუნებს თვალებ შეაღებო და იმ მოგზაურობისას მე მართლა შევავლე ჯომილუნებებს თვალი, რისთვისაც კატმანდუდან საქაიოდ მომირიბით, საკუთალირ სამრეტ ტერასზე ნაგევი-ვენის და ჩვენი წინ დასტურ საილარი სანახაობა გადავმზავ დილის მზის სიღვებთ გაცეს კროვებული პომალისა მთავარი ქედის სახით, რომლის სხვა მწვერვლები იგიდან უფრო მაღლები და შთამბეჭდავები ჩანდნენ, ვიდრე მათ უკან მოკრძობებულად მიმალული ჯომილუნებმა და მაშინ კი გითხრეს, რომ ჯომილუნებმა კატმანდუდან არ ჩასლო, მაგრამ სულ ახლახან, როცა ეს ტექსტი უკვე მზად მქონდა გამოსაქვეყნებლად, გაირკვა, რომ ეს სულაც არ ყოფილა ასე და რომ 120 მითით დამორბეული ჯომილუნებმა წესით, კატმანდუდანაც უნდა გამოჩენილიყო, მაგრამ ამას თორმე ინხანად ნახეგარმონიონიანი ელდაქსა სმოგი უწლიდა ხელს და აი, პანდემით გამოჩნეული შეზღუდვების შედეგად გამსაბუკყული სიერეები ჯომილუნებმა კატმანდუდან დაუნახათ და 2020 წლის 18 მაისს ინტერნეტში ამ უშეიქათისხ ხედის ფოტოც დიდი, რომელიც ჯომილუნებმა ისრით აუო აღნისმული და იქვე ახლდა ნარწერვაც, რომ კატმანდუსა და ჯომილუნებებს ერთ

კადრში მოქცევა პირველად გახდა შესაძლებელი ცოცხალი მესაიერებაში: და მე მოგზაურისა თუ ფოტოგრაფის შერით შემსურ- და ცალკე ფოტოგრაფ აბუშან გოცაძისა და ცალ-ცალკე ყველა იბათი, ვინც ეს უნიკალური ხედი თავისი თვლით იხილა და მე არ მგონია, ვინმე მათ შორის ქართველი ყოფილიყო, რადგან იმავე პანდემიამ, რომელმაც მსოფლიოს ქალაქები განასუტკაქა, ქართველები სამშობლოში შეგვაქურჩა და საიმედოდ ჩაგვკეტა და, პირველსავე სიტყვის რომ მივიღო, მე აღესაც არ ვიცი, რამდენად მართალი იყო სტრუო, როცა მეტყვნიდა, რომ ჩვენამდე ნებალში არც ერთი ქართველი არ ყოფილა, მაგრამ ფაქტია, რომ ნებალში არც ყოფილა არც რაფიელ დანიშვანაშვილი, რომელმაც ვერ ვრცლად მწიროსა და მერე გიორგი მეთორმეტის დავალებით შივარს იწდიოდა და აზიის კიდევ არაერთი სხვა ქვეყანა XVIII და XIX საუკუნეთა მოგზანუ და, რამდენადაც ვიცი, არ ყოფილა ნებალში არც ცნობილი მგოსანი იესოს ნონეშვილი, რომელმაც უკვე XX საუკუნეთა უმაღრმესი კიბეებში იმოგზაურა მძვირდობა და ცაცის საბჭოთა კომიტეტის ხაზით და ისიც ფაქტია, რომ თუნდაც ჩვენამდე მართლა არავინ ყოფილიყო ნებალში, პირველი მაინც ვერ ვთქვნივით და დღი-დღად ერთ-ერთი პირველი ცვა- ფილიადაც, რაკი ჩემთან ერთად ჩვენს ჯგუფში თხუთმეტამდე ქართველი ტურისტები კიდევ იყვნენ, ასეუ მე ვიცივე მათთან ერთად, და ჩვენ ერთად მოვიარეთ ვერ იმდროულად და მერე ნებალშიც და გარ- და ამისა, არასოდეს მქონია ნებალში პირველქართველობის პრე- ტენზია, როგორც უმთხვად მქონდაც, ვთქვათ, სტატის, სებორ- გის, ალფინოს კუნძულისა თუ ერთი-ორი სხვა კუნძულის შემთხვევებში, ხოლო ნებალი უზრალოდ პირველი ასეთი უწყვე- ლი ქვეყანა იყო ჩემთვის და თბილისში დაბრუნებული იცო ვიყავი გაბრუნებული უამრავი სრულიად ახალი ანგონიანობით და ისე ვიყავი სახეს ემოციებით, რომ კარგა ხანს ვერ დავუცქი შთაბე- ჟილებითა დააანერო, თუშკაც, ერთი მხრივ, არილ გოცაძის მიზევითადაც, რომლის „მართლმად“ მაშინ ემუშავებოდი ლიტმე- შაკად, და, მეორე მხრივ, ჩემი ახკომელი კოლეგები მავლუნიანებ- ნენ, ასეთ მოგზაურობაში იცავე და რაიმე როგორ არ უნდა დაწ- ერთო და ზოლის მართლა დავენერე, მაგრამ დავენერე მხოლოდ ორი მომცრო ტექსტს, რომელთაგან ერთს, რომელსაც „სომხალი მისის ტალღებში“ ერქვა და ფურნა „მართლმად“ დაიბეჭდა 1978 წლის 29-4 ნოემბერს, სერგო მარალიანისაგან ვაგზაინელი სერ- ილის ფორმა შექმნა და მასობის, კიდევ ერთხელ რომ დაესხედით კორივის პარკში და საუბარი ნებალსა თუ შიშალებს შეეხო, სერ- გომ სცილდით მიიზარა, ისეთი შეგრძნება ნაქს, თითქოს მეც მეწ- თან ერთად ვიყავი ნებალში, და მე ვისარგებლე შემთხვევით და, სამაგიეროდ, მეც რომ ნებალს და ჩამოხვედი, აღბათ მეც ისეთი შეგრძნება მიქნია, თითქოს მეჩინარ ერთად ვიყავი-მითქი და ვითომ უკვე სანებალო ტრამზე იყო შემადგარი, იქვე ერთი თავ- ხედური თხოვრად დავაფიქრე, იქნებ ვამოლენგმიდან ერთი კემ- ბი ჩამოშინებო-მითქი, მაგრამ რას ვიფიქრებდით მაშინ ამ მე და ახ ის, რომ ვერქს ჩამოშინებან კი არა, საერთადაც ვერ წავიდო- და ნებალში, რადგან ის ექსპედიციო, არ ვიცი, ოლიმპიადის, არ ვიცი, სხვა რამ მიხეზიო, 1980 წლიდან 1982 წლისთვის გადაინე- ვდა, საბჭოთა კავშირის ალბინიზის ფედერაციო საუჯომოლუნგ- მოდ გამზადებულ ნაკრებს დაშალდა და ახალ ნაკრებში სერგოს აღარ შეიცვანდნენ და თუშკაც ერთი ქართველს - ხუტია, იცეუ აკაცი ხერგიანს გუნდში მარცხ მიიწვევდნენ და კუმბუს მყინ- ვარზეც კარგადაც აპააიებდნენ სასიძლოდ მზიადდა თუ კინო-

ობერატორად, მწვერვალზე აღარ გაუმეობდნენ და პირველი ქართველის ასედა დედამიანა უზნ- ლელს მწვერვალზე კიდევ კარგა ხნითაცდნენ- ბოდა, სანამ ამ აზმავს არ მოათავებდნენ, მერე კიდევ ერთი მეგობარი რომან, იცეუ რომა ვოლტ- აშვილი, რომელიც 1991 წელს ავიდა ფრომულუნ- მავს აზერიკალ დენიელ, იცეუ დენ მასურთან ნიკვიში და რომელიც, იციდან დაბრუნებულს, პირველი ინტერვიუ მე ჩამოგართევი ვახეთ ასა- მობლისთვის“ და ინტერვიუს „ოცენდასხდენილი“ დავარევი და ამ სათაროში მართკ რომანს კი არა, საკუთარ თავსაც ვვალისწინებდი, იმ თვალსაზ- რისით, რომ როგორც იქნა, არის-ასრულდა-ოც- ნება და მსოფლიოს უმაღლეს მწვერვალზე ქარ- თველში კაცმაც დაადგა ფეხი, არადა, ღვინისა არ იყოს, საქართველო იქნებ ალბინიზის აკენ- იცა და ამ აკენისთვის დადასტურებული ერთი კარგი სერტიფიკატის მოიგებებდა იოანე ბა- ტონიშვილის „კალმასისს“ სახით, რომლის მიხედვით, XVIII საუკუნეში, დაახლოებით მაშინ, როცა სოფდაგარი რაფიელ დანიშვანაშვილი ერ- კულეს საიდუმლო დავალებით იწდიოდა გაგზ- ხავრა, მყინვარწვერზე ვინმე ოსებ მოხბევი ასუ- ლა და ესეც რომ არა, მე ვფიქრობ, ვიზებზე მუყეზე ნაიფეთს, მყინვარწვერზე ფეხი შედგა, დიდამ მთებმა იწესა დრეკაო, იმის დასტურია, რომ ქართველთათვის მთები მარტო ღმერთების სამკვიდრებელი არ ყოფილა, როგორც მსოფლი- ოს მრავალ მითოლოგიაშია, და რომ ჩვენთან მწვერვალზე ხანდათან მეფუციც ანუ დანი- ანებუც ადიოდნენ, თუმცა კი ჩემთვის დელს, ცოტა არ იყოს, გაუგებარია, რად უნდოდა ვიზ- ტანგ გორგასალს მყინვარწვერზე ასედა, და როდესაც ერთი წუთით მაინც დავფიქრე, რომ ის მართლა ავიდა მყინვარწვერზე და ეს წრიდლოეუა კავკასიის თუ დარუბანის თბილის მოსავლებზე და თათის ფიზიკური თუ სულიერი ძლიერების დასტურად დაისაქტოროა, კიდევ უფრო მეტე პა- ტივისციებით ვიმსჯელებო მისადმი, ისევე რო- გორც დიდი პატვისციებით ვარ გამსჭვალული ყველა პირველმასულელისაგან, ყველა დიდი აღ- მოსატიასადმი, რადგან, ერთი მხრივ, მთავალე- ლობა არა მარტო ექსტრემალური, არამედ ამავე დროს უკიდურესად სახიფათო სპორტია, სადაც შესაძლო სასიკედლო ფანსო თამაშის წესებში ნახვასიშული არ არის, მაგრამ იფილსხმება კა- და ყველა მთავალეული თითქოს ბელს აწერს ამ წესს, ხოლო, მეორე მხრივ, ეს უმსაურებლო სპორტია და ალბინისტი არ გამოიღოს ვულფ- მანტიკორია მუჯრაველ ოვაიციებსა თუ მისი სახე- ლის სკანდირებულ, და ზოლოს, ალბინიზმი მთავალეულიათვის ხარკია და არა შემოსავალი და ამ ყველაფერსაც რომ თავი დავანებოთ, სპორტია თითქოს ყველა სხვა სახეობისაგან

გამსხვავებით, ალბინისტი მეორე ალბინისტს კი არა, თავის თავს, მკაცრ რელიეფს და სასტიკ ბუნებრივ პირობებს უპირისპირდება, თუქცა იაკ არ მინდა გამაგია ვინმეს, რომ თითქოს ალბინიზმი კონკურენცია არ არსებობდეს, რაც, რა თქმა უნდა, არ არის მართალი, რადგან ალბინიზმიც არსებობს კონკურენცია, კონკურენცია კი არა, მეტოქეობაც, მეტოქეობა კი არა უფლებიც, უფლი კი არა, მტრობაც, მაგრამ ეს ცველაფერი, როგორც მესი, დაუპირებელად და თან ძირითადად იმაში გამოიხატება, თუ ვინ ავა მას თუ იმ მწვერულზე პირველი, ვის დაარქმევს ანა სახელს, ვის გავკლავს ახალ და უფრო რიოულ გზას მანამდე უკვე დაპყრობილ მწვერულზე, ვინ ავა მწვერულზე უფრო სწრაფად, ვის ავა რეაქციასთან უფრო ახლოს და ამგვარი კონკურენციას მეტოქეობი ხშირად დროით და სივრცითად არიან დაშორებული ერთმანეთს, მაგრამ იმითადად ისეც ხდება, რომ კონკურენცია ერთი გუნდის წევრებს შორისაც განიშლება და თან ძირითადად ჯერ გუნდის და მერე მეორეზე ვგაფრის შეზღვევლობაში მოსახვედრად გამართულ ერთგვარ კასიტეტში ვლინდება, ანდა უკვე მერე, უშუალოდ ახელისას, თუ ეს პირველი ასეა, როგორც მოხდა, მაგალითად, 1953 წლის 29 მაისს, ჯომილენგებზე სულ პირველი წარმომადგენელი ციდას, რომლის შემდეგ დიდხანს ვერაინ დაადგინა, ბოლოს და ბოლოს რომელმაც დაადგა პირველმა ფეხი მწვერულზე, ვინმეზე პილარიმ თუ თუნბზე წორკვირ, რადგან ვერც ერთს ეს ვერ ათქმევინეს და ერთდროულად აველიათ, დაუმეებულ პიონრად, და მხოლოდ წორკვირს სიკვდილია შემდეგ თუჯა პილარიმ, რომ წორკვირზე რამდენიმე წამით ადრე დაადგა ფეხი მწვერულზე, მაგრამ კარგად ნახით ადრე, სამაშ ეს ანბიას ვახდებოდა ცნობილი, დაბოლოებით იმ პირობით, როცა მე ნეკალსიდან დატბურნდი და დედუღამ ჯომილენგმა მესაზმურა და დაშობდა, მე პილარი-წორკვირს კონკურენცია პოეტურ-ტოპონომიკურად გადაწყვეტილ და თანაც ისე, რომ არცერთი პირველმსვლელი არ გამტანაყვებინა და ახლა რომ ვნერ, ჯომილენგმა-ჯომილენგმა-მეტი, სინამდვილეში მას ამ ტიტულურის სახელის გარდა კიდევ ორი ასე სახელი ავს - საგამაშატა და ვერუსები - და ამითად პირველი ნაკლული შერშების შერქმეულია, მეორე კი პრიტანტებმა დაარქვეს, და სერგო ბარლახს ეუთარიო კიდევ, მართლები არიან, რომ არ ამბობენ, ვინ ავიდა პირველი, ამას მართლა არა აქვს მნიშვნელობა, ორივე პირველია და ჩემი ნება რომ იყოს, სარგამაშატაზე პირველმსვლელად თქმისე წორკვირ დავადგენდი, ივერტრატა პირველდაპყრობა კი უდუმეოდ პილარის, ან სხუად პირიქით-მეთქი და მასინ ვერ

კიდევ არ მქონდა და ვერც მექმებოდა დანეროლი ინგლის-არგენტინის კონფლიქტით შთაგონებული ჩემი ამ ტექსტს მშვენიერ მრავალი წლის შემდეგად გამოვავეყენე და რამდენიმე კონფლიქტს ანალოგიური გზით გადავხვეტა მეტოქეობისათვის ჩემთვის იმთავითვე საგვარელო ორ დაპირისპირებულ ცეცხლს, როცა ვნერდი, რომ მე ვაგაციოვდით ამ უნსტულებს, არცერთა გული არ გეტკინოსთ, ფოლკლენდი - დღე ბრიტანეთს, მალვინები - არგენტინას, და კონფლიქტის გადაწყვეტის ამ პოეტური ვერსიის პუბლიკაციასას მიემდებოდა ამ მოქმედობ, რომელმაც იცის რომ სადაყო უნსტულებს პრიტანტლები ფოლკლენდის ეპიზიმ, არგენტინელები კი - მალვინებს და როცა ეს ლექსი დავეჭვებე „ლიტერატურულ გაზეთში“, ჩემი თანაკლასელი თეორეა ცავარელო, რომელიც ჩემსას ნათუიხებს არაფრის სტრუქტა, ვითხა ლუდზე შორეოდ თვებდრისას მეუბნება, არ მეიძლება, რომ ეს შენი სამშეულობო მეთაური სატარებელიზე ვაგაციოვდით და სამწრეთითაი რუტებს შივაშაბით, ამაშაბლო კი ჩვენ დაეინარჩუნოთ, და ასწორედ იმ დღეს, უკვე მეოთხე თუ მეხუთე კასინებ, მივედიდ ავროსულ დასკვნაზე, რომ ეს მეთაური უნივერსალური იყო და მსოფლიოში თითქმის ყველა ტერიტორიული კონფლიქტის გადაწყვეტა შეიძლებოდა ამგვარი პოეტური გზით, მაშინაც კი თუ ტოპონიმთა თავდაპირველად ამას საშუალებას არ მოეცემა, რადგან ვინიცოაბა, რომელიმე სადაყო ტერიტორიას ერთი და ერთადერთი სახელი რქმევდა, მეორე სახელის მოფერება და დაქრუტა დიდი ხანძელად არ უნდა მოელოდო და იმ საღამოს შინისკენ მიმავალი და თემურსაგან შეგვლიბნებულ იმაზე უფროები, როგორ წამოშეულობებოდა ავროსული საერთაშორისო კონფლიქტის გადაწყვეტის ეს გზა ნოკლედ და ვასაგებად, მერე როგორ მეთარგმნა კარგი ინგლისურით, რომ მეორე დილით ვაერთანებულ ერთხანს ორგანიზაციამ გამეგზავნა უფმრობობა სამტონზე ვანისხილვლად, მაგრამ მეორე კლასს ამია ვაკეთებთ ვადავოფორე, რადგან ვერ ერთი, უფეიფოდ თუკვი და სასწრაფოდ ისეც ლუდის ექმან დაინებ სამჭრნალოდ და, მეორედ, მანისცდამინც არ მეფინებოდა ვაგვის პოეტურატა პოეტური გაქანების აშლიტყუდანი და თუქცა მას მერე, ლუდზე, დვინოსა თუ არავც, თემურსამ წამდენჯერემ დაბეჯითებით მუშახსენს ეს ჩემი ფეხა და მისი მეტოქეობისა მყოფლობისათვის, მია პოეტურატაზე და მექმერულ მოძღვრებებ შამოქალბებზე ადარ მზრუნობა, ხილო თემურა, ჩემი უზარველესი მძაკეა, რომელითაც 55 წლის მეტოქეობის ბაკებოვლად, ამ სახე წლის წინათ ვარდაიცავლა და ცოტანი თუ ვინიებენ, როგორ მწყებდა გული, რომ ამ ამბებს, ახლა რომ ვნერ, ვეღარც თემურა ცავარელო მაიეთისავს და ველოცვ სერგო ბარლახს, რომელიც 1983-ში, მე რომ ჩემს ერთ-ერთ პირველ რეჟისში ვიყავი გახული ატლანტიკაში, მასინ დაღუპული მათთვის სათანამო მწვერულ მარსაფარზე, სადაც დამწყებ მთამშეულობითან ერთად ნასულს ქეტაქთილო დასტყდომით თავა და სერგოა თველი ვადარქმინა, სასწრაფოდ წამოურკეავს ტეპით, მაგრამ თუიოთ კი ვეღარ მოუხსნია და მწვერულზე მდგარა მჭი დასცქია, რადგან რკინის ვარაზინები მქონია ასახული ქმარზე, და თუ მანამდე მჭის დაცემა მე მქონდა ფიგურალური რამ გამოქმნა მეოთხე, აგი, რელიეფად შეინიარა რელიური სერგო ბარლახი, რომელმაც თავის დროზე, როცა მე პირველ ნაბიჯებს უდგამდი მთაში, დიდდ უშეუბო ხელს ჩემში ალბინიზის სიყვარულის ვაგაციოვას და მე არასოდეს დამეჩიწყებდა მის მიერ მთაში თუ ბარში, ცეცხლის შორას თუ კლარა

ემი მოყოლებული ათასი საინტერესო ამბავი ქართული ალბინიზმზე, მათ შორის ისეთი ამბავებიც, არც მანამდე და არც მეტი არასად რომ არ წამიკითხავს, რაკი სერგომ ქართული ალბინიზმის მართლაც ბევრი საიდუმლო იცოდა, თანაც არა მხოლოდ ჩემიგებთან, არამედ პირველწყაროებთან, ხოლო საიდუმლო ალბინიზმში მისი უმაკურებლობისა და არასავარაოების გამო მართლაც იმდენია, რომ მიმიჭარბას პარიზის საიდუმლოებანი, ხოლო სერგო ბევრი ალბინისტური ამბის, ბევრე რომ საიდუმლოდ იცის, ისეთი ამბის, მომხმრე და მონანილე თხად გახლდათ, ბევრიც ქართული ალბინიზმის ლეგენდისგან, დიდი მიხვილ ხერგვიანისგან იცოდა, რომელიც მისი სიძე იყო - დის ქმარი, და რომელიც შეიძლება პირველი ქართველიც ყოფილიყო ჯომოლუნგმაზე, რომ არ ჩამოლაყო ქართველ მთასწვლელთა ესპანდვიკი ჯომოლუნგმაზე 1958 წელს, როცა ქართველ ალბინისტთა გულად, რომლის შემადგენლობაში მიხვილ ხერგვიანთან ერთად შედიოდნენ ლეგენ და ზურაბ ახუდელბანიანი, ჯუმბერ მეძმარიაშვილი, თეიმურაზ კუხიანიძე, ვაკია გუგავა, რევაზ და თათარ ხასარაძეები, შოთა მირიანაშვილი, სოლოკო ხაბეიშვილი, დიმიტრი თბილავა და შეიძლება, ვინმე კიდევ გამოიჩინა, რადგან სხვადასხვა წყაროში ერთი-ორი გეგარი მეტია ან ნაკლები, მაგრამ ფაქტია, რომ ნაკლები მართლაც ძალიან ძლიერი იყო, არაეის დაედგენდა ტყლის რაგინდ მსოფლიო მასშტაბით და ახლა რომ გადგებდეთ ეს სახელებს, ალბინიზმი, რომ ამათგან უმეტესობას მე პირადად ვიცნობდით, ზოგიერთ მათგანთან ერთად მოაძიე ვყოფილეთ, ნაზარაძეები და შოთა მირიანაშვილი დღესაც ცოცხლები არიან და ეს უკანასკნელი, იმ გუნდის ყველაზე ახალგაზრდა წევრი, თუმცა უკვე 84 წლისაა, კვლავაც დედის მთაში და მე მათგანაც საკმაოდ კარგად ვიცნობ იმ ექსპედიციის ამბავი, რომელიც გამსტალინების პროცესის და ამის გამო ჩინეთ-იაპონია კავშირის ურთიერთობის დაძაბვისა და, რაც არანაკლებ მნიშვნელოვანია, შესაძლო ქართული ექსპედიციის სავარაუდო წარმატებით აფორიაქებული მოსკოვის კულტურული მემკვიდრის გამო ჩაიშალა, ხოლო დანეწითი კი იგი 1957 წელს დაიწყო ნეპალის ახალაღჭრბებული მეფის, მჰავენდრა ბორ ბიკრამ ჰამ დევის საბჭოთა კავშირში ოფიციალური კიზიტი, რომლის ფარგლებში იგი საქართველოსაც ეწვია და, რა თქმა უნდა, ქართველ ალბინისტებსაც შეხვდა და ეს შეხვედრა სწორედ იმ პარკში შედგა, სადაც მე და სერგო ბარლიანი ეხვედებოდით ხოლმე ნეპალზე სასაუბროდ და სწორედ იმ ალბურ კლუბში, რომელიც თავის დროზე გიორგი ნიკოლაძემ დააარსა და როცა კლუბში სტუმრობისას ქართველ მთასწვლელთა მიღწევებს გაცენო, ნეპალის მეფემ გამოთქვა სურვილი, რომ ქართველი ალბინისტები ნეპალში მიეწვია, რათა მათ ჯომოლუნგმაზე ასედა ეცადათ და მე დარწმუნებული ვარ, რომ ქართველ მთასწვლელთა მანიშნდელი თაობა ამას უფრველად შეიძლება, და შემთხვევითი არ იყო, რომ სპორტზე დანერვილ ჩემს პირველ სერიოზული წერილში ადით, მიქტეი ჯომოლუნგმაზე", რომელიც გაგრძელებით დაიბეჭდა ჟურნალ „მართეს" ორ ნომერში 1977 წელს, ქართული სპორტული ალბინიზმის მთელი გზა, გიორგი ნიკოლაძიდან და ალექსანდრე დიდებულმიდიან დაწყებული, სერგო ბარლიანითა და ჩემი თაობის ბიჭებით დამთავრებული, ჯომოლუნგმისაკენ მიმავალ გზად წარმოვიდგინე და წარმოვაგანე და ეს წერილი ჩემი პირველი ოპუსი იყო, რომელიც აჩიკო ვაცოლიამ თავის „მართვეუნი" დაიბეჭდა და ამ ფაქტმა დიდად განსაზღვრა ჩემი დაინტერესება სპორტული ჟურნალისტიკით, რაც დღემდე მყარად შემომ-

რჩა და რაც ჩემთვის ერთგვარ თავშესაწყრად იცევა კომუნისტური ცენზურის პირობებში და თუმცა მერე ჩემმა სპორტულმა ინტერესებმა ძირითადად ლომიშიური თემატიკაზე გადავიხვენი, ალბინიზმზეც ზეურს ვწერდი, მაგრამ არა იმდენა, რამდენსაც ჩემი კურსელი ტურნას, იმიედ აეთო გურასაშვილი, რომელიც ამ სფეროში გვარინად დააპეტალა და თუმცა ალბინიზმზე წერა ერთად დაეიშავეთ და ერთი თუ ორი პუბლიკაცია ერთობლივად გვაეკეთეთ, ერთხანს მას დროსა ბუჩია და მოვადანი, უფრო სწორად - თოკი და წერაღანი, მით უმეტეს, რომ მე ინტერესით ვკითხულობდი მის წერილებს, რომელთაგანაც ბევრი დასტურ საინტერესო იყო, მაგრამ ერთ-ერთმა ისე ვამაღიზიანა, იმხანად უამრავი ახალი ინტერესი რომ არ მქონოდა, იქნებ ეს შენი გურასა საბუდამიადვ დამეკარგა, რადგან თუ რამის ვერ ვიტან მწერლობას და ჟურნალისტიკაში, ის უღავაგატა, რაც წლების განმავლობაში არაერთხელ გამოიხივია ჩემ თავზე, და რაც, იმის მიუხედავად, ვნატებ თუ არა პლეგმატორს, არასოდეს მაიხსენებდა და პატივსც მსოფლიო გარეწვლია, მოწიგნებოთ, შინადა და ამის პატივს ანალი მიქლეს, ან როგორ მისწვება, ვნატათო და დავთიწიყო, როგორ გადამწერა ჩემი ძველი და საკმაოდ პოპულარული პოემა „წერილი" ერთმა თავებდა გოგომ, ვინმე თინათინ მინასპილმა, როგორ მოაწერა თავისი გვარ-სახელი და როგორ დაბეჭდა ყოვლად

ფოთლების შემერეობლები, უკმაინი, 2018.

მდარე უყრნაღში „პრეს-პრეცედენტი“, რომელსაც თავის დროზე ამის გამო სასაზარათლო პროცესი გაფლმარაჲ და მოუღვე კიდვე, ან როგორ მოქალაქეა გაპატიო და დავიგნყო, რომ საქართველის ოლიმპიური კომიტეტი აღმასკომის ხერმა, თავისი წრის მიერ გვიარანად დაფასებულმა ოლიმპურმა დიდშობილემ და ბანკრამ რეგზრობაჲქიმე შეკრიბა გავიგნყო გამოვლენებულა ჩემი ტექსტები ოლიმპიური თამაშების წესებზე და ძვირყანა მაგარყდინა ბინეად გამოაქაჲ თავისი სახელით და ეს ყველაფერი ათუო გვრასაშვილის იმად მოჰყვა, არა ის სულ პირველი ან დღემდე გულსტკავილით მოსაგვარლო პლაგიატი სწორედ მასთან არის დავაგონორეკლი, მასთან და ნებაღონან, რომელიც მინაც ინაბაჲა ზემ ქიმედე რაჲდენიმე წლის დაგვიანებით და ერთხელაც, შორეული რყიადან დაბრუნებული სახლში ავტომატად დაგროვილი პრესის აუდიოტრეკებს შევლდეჲი და აბკომში გურაია წერილი მსდებდა უკნარზე – ნებაღულ ცოცხად ქალღმერთც, ამ ქვესახ და არა მარტო ამ ქვესახ, არამედ შოფოღლოს ერთ-ერთ უნიკალურ ღირსშესანიშნობაზე, რომლის შესახებ ინფორმაციის მოკრება დღეს ორიღვე წუთის საქმე, ნაწინ კი მე რაჲდენიმე თვე მოეახლონე და ვის იყოს, რაჲდენი ვიბეჯითი ნასვლამდე მიბლიოთეკებში და როგორი სკოლაჲულობით ვაგროვე მასალა უკვე საკუთარი კატმანდუში მასთან იმ წუთიერი შევედრის ბინედე, ათუო კი აუღია და ეა ყველაფერი კოხტად ვადალურია თავის ინფორმაციან-ფოციონანდ და თავითი გვარი მოურნია და დაურეჲდაჲს იმავე გაბითი, სადაც სამი თუ ოთხი წლის წინათ ჩემი წერილი გამოვლენება უკმაროზე და როცა ერთ მშვენიერ დღეს მივედი რედაქციან და რა კარგი ვადამეწრა გცოდნა-მეოტი, ზემობაზანრევი აყვედურით ყუთიანი, იმან – რა მოხდა, ხომ ვიყავი ნებაღონა და ნებე ხომ ვნახე უკმარო, აქეთ მოინდომა ჩემი დადუნათება და ყოფნის აუღ ნახვას ვინ

გვინართლება, ჩემი წერილი რომ გადაგვიწერია, ამას გედაგე-მი-მეთქი და, აუღ, რაჲე მელაპარაკები, ის შენე მტყუნე მტყუნე იყო, ვიღას ახსნასო, ისე მიზარი, თითქოს დაგვედ დაჲქ-ქვეყნეყვი, რომ მე მხსოვდა ჩემი საკუთარი წერილი და მერე დებილორად გაცივინა და მრეც დავრჩი დებილორად გალინებულა და თუჲცა ის ნას მერეც არაერთხელ არის შემწველი მსგავა ემსაკობებში, მუდამ ვცდილობდი, ამისთვის ყურადღება არ მიმეცვია, რადგან მრავალი რამ მაკემინებდა მასთან და რაც მთავარია, ავითოთან იყო დაკემინებულა ჩემი პირველი შლები მითი, უნივერსიტეტი ალმინიავებზე, როცა სწორად გყოფულვარი ერთ თავის ჩაბმულ, ეს კი ძალიან იხელი დასაფრეჲელია, ყოველ შემთხვევაში, მე არ მყნიღია მთლიანად მოუკვეთო მცობარი, რომელთან ერთადაც პირველი მშვერვალი დავლამქრე და რომლთანაც ერთად დაც პირველად ავედი მყინარნებრე, თუნდ ზუჯა ემართოს სისხლისა და სისხლის გასანებება უნდა მთავარია ეს წვენი გურასა იმ თავია დებილორ ღიბილთან ერთად და ნებაღას უნდა დაეუბრუნე, თუჲცა სისხლამდე იმსაც ვიტყვი, რომ ცოცხალი ქალღმერთის გარდა ნებაღონა კიდვე ორი ღმერთის ტილი ადამიანი გავცივინისათი, რომელიც სწორედ ჩემი იქ ყოფნის დღეს რაღაც აღღმში მინანულიმდნენ და ქალეთი გამოსვლა ენებენით მოინარდახოლა ქრელი ტახტებზემით და ნას მერე მათი სახელები – ბირენდრა-ბირ-ბიკრამ-შამ-დვეტი და აითუარა-რავია-ლაქში-დგე-ბაში ჩემთვის ერთგვარ პაროლებად იქცა და როცა სუფრასზე, ამ ექსპრესიაზე, ამ რედაქციანში, ამ ეფრათ, ამ სადმე ყოვლად მოულოდნელად და ახვითათისა ყოვლად უდავლოდ ვიტყვი ხოლმე პაროლის პირველ ნაწილს – ბირენდრაბირ-ბიკრამ-შამ-დვეტი, – სასაუთოდ აითუარა-რავია-ლაქში-დვეტი-ემაჲს ველოდა, ზუსტად ისე, როგორც რევიანდ კალიხისის მუჲელი გელოდება რევიანის თავის საკრალურ სიტყვებში – ზენური-თ-სისხლისანი-არ-თ-მე-და-მუნე, მაგრამ პაროლის მყოფი ნაწილის პირველთან შენებებს გერადინ აბერებდა ჩემი და-მისა და თეზურა ცავარელის გარდა, თუჲცა მარტო მათი კი არა, ასებესაც არავრთუის მიუგებჯითი მათი საბეღები და არავრთუის აფეხანი, რომ ბირენდრა ბირ-ბიკრამ შამ-დვეტი ნებაღის მდვეიო, ვიშუსა მინიერი გასხლავდა, იმ მაკენდრას ზეილი, ქსარევილი ალმინიებიტი რომ დასატყა მღუბის წინათ ფრომლერ-მაზე, ხოლო აითუარა ლემში რავია დვეჯი შამი მისი უღამაზხი შეუღულ, ნებაღის დედაფავიტი ბრძანებუბა და ბერეა მათი ოფიციალური ფოტოჲ ვაჲეჲე, სადაც იმინი ეროვნულ ტანსაც-მელში დვენენ გამინყობილერი, ხოლო ბირენდრა, ანუ გასხლავლულულე ემინუ, დღემარმოაზინ სათავადე ეკუთ, როცა ჩემს გაოცებას იხედდა, რადგან სათვალისი მდვე ენა მახატში მუნბა, არც ფოტოზე და არც კინოში, ბოლო სათვალისი ვიშულ მით უმეტეს წარმოდგენული იყო, მაგრამ ეს ვალებმა არავლენ იმ გაოცებებსთან მუდარებით, რომელიც დამწულდა, როცა მრავალი წლის შემდეგ, 2001 წლის 1 ივნისს ხარიათაპოქითი, ანუ მათ საკუთარ სასახლეში, ეს ჩემი ოთხი გვირგვინისანი პაროლი – მესიტყვება და მისი პასუხი – ტრადიციული ყოველკვირული რუხბური განმზისას ჩავბრუნა ტარიღილეთი მოულოდნელად შევარდნილმა მთის მყინამ, მემკვიდრე უღლისულმა და ნე-პალია აამეფო შეარადებული ვარების სარდალმა, 30 წლის დაჲხენდრა ბირ-ბიკრამ შამ-დვეტი, აქილად რატომ არ მამდელი უღულმას, მე ვიბე მინდა, ის მოვიკიდრე ცოცხალი და რატომ მატენითი თქვენე მიერ არჩულ საპატარღლოსო, და ამით სისხლიანი

წერტილი დაუსვა იმ დაბნეულობას, რომელიც სამეფო ოჯახში სუფევდა ამ რომელიც მუცე ეკლარ უკაცადგებოდა, რადგან, ერთი რომ, ოჯახში და დღემდეც მის გარკვეულ ძალაუფლებას დედოფალი ამოუარის ფლობდა, რომელსაც ნებადღებები ხან იძულება მარკოსს ადარებდნენ და ხან იქნა ზანტისკაცს და, მეორეც, დიპტანტა დიდი უფროსი უნამე იყო და სასტიკი უარი განცხადდა მამამისის მიერ შვიდავებულ ექვარად მერვისეულ ვარიატზე, რომ მოცუვია ფრეს უნდოდა, ოღონდ ბემკვიდრობითა უფლებით სანაცვლოდ; ხოლო დედამისის აღტკერნატიულ წინა-აღმდეგზე, რომ ცოლიად მისიღებების შერწეული ქალი მოცუვია და თავისი გულის ვარიდ სავარაოდ შკოლოდა, ამ ვარდამ გააფიონა ფუტყნი, და იმ პარასკე დღეს, ბირენდრას ვადარეცხული პკონდა, საბოლოოდ სერიოზულად დალაპარაკებოდა შეიღს, მაგრამ იგი ისეთი მთვრალი მიზრძანდა უსამაზე, რომ დალაპარაკებობა კი არა, მეუღლ თავისი ზიამაგნის ქმარს რაფიე რაჯის სისხლი, მისხავებულად ზერიითა სათრუჯულ აფეცა ფუთოად მოვრალი ტანტის პრეკვიდრად და ამავედ ვაჯვარე-ვაჯვარეოი, მუცა მისხმავითა, შირინე პარასის დახმარებითა აფეცა კიდევ ზუენი კარატის შავი ქამრის მფლობელი ფელსინელი, რომელიც, როგორც აღმოჩნდა, სულაც არ იყო განკვირული მოსახვეწებლად და შრომლაც; ერთი საათიც არ იყის გასული, რომ უცეე გენერლის საადელში ფორმადი გამარბობილ უჯან ჩამორბუნდა ორი აფტობატური შამანითი შეთარაღებული და ხანოლარეოში, სადაც ვანამისი შემდეგ გასულეცენც სამეფო ოჯახის წევრები, ისეთი სროლა ატანა, ხანებერ კლიმბეტრში წყებური იტალიის საელჩოს დაცვა აღურიათა, რა სხებუთ და ვანამისი კი გამოაცადეს, ხოლო საკუთროე წარაიანოტია დაცვას რაც შეეცება, რომელიც სამ წყებად პკონდა ბემოვლებული სასახლეს, მისი უფროსი სწორედაც ეს დიპტანტა ბრძანებულად და სასახლის მთელი შუიარაღებაც მის ხელში იყო და ხანამ ვინმე გონის მოცუებოდა, რამდენიმე წუთში ამოწყობა საკუთარი დღე-მარცხ - ბირენდრა და ამბუარია, თავისი და-თმაც - 22 წლის პრინცი წართან ბირ ზიკრამ შამ დევი და 24 წლის პრინცესა შრეტი რაჯია ლეჰში დევი, და რაკი იფე იყენენ, მათ ზედ ნაკლავ სხებევიც - ზიამისი, მეფისა შამ პრინცი ამბრენდრა, მამიდები მანტი და შარადა, ამ უქანასქეულის ქმარი კურამ კმადლა და მეფის ზიამეული ვარიანტი, თქმვა მტტი სიზუსტისათვის უნდა ითქვას, რომ მიფრადლა ეს ერთ ჯერზე ვერ მოახერხა, რადგან დედამისი, დედოფალი ამბუარია და უტეროსი მმა, პრინცი წარაიანი პირეულ მტურმს გადაფრინენ და როცა ვინი უოლკერიტი გამტყვარალამ ამ ბედოვლიათმა სროლა ატანა, მათ როგორღაც მოახერხა და სასახლის ზალში აფეცად დამალვა, მაგრამ ამას როგორ დაემუღებოდნენ, და როგორც კი საბოლოოდღი საქმე მოთავსებულად ჩითავლა, წერასხანითი უფლისბრელი ზალში ვაჯვარად და ჯერ მძაზე მოცუვა ვერო, რომეფიც ცდოვლობდა, აფეცა ნინ აფარებოდა, მერე კი დედამისი ისე ვანარეულად მოაცალა მერე მამამისის ბოელი შვიდი იმ ლამაზ საბუნო, რომ კრეპატივის წინ მას სათის აფეცათა დიფურის ნიღაბი გაუკეთეს, მაგრამ ამბენდრას ეს ვეჯალაფურია დღერ უნაბავს, და ბოლო, რაც მან თავის სიცოცხლემოდ დანახა, აფეცამისის მკალრ-დაღვარეთიანებულად, დაცხროვული სახე იყო, რადგან როგორც კი თავის პრიოდემუტში შიარევი დამნაიფედ მიჩნეულ აფამიანს ასე საცხკად ვაქსნორად, M-16 მოხროდა, რვეილვერი დაიბრო, ლულა გარეში მისცა და თავი მოიკრა, მაგრამ რაღაც სასნაულოთ, არ მოეკვარა, შიოლიდ კომაში ჩავარდა და შემკედდრო-

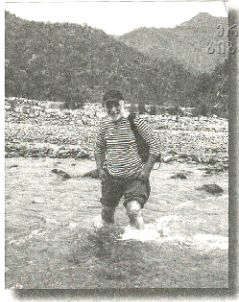
ბის ვინოსის თანახმად, მეორე დღეს წყაღის მფედვად გამოცხადეს და-ორე, მაგრამ გონის მიუსუცხლად განრადიკალა აანი დიდი მფედვად და მისი აფეცილი ნინამ მეორე ბიძამ, საჯვარეული ლანის ერთადერთმა ვადარწმუნულმა წყენამ, მიკვლილი უფრის მამა, ნებალია ორბის ფელე-მარშალმა განიხენდრა ბირ ბიკრამ შამ დევამ დაიკავა, რომელიც იმ ვანამზე არ ჯოფილა და რომელიც მანამდე ნახვარი საკუტნის ადრე, სამი წლის ასაკში უცეე იყო ნებალის მფეე, მაგრამ სულ რაღაც ორი თვით, 1950-1951 წლებს მიჯანაზე, როცა ზაზუამისთან, მეფე ტრიბაშუის ბირ ბიკრამ შამ დევთან დახასიახლად ვადიკოდებელი პრემიერ-მინისტრის მოამინამსმერ უცეე ზაზადურ რანის მიერ მოწყობილი სახელმწიფო ვადიკოდების შემდეგ ნებალის მფეე სამეფო საბლეულის ველო დამარცხენ ნეტონის ერთად ინდოეთში გაიქცა, მაგრამ სამი წლის განიხენდრა საერთაშორისო საზოგადოებამ არ მიაღი მფედვ, და ხანამ უზურეპატორიან, თეთამარცხე მამარაჯია რანასთან საერთო ენა გამოიხანებოდა, მეფე ტრიბაშუენი ნებალში დაბრუნდა, ძალაუფლებაც დაიბრუნა და შემკვიდრობითი პრემიერ-მინისტრითა საჯვარეულის დაუქმებელი მტრობითა მიუთვადიდა, სოცელდამდე, 1955 წლის 13 მარტად დი მომტითი წეფობად, რას შკმადეცაც ვანტვად სწორედ ის ქართველების სტუმარი და მათი არ-მეგდარი მასპინძელი მუცე მამხენდა, რომლის შუნდაც, იმ წენამ პართლად ბირენდრამ, მომტე-გი-კაბულეტი მსგავსი მრავალწლიანი კლხური დაპირისპირების მიუხედავად, ცოლად სწორედ რანთა კლახანი წარმომადგენელი, ჩენი პართლია მეორე სანელი ამბუარია მოიყვანა, რომელმაც სასტიკი უარი სტკეცა თავის ბირმშოს დიენდრას, როცა მან თავის მხრედ მოხმინა, ცოლად მოიყვანა ასევე რანთა ოჯახის წარმომადგენელი, ნებალის საგარეო საკმეთა ექსპონირების ასული დავიანა რანა, რომელიც მას ღონდობში გაიტყნა და რომელიც ამბუარიაა შორეულ წათესავადეც ვრძებოდა; ისევე როგორც აამდე ოჯახის შორახლო ნათესავი იყო სუპრეე მამა, რომელიც დეცოვალამა შკარინი და მემკვიდრე უფლიანელს საცოლედ შეძლია დავიანის ნაცვლად და თუცა სამეფო ოჯახებში პრინცესა მეერ მამა-მების დახოცვა იმითათა სულაც არ არია, ნებალის მონარქიის ეს სასახლიანი აღსახარული იმდენად ვამორჩეული იყო, რომ მე გაოცებისათვის მამის ჩამოვარდნილი უბა კიდევ ვარც ხანს მოხენდა ჩამოვარდნილი, რადგან ბირ ბიკრამ შამ დევთა დინატიის 2001 წლის 1 ივნისს დაწყებული და-ხანსრული დროში რამდენიმეც განცალდა და მეფობა ნებალში მხოლოდ 2008 წელს გაუქმდა, როცა ახალარჩეულმა სახელმწიფო ასამბლეამ ნებალი რესუბლიკად გამოაცხადა, თუმცა ბუერის სკა

ქვეყნის ანალოგიური გარდაქმნისაგან განსხვავებით, მეფედ ყოფილს ამის შემდეგ ნეპალი და დუტკოვები და დღესაც, 27 წლისა, კატმანდუში ცხოვრობს და ტახტის დაბრუნებას ფიქრობს, მე კი შეძლებისდაგვარად კვლავც ინტერესით ვადავებენ თვალს ნეპალის მეფეთა დინასტიის ამ უკანასკნელი მოპიკანის ცხოვრებასა და აქტიურობას, რაც დიდად საინტერესოდ მინამრთი, თუნდაც იმიტომ, რომ იგი დღეს ერთადერთი ადამიანია მსოფლიოში, რომელიც ორჯის მეფობა დიდი მუაღლით და ორჯერვე უახსებლად დაასრულა სამეფო კარიერა, ისეთი როგორც დიდად საინტერესოა, რა ბედი წივით დავიანი რანას და სუპრეიმ შას, იმ პოტენციურ პატარმდებს, რომლებიც უკვე იზომებდნენ საღიფლოვლო გვირგვინებს და რომელთა გამოც ატყდა ის სისხლიანი ხოცვა-გლეტა კატმანდუს სამეფო სასახლეში, მაგრამ ეს ყველაფერი ცალკე საუბრის თემაა და თუ ახლა აქ მინც უთომბ ანდენ ადგვიანს, ვერ ერთი იმიტომ, რომ სხვა, უფრო სისხლიანი ამბების აღწერას ვეპირები და ეს ერთგვარ შესავლად წოვიანზე და, გარდა ამისა, ჩვეულებრივ, რაკი ერთხელ რამე ამპით თუ თემით დავინტერესდები, ის მუდამ რჩება ჩემი ინტერესების სფეროში და თანაც ქართულ ენაზე დღემდე არაფერი დამერია ჩვენი დროის ამ ერთგვარ ფენიანზე საინტერესო სამეფო-კრიმინალურ ამბავზე, თუმცა ბოლო წლებში ნეპალში ქართველთა მიმოსვლა ძალზე გახშირდა და არაერთი საუბრისათვის თუ სავაჭოთო უბეჭოცავთა და სატელევიზიო გადაცემა მიეძღვნა ამ ქვეყანას, მაგრამ, საწმუნაროდ, მათი უმეტესობა ემპირიულად და ტურისტულ ახავებს ვერ გასცნას, თუმცა ამ ფონზე უნდა გამოვეყო სამი დასტურ კავთი წიგნი, რომელთაგან ერთი – დასო ტურპაგილის „კატმანდუ – თანამდვი უფრო“, სულად პირველი იყო გურისას იმ წიგნის შემდგომ, რომელსაც „თუჯი რეი, ცის მბრამბებელი“ შვეიცა, რომელიც 1984 წელს გამოცემა გამოქვეყნდობა „სამჭიოთა საქართველოში“ და რომელშიც ავტორმა ჩემი საყვდელურად მოხუცდა და, მგონი, მინაც წარმუხებრილად შეიტანა თვისიად გასაღებელი ის ჩემი ტექსტი, თუმცა გურისა კარგად იცის და, დათო ტურპაგილის „კატმანდუ“, იმის მიხედვად, რომ ავტორი ზოგიერთ შემთხვევაში ნაკლებ ყურადღებას აქცევს ფაქტების სიზუსტესა თუ თხრობის სტილს, იმ წავებრ 90-იანებში, როცა ის გამოვიდა, ერთგვარი დანჯარასავით იყო წიგნს დაბატრებული მკითხველთათვის და დიდადაც განაპირობა ნეპალში ქართველი ახალგაზრდობის აღინტერესება, რომელთაც არც გურისას ნაწერები წაუკითხათ და არც ჩემი, და რომლებიც საქართველოს ისტორიის 1991 წლიდან იწყებენ და ისტორიული კატაკლიზმების

გამო ისე მოხდა, რომ თუ არადამოუკიდებელ საქართველოში ძველგარნდები იმ გვეტიხლოდნენ ახალგაზრდებზე დამტკიცებულ საქართველოში ახალგაზრდები უკვე გვეჯერებულენ ძველგარნდებს და დარჩა ჩვენი თაობა ასე წაუკითხავი, ხოლო ახალი თაობა უკითხავი და ამ ყველაფერს უკვე შეგნებე და აღარც მიკვირს, რომ ახალგაზრდები საქართველოს ისტორიას, აკი ვთქვი, 1991 წლიდან, ხოლო ქართულ ნეპალიანას დათო ტურპაგილის „კატმანდუთა“ და რეზო თაბუკაშვილის არახალხურ სანტრერესო და სატყაპო „დელოვითრი“ იწყებენ და ამას პირდაპირ წერს კიდევ ნეპალის შესახებ ქართულ ენაზე დღემდე დანერვილი საუკეთესო წიგნის ავტორი, რომელიც თავის თავს უკავს კითხვას, თუ რატომ აიძინა სამოგზაუროდ მინცინამინც ნეპალი და იქვე ამბობს, რომ „ეს იმ ორი ქართველი მწერლის და ერთი ჩვენი ბუბი კინორეჟისორის ბრალია, სხვებისგან განსხვავებით, თბილისიდან მინცინამინც აქ რომ დაიპირებოდნენ 90-იანებში და დიდად არ მიზნავდით დაგარცხნილი დასაუღეთის მოპლისტმასო მალელობები, დაბლობები და ვაკეები“ და „ისინი რომ არა, არც მე შეცოდინებოდა აქაურობაზე რაზე“ და თუმცა არ ასახელებს, ჩემნარი მკითხველსთვის, ვინც ძველგარნდებსაც კითხულობს და ახალგაზრდებსაც, ცხადია, რომ იმ ორი ქართველი მწერლის სწორედ დათო ტურპაგილი და რეზო თაბუკაშვილი-ჯუწიორი იგულისხმებთან, ხოლო ჩვენდმურ კინორეჟისორმა – გიო მეტელიძე და ეს შესაბამე წიგნი შედარებით ახალია და იმ ორისგან, რომლებზეც ავტორი ლაპარაკობს, მას 10-15-18 წელი ამორედა და თუ ის წიგნები თავის დროზე ერთგვარ მოვლენებად იქცა, ეს სრულიად უსამართლოდ ჩაიკარგა მოზღვაგებული პარალტერესტურია მღერეე მორეგები, იქამდე, რომ მეც კი, ვინც დღემდე კვლავაც იმ ახალგაზრდული ინტერესით ვარ გფავიცებულნი ყველაფერზე, რაც ინდოეთის სუბკონტინენტს და განსაკუთრებით ნეპალს ენება, ჩემდა სამარცხვინოდ, მისი არსებობა არ ვიცოდად და სრულიად შემთხვევით გადავიყვარე და თან ისე საინტერესოდ გადავიყვარე, რომ ღირს მოყოლად, რადგან მართლა ძალიან იშვიათად ხდება, რომ შეხვედვი წიგნის მალაზნაში, შეარჩიო ორი ილია წიგნები და სულ მოიღოს, სანამ აუკ დახუნდელი საღირომდე მიადნევი, თვალში პირველს თარხზე გამოძებული პატარა წიგნი დამინტერესებელი სათაურით „დამასტე“, რაც ძალიან ჰგავს ინდურ-ნეპალურ „ამასტესს“ და შენ, ცოტა არ იყოს, ვაკვირებულმა აილო კიდევ ბეჭმი ეს წიგნი, რომლის ავტორის გვარი და სახელი – ნინო ორბეცა ქინქარაული – კიდევ უფრო ამამაფრებს ინტრიგას, ხოლო გარეკანზე დაბატული თვალთ, რომელიც რალაკით ნეპალში ასე გარკვეულბე შეამე თვალს მიაგავა გაფიქრებისებს, რომ წიგნი სწორედ ნეპალზე და გარეკანზე არა „დამასტე“, არამედ „ნამასტე“ უნდა ეწოდოს და უბრალოდ მეც-დამა მოსვლიათ, როგორც ერთხელ აკა მკირილიაძის წიგნის გარეკანზე „ეკა შორილაქე“ დაანერეს დიდი თქორტვიფორული ასოებით და, მგავს მეცდომებზე დაგვილი, გადაუშლულად ამ-ატებ „დამასტესს“ უკვე არწულე წიგნებს, და უცებ ამჩნევი, რომ იმავე თაროზე, სწორედ იმ წიგნის გვერდით, რომელიც ეს-ეს არის ილიაში ამიორლ წიგნებს მიამავე, მეორე ავთივე ფორმატის წიგნი იღვს, რომელსაც ყდაზე ეს ინდუსტორი მისაღმება უკვე სწორად აწერია და ამ მისაღმების ფესტიც ახატია მეტყუებული ხელების სახით, და ეს წიგნიც გადაუშლულად მიდის გერ ილიაში და მერე მიდის საღიროთთან და უფრო მერე მიდის სახლში და როცა გადავშლი, აღმოჩნდება, რომ ეს უკანასკნელი

მართლა ნებასუბე, იმ პირველს კი არავითარი კავშირი არა აქვს არც ნებასუბთან და არც ნამასტესთან და არც არავითარი უნებური თუ ნინასნარგანსრახული შეცდომა ავტორს თუ ნიგნის მხატვარს არ მოსულათ, რადგან დამასტეს თურმე საქართველოს რომელიღაც სოფლის სალოცავი ყოფილა, არ ვიცი, რეალური, არ ვიცი, გამოგონილი, მაგრამ რაკი მე „ბიბლუსმდე“ ნებალის ტალღაზე ავეცნე, ნინო ორტვევა ქინძარაულის მოთხრობები სამომავლოდ გადავდე და „ნამასტეს“ ზაფხუვები და კითხვისას თან „ბიბლუსის“ მენეჯერზე ვფიქრობდი, რომელიც თავიდან კაი ტიპი მგონია, რადგან გარეგნულად მსგავსი სათაურების მქონე ეს ორი ნიგნი საკვირამტოდ გვერდგვედურ დადო თარიღზე, მაგრამ მალევე მივხედი, რომ არც ფიოში კაი ტიპის კვიბატობა და არც სათაურები აქ არაფერ შუაში ყოფილა, რადგან მენეჯერის ნიგნები ქართული ანბანის მიხედვით დატოვებებინა, როგორც ასწავლეს, და სრულიად ბუნებრივი იყო, რომ ქინძარაულის „დამასტეს“ გვერდზე „ნამასტეს“ მოუდო, რომლის ავტორი გახლავთ თავის თაობაში ერთი ყველაზე გამოჩენილი მწერალი ბესო, იგივე კლავს, იგივე ზიზგნევი, იგივე მსტისლავი, იგივე დოდო, იგივე დიეგო, იგივე კლიმ, იგივე არნოლდი, იგივე კარლიტო, იგივე გენა, იგივე ლუიზინო, იგივე ფრიდონი, იგივე ბრუსი, იგივე ზაურ, იგივე ტლოკი, იგივე ვაქსანო, იგივე რობერტ, იგივე აფანასიო, იგივე ბრნალდი, იგივე სლავიკი, იგივე სოფრომი, იგივე ლადვიკი, იგივე ბორის, იგივე ლაიპო, იგივე თამარ, იგივე მარიო, იგივე სილვერ, იგივე ლიოვა, იგივე ზედნეკი, იგივე ომარ, იგივე ბორია ეს სხვაა, ბორისი - სხვა), იგივე სამელი, იგივე თამარ, იგივე ჯიზას, იგივე მარია, იგივე კოლა, იგივე ამიგა, იგივე ბრი, იგივე ოლეგ, იგივე ჩესლავ, იგივე ვალკანო, იგივე სარქისი, იგივე ლეო, იგივე ვოლკო, იგივე შაქრი, იგივე ლუარსაბი, ჯერ-სადამ-ბარო, იგივე აეროკ, იგივე გულვერდი, იგივე ჯერომი, იგივე მამუკე, იგივე ანზორიკი, იგივე დურუ, იგივე ბაბუ, იგივე ბაბა, იგივე ზახარ, იგივე ვსევოლოდი, იგივე შევლად, იგივე გვიადო, იგივე ფირუზი, იგივე შალმი, იგივე ვიზო, იგივე ვოვა, იგივე კოლა, იგივე ფარსმანი, იგივე ბუხენურტო, იგივე სოლომონ, იგივე ენევი, იგივე გვიდო (მიორედი), იგივე ტერენსი, იგივე ბარკი, იგივე ჯონათანი, იგივე სიგნიშენდი, იგივე ჯეისონი, იგივე ჯალალ, იგივე ალბერტო, იგივე იოსებ, იგივე თადეოზი, იგივე არკადი, იგივე კვენტინი, იგივე ჯემალ, იგივე ვარსკენი, იგივე სიომი, იგივე არვიდას, იგივე ფარნავაზი, იგივე გუბანი, იგივე ჯაკობი, იგივე სპარტაკი, იგივე ტიგრანი, იგივე დურმიანი, იგივე მუშინი, იგივე რუსლანი, იგივე ზაადი, იგივე ზორბეგ, იგივე აფთანდილი, იგივე ტობასი, იგივე ჯემალ, იგივე პაბლო, იგივე ყარამანი, იგივე ხოსრო, ლუიჯ-ავილიალე-მაგრამ-მაიცი-უნდა-გადეგრეტელი, იგივე იაკო, იგივე ეზიზი, იგივე კუპა, იგივე სოფრომი, იგივე კირილი, იგივე სიმონიკი, იგივე ტონი, იგივე დესონი, იგივე კასიუსი, იგივე ბილი, იგივე შალვა იგივე საურმაგი, იგივე მერმანი, იგივე ალბერტი, იგივე გელა, იგივე სოტერი, იგივე უჩა, იგივე თათარ, იგივე კარლო, იგივე ფრიდონი, იგივე ვარსკენი, იგივე ბიტერი, იგივე მერკოვი, ახლა-უკვე-ახლათ-მალე-მორჩება, იგივე კორნელი, იგივე ლუი, იგივე კაკო, იგივე ანბედი, იგივე ედი, იგივე რამაზი, იგივე ტიტო, იგივე ვიტორიო, იგივე ლოკინიზი, იგივე შადიმანი, იგივე ჯუანმედი, იგივე ბრუტუსი, იგივე ლაიპო, იგივე ბესარიანი, ლუიჯ-ავილიალე, ხედედელი, დიას, ბესო ხედედელი, რომელსაც ეკუთვნის ის სიტყვები, უმთხთ რომ დაუკომიშიყ ორ ქართველ მწერალსა და ერთ ჩვენებურ რეჟისორზე და ვიციც აქ ამდენი სახელით იმად ვისცინებ, რომ იმ თავის

მდინარე სარდამი გასვლისას. 2018.

„ნამასტესი“, რომელიც თხრობა პირველ პირობში მდის და რომელსაც გარეკანსა და სახტულო ფურცელზე მიოლად ბესო ხედედელიც ასურია ავტორად, მას - ავტორს, მოხრობულს და მთავარ გმირს, ნიგნის მთავრე მთავარი გმირი, ნებალის ზღაპრული სიტუაციით გამოჩენილი და დამამინებელი აღუქსა ზანი რას ეჯახის სახელად და ხან რას, და დღიანი ეს ორნი ნებალიმ და დამამინებულს და დაგანდურობენ და დამოგზავნობენ, დააბლოგობთ ისე, როგორც თავის დროზე დამოგზავნობდა ზეგვეარული მემბრუებით დამამსტუელი დამო ტურამბილი რეზო თაბუკაშვილითან თუ გიო მელაძესთან ერთად და ეს ორი ნიგნი, „კვამანდე“ და „ნამასტეს“ იმითაც ჰგავანან ერთმანეთს რომ ერთიც და მეორეც ისეთი მწვენიერი გზამკვლევი ნებალიმ მოგზაურობის მსურველთათვის, მე რომ თავის დროზე ვურც ვინაგრებდი, „ნამასტეს“ პირდაპირ ასურია კიდეც ქვეაათურად, და დანგრეულსტული ნკითხვებში ამ ორი სახალისო და საინტერესო ნიგნით ბედის გაიკვებენ მსოფლიოს ერთ-ერთი ყველაზე ეგზოტიკურ და დღედენდ იდუმალ ქვეანბაზე და სულ არ იფიქრებენ იმ სისხლიან საბავლე, რომელიც ნებალის სამეფო კარზე დატრიალდა და რომელიც აღბათ ყველაზე უხესსიბიანი ამბავია, რაც საერთოდ სამეფო სახლელთა მორის დანტროლებულა მსოფლიოში და რომელსაც მსხვერპლთა რაოდენობით და სისატუკით მხოლოდ ნიკოლოზ მეთრის ოჯახის დახურტვა თუ შეედრება, და დანტროდა, თუცა მხოლოდ სამი ადგილი, აღბათ ყველაზე სასტატუკო მყევა მსოფლიო ისტორიაში, რომელმაც ყველაზე მეტი მინაური ამოწყვიტა და თანაც არა ძალაუფლებით-

სთვის და ტახტათვის, რაც სულაც არ იქნებოდა არნახული ამბავი, არამედ თავიანთ სიყვარულისთვის და თუშკა თავის დროზე იტონი ქვირია დამსთავრებული, ვერ გამოვიჩინა შესაბამისი სიღარიბისხლე, აღნაბი არც სიყვარული ჰქონდა საკმარისად ძლიერი და ვერ თუკა ტახტზე უარი, თორემ ყველაფერი როგორცაღ უფრო მჭიდრობიანად მოგვიარებოდა, არც ამხელა ტრაგედია დატრიალებოდა და დიპენდრას ბოლოს და პოლს იმ თავის შეყვარებულს მოაყვასიხებდნენ და ტახტს მის უწყობის მისა გადააბარებდნენ, როგორც ეს მოხდა დიდ ბრიტანეთში 1937 წელს, როცა ედუარდ VIII, რაკი თავისი ორჯერ განახლებული მღვდარებული არ დათმო, ზედმეტ სკანდალის გარეშე ჩამოაშორეს ტახტს, რომელსაც მისი უწყობის იმა აღბურტ უილიამი ავიდა ვარჯ VI-ის ასხელით, ვინც სულ პატარა ბილი იყო, რაკი ვამ კორბეტმა პირველად გაიგო იმ ბუნებური ეფუხის სახელი, რომელიც ნებადართული იყო, მაგრამ ისტორიაში ჩამავეტის კაცობა ვეფხვია სახელით შეედა და რომელიც დიპენდრამდე ეყვანებ სისხლისმამელი ნებადართული სულიერი გახლდათ, თუშკა მის ამ მახინჯელ რეპუტაციას ვერც დიპენდრას სისხლიანმა ამბავმა დააკლო რამე, რადგან თუ იტონია კოლეჯში განათლებამიღებულმა უფლისწულმა ცხრია ადამიანი ამიწვევით რამდენიმე წუთში და მერე თავისი უბედური თავიც ზედ მოაყვია, ჩამავეტის კაცობაში 200-ზე მეტი ადამიანი იმსხვერპლა ნებადართ, თუშკა ამაა ვაცობით მეტი დრო მოანდომა, სანამ დიპენდრას დიდი პაპის, ნუპალის მეფის პრითვი ბირ ბიკრამ ბაჰის და მისი პრემიერის დეე ბაჰოლურ რანას ძამანეთი მისი ნიშაღმდეგ მონადირეების გარდა ვარჯც არ გაბმევაგანს, თუშკა მასთან ანდენმა ნახლმაც ვერმეერი გაანვი და მხოლოდ ის მოაგრეს, რომ დიდი გაჭირვებით ინდოეთისკენ გამოდევნეს და ანაჯი იმ სასახლერი მდინარე სარდას გადმოაბანის შედგენ, რევირა იარა თუ ცოტა იარა, კორგა ღრმად შემოვიდა ჩრდილოეთ ინდოეთში, კუნონში და მის ძველ დედაქალაქ ჩამავეტამდე ჩამოაღინა, რის გამოც დეარევა მას სწორედ ჩამ-

პეატის კაცობაშია, და ახლა აქ, კუმონში იმ 200 ნებადართ, რაც პირობითი რაცხვია, რადგან ნებადართ მის მსხვერპლთა რიცხვობას ზუსტად არ აღწერს სადღერი, ერთი ინდური მხედრობის დანაშაულისთვის მსხვერპლთა საერთო რაოდენობა 436-მდე აყვანა და ისე ქნა, რომ მხოლოდო შემეშონი ხახხა ყველა დროის კაცობაში ცხოველებს შორის და კუმონში ისე გაბლტყავდა, რომ დიდიხიაც თამამად დადიოდა სოფელ-სოფელ და დიდიხივე სულ უფრო და უფრო თამამდებოდა და შიშა ზარს სცემდა მოსახლეობას, იყინდა, რომ ინდოეთა მთავრობა ვერანაზად შეტყვივდა, აღმოჩინა გარინზონიდან მთელი რაზმიც კი გაუშვა ვეფხვისა საბრძოლველად და სპეციალური პრემიაც დაანება მთი მოკვლისთვის, მაგრამ ყველაფერი უნდევია აღმჩინდა და სწორედ მაშინ იყო, რომ წინაღობის სანადგობად მასულმა ვამ კორბეტმა ამ ვეფხვის ამბავი გაიგო ედი ნაულსისაგან, ინდოეთში ცნობილი ერთ-ერთი ყველაზე იღბლიანი მოხალისისაგან, რომელიც, კორბეტისავე სიტყვებითა მთელ ინდოეთში უპირველეს მსოფლიად ითვლებოდა, და სწორედ ამ ნაულსმა სხვათა შორის უთხრა კორბეტს, რომ მთავრებმეტე, მსოფლიოში საუკეთესო მიკარა, ანუ პროფესიონალი მონადირე, რომელიც ვარი კორბეტს თავის წინსში არ უნდოდა, მთავრობას იმ კაცობაში ვეფხვის მოსაკლავად გაუშვანვინა, მაგრამ კორბეტისა და ნაულსის მოლოდინის სანაშაღმდეგედ, ვეფხვი ვერ მოკლეს და მას მერე იგი ისე ატერორებდა კუმონის მოსახლეობას და ეს ტერორი კიდევ იმა წელს გრძელდებოდა, სანამ ის კორბეტმა არ მოკლა და ამ ამხავ ყველა დროის ეს ერთი ყველაზე გამოსინებელი მონადირე ძალიან მოამბეჭდავად აღწერს თავისი „კუმონის კაცობაში“ პირველადე მოთხრობაში, რომელიც იმით იწყება, რომ ოთხი წლის ბებებამ ამ ამბიდან, რაც კორბეტმა ნაულსისაგან ჩამავეტის კაცობაშიის სახელი გაიგო, კორბეტს მუშაობა დაინტო კობა ქალად ჩაირტყაში, სასოფლო-სამეურნეო აღჭურვილობის ერთ-ერთი სავაჭრო სააგენტოში და როგორც გამოცდილმა მონადირემ, ოლქის უფროსის მოადგილისაგან, მთელ კუმონში უფრესად პატრულები პირუფუნისაგან, ბაჭთმ ბურჭაულისაგან მინადადლა მიიღო, კაცობაში ვეფხვზე ნადირობაში მიეღო მონაწილეობა, რასაც კორბეტი მამხინჯ დათანხმდა, მაგრამ ორი პირობა მოაშვინა, რომ ჩამავეტინდ აღმოჩინა გარინზონის ვარისკაცები და მათთან ერთად მთავრობისაგან მიეღონებული მიკარა გაცევენათ და, მეორე, ვეფხვის მოკვლისთვის დასინებელი პრემია ვაყუქვინა მზათ, რადგან ვერ ერთი, არ უნდოდა ვეფხვის დევნაში ვიმეტი მიაღვია ხელი შეგება ამ მათ უსაფრთხოებაზე ახზრუნავი დამატებოდა, და თან არ სურდა, პრემიის მამებელი მოკვებოდა ენმეს და თუ ვეფხვი მოეროდა, პრემიას დევნაში მყოფულების ასხელი დარქმეოდა, და რაკი მისი პირობები უღაპარაკოდ მიიღეს, იგი ჩამავეტისკენ წასასვლელად გაენზავდა, მაგრამ უცებ შეცვალა მიზრობლება, რადგან ზედ ნაულსის წინ ნაღმეშარბოლებმა ამბავი მოიტყნეს, რომ სოფელ პალში, დებოდურსასა და დამუვაგატას შორის ვეფხვს ქალი მოკვლა და კორბეტმა საანარყოფოდ დევირავა ექნის კაცი ზარგიაა და საჭურვლის საზიდად და იმად დღეს 17 წლის ნახლმე მდებარე სოფელ დარჩამის ჩივიდა მათთან ერთად და უკეე მეორე დილას მათ სოფელ მონწეულაში ისაზნეს, ის დამე დებოდურში გაათავს და მონდევთი საღამოდ და ქალის მოკვლის მდებარე დღეს, პალში მივიდნენ, რომლის მივლი მოსახლეობა, დაიბოლებთ ორმოცდაათი ქალი, ნაგები და მამაკაცი მითით იყო შეპარბოლი და თუშკა მზე ვერ არ მასულყო,

გარეთ თავის გამოყოფას ვერაფერს ზედგავდა და მხოლოდ მას შემდეგ, რაც კორპეტის თანამდებარეებმა კოვიდით დაინთეს, ერთ-ერთი კორის კარი გაიღო და რამდენიმე ადამიანი გარეთ გამოვიდა და კორპეტს აღდგენებულებმა შესწირეს, რომ ეფხების შიშით ახლებდნენ ჩაკეტილებს უსუსტაპურად იქვედნ დარწმუნებით და შიშითლი სიკვდილი ელოდა, თუ ვეფხები აფურბობას არ მოპირდებოდა, ის კი, როგორც ჩანს, არსად წასვლას არ აპირებდა, სადაც სოფლის განაპირად დაბანაკებულიყო და ბოლო სამი დღე-ღამის განმავლობაში მისი ღრიალი სოფლის ძიღს უფრთხობდა. ხოლო იმ დღეს უნახავთ კიდევ სოფლის ბოლოში, სახლებიდან სულ რაღაც ასი იარების მოპირებით, და ამის მიუხედავად, კორპეტმა თავის ხალხს სოფლის მამასახლისის მიერ გასაზრებულ სახლში საიმედოდ დააბინავა, თეიორი კი ძალი არ ისურვებდა ნუხე მიყრდნობილი ჩუსდარება ვეფხვს იმ გზის პირას, რომელზეც, სოფელთა თქმით, არაერთხელ უნახავთ ვეფხვი და კამკამა მთავარს შუქზე იმის ინიდევ შქონდა, რომ იღვლიანი გასროლის შანსი მიეცემოდა, თუ ვეფხვს მოასწრებდა და უფრო ადრე დაიხანავდა, ვიდრე ის ამას, და თუმცა კორპეტს მანამდეც არაერთი ღამე გაუთეთია ვუწვლებში ნადირის მოღვაწეობაში, ეს პირველი შემთხვევა იყო, როცა იგი გაეცქერბა ვეფხვის პირისპირ შეიძლებადა აღმოჩენილიყო და ბევრი მოსადირული მონათხრობისაგან განსხვავებით, თავის წიგნში გულწრფელად წერს იმ შიშის შესახებ, რომელიც მას იმ ღამეს დაედგა და იმსხეც, თუ როგორ ექვემდებარება იმს ტოტების მიმრავი წრდილები ვეფხვების ხრიდ და როგორ წაწობდა, რომ ამ სარისკო საქმეზე დათანხმდა, მაგრამ ვერც ის გადაწყვიტა, ასე შიშაქამში, ხელოვნურად და სინცხივლილყო დაბრუნებულიყო სოფელში და მიიღო ღამე შიშისა და სიციფრებას კბილს კბილზე აცემინებდა და როცა ბორეული თოვლიანი მწვერვალები მზის პირველს სიხვემბა ათელავრა და მასთან მისი ხალხი მივიდა, იგი მუხლებში თაქტინდრული იფდა და ვერ გაკეთ, უნდა გახანებოდა, თუ უნდა წყენობდა, რომ კაცქამბა ვეფხვებზე სანადიროდ გასვლის იმ პირველ ღამეს ვეფხვისთვის თვლივთ არ მოუკრავს და უკვე გრულიმბი დაბრუნებულმა, იფლა ხომ მუდამ უფრო ქჭიანი და მანავია ღამეზე, სოფლის კაცებმა სთხოვა, ნამდიოთ, ერთი, გამიძიქითი, მაქენეთ ის ადგილები, სადაც ვეფხვი გინახავთო, მაგრამ ეს ვერაფერს გახდა და მხოლოდ ხელით მიანბნეს ის მიმარათელბა სოფლის დასაწყლითი, სადაც ვეფხვმა ბოლო ადამიანი იმსხვერპლა და აღდგენებულები დანერვილებით უამბობდნენ კორპეტს, თუ როგორ წასულან ქალები და ბავშვები საციონლისთვის დოთლებს მთავრობებულად და შუადღემდე ორი საათით ადრე როგორ ასულან ქალები ხეებზე და როგორ დაუსწავიათ ფოთლების სხემა და სამ მთავარს ხრამის კიდევ მდგარე ზე შურრეგია და, როგორც კორპეტის თხოვნით დაახუსტა ერთ-ერთმა მთხრობელმა, ეს ბრამი 20 ფუტამდე სიღრმისა და 10-12 ფუტე სიგანისა ყოფილა, და ის იყო, ერთ-ერთ ქალს იმ სათამაგ ბიდან ჩამოსვლა და დაუწყია, რომ მანამდე შეუმჩნეველად მიპარული ვეფხვი დემბი სწედა და დაქანა, თუმცა თავიდან ვერ ჩამოიგდო, რადგან ქალი თავგანწირულად იყო ჩაფრენილი ტოტმა, მაგრამ განა როდემდე გაუძლებდა ასეთ მდგომარეობაში გრძნა და როგორც კი ძალიან ამოკლდლმა ქალმა ტოტს ხელი შეუშვა, ვეფხვმა მძღვარად დაიქნია იგი და სრამში გადარჩეა და თუცა ისეც ვეფხვმა მამხრეც აცადა ნამოვლობა, ვეფხვი ისეთი გამსგავებით ყავ ყვლით, როგორი გამსგავებითაც დიონდრამ დააცალა დედამისს იბრალი კატმან-

დუს სამეფო სასახლის ბაღში, და შერე გაგუდული მსხვერპლი ხრამიდან ამოთრია და მსხვერპლი ერთად ბურქანარა გაუქმნარდა და ამ ვეფხვების ვეფხვ კორპეტს ხეზე გარჩენილი ის ორი ქალი აკანკალებული ადევნიდა თვალს და როგორც კი ვეფხვი თავისი მსხვერპლიანად თვალს მიეფხრა, ისინი ფართხაფურთხით ჩამოედნენ ხიდან და სხვა ქალებთან და ბავშვებთან ერთად სოფლისკენ მოაკურებლეს, სადაც მამაკაცები ის-ის იყო, სადალად უნდა დამსხდარიყვნენ და ვეფხვმა ის მომდებარი ამბავი, დოტლები და ვეფხვურლები შეიარაღებულები, მინ კაცები და უკან ქალები, იმ ბრამისკენ გაიქცნენ, რომ რაც შეიძლება მეტი ხმაური აეღებათ იმ ადგილზე, რომ იქნენ ვეფხვისთვის მსხვერპლი ნიკედებინებინათ, მაგრამ მთაუხლოდნენ თუ არა ბურქმანარს, ვეფხვმა ერთი ისეთი დაღორცა, რომ ესენი ერთიანად დაიხაფურნენ და ყველამ უკანმოუხედავად მოსტა და როცა სული მოითქვეს, იმის გარჩევა დაიწყეს, ვინ ატენა პირველს შიშავა და ვინ გამოიქცა პირველი და დიდი დავის შემდეგ, გადამწყობეს, რომ ისევ ეცადათ ვეფხვის დაფრთხობა და ეს შეფლობა კიდევ სარეგარ გამიყურეს, და შესამეც მცდელობისას ერთმა, რომელსაც თოფი აღმოჩნდა, ყანთად გაისროლა კიდევ, მაგრამ ვეფხვმა ბურქმებიდან კიდევ ერთი დაღორცა და ამითაც ყოველგვარ შედეგს მიუდგელობაზე ხელი აიღეს და როცა კორპეტმა შუკითა იმ თოფიანა, რაღა პაერში, ბურქმები რატომ არ ისროლა, საიდანაც ღრალი მოგესპათო, იმან თავი იმართლსაყვით, რომ მომრტყა, მაგრამ ვერ მომეკლა და მხოლოდ დამეჭრა, ცოცხალი ვერ გადაგურრგობდიო და ამ ამის კავებმა სემდეგ კორპეტმა მიიღო სამი საათი იხტიკალა სოფლის გარშემო ვეფხვთა შეხვერლის შიშარავი იმედი, მაგრამ მხოლოდ ვერცხლისფერი თიბების გუნდი წამოაფრთხი, ამისობში კი მისმა ხალხმა ეგება კატის ქვეშ ადგილი მოახეფთავა და ყველამ ერთად იქ ისაუზმა და საუზმის შემდეგ მამასახლისმა სთხოვა კორპეტს, რათა წაყოლიდა სოფლის კაცებს სამკალებს და დავცვა ისინი, რადგან, ყანა რომ არ მოეკათ, მთელი სოფელი იმითილისკენ ამოწყობილი, არადა ყველა ისე იყო შემუნებული, სამკალებს წასვლა კი არა, სახლიდან გარეთ ვერ გამოიდიოდნენ და კორპეტიც გაბჟევა გულეფხვს ყანაში და მიიღო დღე თოფით ხელში დარჩივობა და აგულნიბებდა მათ და საღამოსთვის სუთი დიდი ყანა მოლიანად მოქცეო და ორი სატარა ნაკეცილი და დარჩია, რაც მეორე დროისთვის გახადლეს, იმ ღამეს კი კორპეტს და მის ხალხს მამასახლისისა კიდევ ერთი შეშობა გამოყო, რომლის სავენტიკლადი დატყავებული კარი კორპეტმა ქელონი ბურქით საიმედოდ ამოყოლა ვეფხვის

შესაძლო თავდახმისაგან დაცავად და იმ ლაშქრის მწვიდად დაიძინა, ისევე როგორც შედარებით მშვიდად იცნა კორბეტისა და მისი ხალხისა იმ ყოფინათ გულდადნობით სოფლის მონახულუბას და მეორე დღიდან თითქმის ზეჟულდერგვად გაუფრინო საბუთად, უკვე გვირავიანად დამწეფიფიფიფიფი, მაგრამ არც იმდენად, რომ კორბეტს ახლომდებარე ფუნგელეებში გაჰყოლოდნენ იმ ადგილებს სარეწებელად, სადაც შეიქცნებნენ, რომ ვეფხვა გაეგლო, რაც ძალიან მნიშვნელოვანი იყო კორბეტისთვის, იმადეა სოფდელეთა გარეშე, რომელთაც არ აბრეგარესზე სოფელი უფტი ზემორად იცოდნენ, ის ამას ვერ გააკეთებდა და ნაკვალავის გარეშე ვერაფრით დაადგებდა, ვეფხვი იმ იყო თუ ზეადი, ზებერი თუ ახალგაზრდა, რაც მნიშვნელოვანი გახლდათ მასზე ნადირებისთვის და რაკი დღისს ჩაის სმისას კორბეტმა ვერაგინ აიკლავა სამეგზურად, ზოლოა ის იკითხა, სად შეეძლო დაეთიქვა გორალები, რაც საკებდა ავრადებდათ თავისი ხალხისთვის და კეოლოფანწყობის დამხმარეების მიხედოთ სოფელუმს იმასაც შეპირდა, რომ ნანადრეცა სოფელსაც უწილათებდა და რაც შეეძებოდა ან გორალს, რაცეა პირველად ნაეკითხე კორბეტის მიხედო, სქოლოდან გაეიქცა, რომ გორალი მთის ამტროლია თუ მთა იგი, დაბლობებით ისე-ნა, მრავალი წლის შემდეგ ჩემი კვიბელი უფროსი მეგობარი და ძალიან მაგარი მწერალი ვიფე გიგამელი რომ ხოცავდა ჩონ-ტანამი, მაგრამ ვერსად მივაგვინი ვერცე მია დოტის და ვერცე მის აღწერლობას, სახან ვიკოპედია არ გაჩნდა და მერს სანამ სასუთარი ვიფალი არ ენახე ვიფალი თვის სივარეში ეს მენი ვიფალი კუმბონში 2018 წლის ექსპედიციისას, რაცეა კორბეტისთვის სხვა ნეგერობიან – სოსო ვორდანისთან, კოტემა კრისტოფიან, ვერანოვი ოლიგოპრისთან, პრირატე გადამეისთან, მანფრედ ვალტლისთან და სტუდენტ გულგერთან ერთად მოვიგეო კორბეტის სოფელი აღმწერალი ადგილები და მათ შორის ნიფანი პალასაც ვეწევი, რომელიც მთის თხემზე მდებარეობს და აღმოსავლეთიდან დასავლეთითაც არის განდგნილი და რომისს წრდლოეთი საზღვარი ციკაბო ტურანებდად ექმება ტეკოში, საითევეცე მოსმისამართებითა მრავალი წლის ნონათ კორბეტის გორალებზე სანადროოდ და მასაც შეურჩევია სამი კაცი, ჩაჰყოლია ტურასებუ და სამი გორალი მოუკლავს, ერთი თავისი ხალხისთვის და ორეც სოფლის მცხოვრებთათვის და ის თავის ნიფნში კორბეტი ისე დაწეროლიეთი, ისე დეტალურად აღწერს გორალზე ნადრობობას, რეგერეცე მრავალი წლის ნონათ სულხან-საბა ორბელიანი აღწერს თავის მოგზაურობაში, ვიფალი, რომის ანათ ტანდრა თუ სახალხეს და ეს პარალელე გვიანე გაჩნდა, უწევირსტრუქის მეორე თუ მესამე

კურსზე, როცა სულხან-საბაა „მოგზაურობა“ შეიქცნებო პირველად, მაშინ კი, კუმბონში კაცოცმეობია“ პირველად შეიქცნებნის, მე პირველად შეიქცნებ დოუქმეობი ტექსტში, მეთუ აღმწერალი ლემსიქმებარ აღწერას და თუ რიშეთაცეა შეიქცნებო, ანბათ მხოლოდ კონან-დოლითაფულ აღწერობითან მია კოლოკოლო-მთან დეტექტივებში, მაგრამ მისათან ეს ვვლადეფერი სურდებტაა და იმევე სულხან-საბასაგან განსხვავებით, მისეც აღბათ უფრო მართალია, არ ვიცი, არსიფესე მინახავს დანახულუს ადგილია საგამოცემო აღწერა, მაგრამ, ვიფურბობ, კორბეტს სწორედ ანათი სკრუპულოზურობით აღწერს თავისი ნადრობების ამბებს და, რაც მთავარია, და იმევე საგამოცემო ომუბნისაგან განსხვავებით, ამას ის აკეთებს მრავალი წლის შემდეგ და რაც კიდევ უფრო მთავარია, მიაი აღწერის მიხედვით თითოედი დიდი ხალხსტით შეიძლება კაცოცმეობი ვიფურბობი და რაც მშენებლად არის ასახული მათ მეორე გამოცემულ კოლექტიურ ნამოროში „ვიმ კორბეტის ნამორობა მიღმა“, რომლის პირველი ტომი 2016 წელს გამოიცა თბილისში და, როგორც კენის ამბებს თხრობიას უკვე ეთქვი, ელიზაბეთ მუორესაც გაუგზავნი კოლექტიულის ატამანმა სოსო ვორდანამი, მეორე კი, ავერ კორბეტს აღახანს, 2020 წელს დაიბეჭდა ისევე თბილისში, და იმევე სოსო ვორდანისა ჩანაფიქრით, თბილისი წიდე კორბეტული კვლევა-ძიების ცენტრად შეიქცნება იეცეს, მაგრამ მანამდე ჩემი სიტყვების დასტურება, მინდა ვაძღვევიცე ვორალზე კორბეტის ნადრობის მოსული აღწერლობა, რომელიც ნადრობის სულ-სულ პირველ აღწერლობას „კუმბონის კაცოცმეობის“ სულ-სულ პირველ მოთხრობასში, ნიფნის მე-17 და მე-18 გვერდებზე და ნინ უსწრებს კაცოცმეობებზე ნადრობის კორბეტისეულ თითქმის ფოტოგრაფიულ აღწერება და აქვე იმასაც ვიტყვი, რომ პირველი ნაკითხვიდან კარგა ხნის შემდეგ, როცა მამის ვერ კიდევ მოიარაღებული ჩემი ბიბლიოთეკის ნამილი ერთი ბინიდან მეორეში გადაემქნა და „კუმბონის კაცოცმეობი“ კიდევ ერთხელ მომხედა ხელთ, ვულგერილად იცე მქმოდევ თაროზე და თავიდან გადავიკითხე და უკვე სხვა ცოდნითა და სხვა გამოცდილებით შეიარაღებულს, ზოგიერთ რამ არ მომეონათ თარგმანში და მომონება-არმოშობება იქით იყოს და, რაკი ინგლისურში ორიგინალი მამში ჩემთვის მოუწეოდებელი გახლდათ და ვერ არც ინგლისური ვიციდი ისე, როგორც საძირო იყო, რუსულ ტექსტს შევაადრე და ვნახე, რომ ძართულ თარგმანში უზუსტობებზე მრავლად გაპარულიყო და ომუბვა არაერთ მცეითხებოდა, ისე, ინტერესისთვის, გადავიფიფიფი, ვამწხრობება ძართული ტექსტის და ჩაგუეჯედი და რამდენიმე გვერდი ისე აფრელები, რომ სწორეცე კი არა, ახალი თარგმანიცე გამოიდიოდა და, მუ მგონი, სწორედ მაშინ დამუბნდა იდეა, კორბეტის ტექსტი შეამევი პარიზი გადაემქნა და ერთ გამოცულ თხრობად შეეცნა და ეს პირველად სწორედ გორალის ნადრობაზე ვეცადე და თუქცეა მერე კორბეტს თავი დავანებე, სხვა ტექსტებზე ხშირად ვიფიფიფიფიფი მათ უწერტლო, გამაშულ თხრობად გადაეკეთებამი, უფრო მეორე რამდენიმე ორიგინალურეცე შემომეგერა და ბოლოს სულაც ან უწერტლოდ ხარე-კორდი რომანის დანერვა გადავიწყებე და ახლი მინდა, თითქმის მითიანად წავთრო ან უწერტლობია ჩემი ის პირველი ცდა, რომელიც დაბლობით იმ შერიფდს განეკუთვნება, როცა მე პირვე-

ლად ვიწვი იწიფოთა და ნუბალს და როდესაც ქვე კიდვე სათ-
 აგდადასალო ლიტერატურის ძლერი გაგულენს გვერ ვიყვი და
 როდესაც მხატვრული გამოჩინიანი და გამოჩინილი თავგა-
 დასაღებნიდან ჩემი ინტერესები ჩემთვისაც შეურჩევლად
 ხელ-ხელა დოკუმენტური ლიტერატურისაკენ იხრებოდა და კორ-
 ბეტის „კუმაონის კაცობაში“ ამ მხრივ ერთგვარი ხელ აღმოჩნ-
 და თავისი ესტრენგული სათავგადასავლელ ხასიათით, ერთი
 მხრივ, და შკაცრი დოკუმენტურობით მეორე მხრივ და დღეს რომ
 უკვირდები, სწორედ ამ იანქსური ორსაბოძებნითა და ერთგვარი
 ნუაღდურბითი მიზნადეა იმ პერიოდში ეს ნიგუხი, მოუხედავად
 საქმად მოუხედავი თარგმანისა, რომლის სრულყოფა იმ უსწრ-
 ტალო თხრობით ვედავ, რაც აკი ვიქვი, სწორედ მოუვლ პალაში
 კორბეტის გორანზე ნადირობით დაიწყო, როცა ის სოფლიდან
 ცივაბო ფერდობზე დაეშა, განაჩინებუბათ მდგარ ფიქვის ბეს
 მიყვრნო და ყურადღებით შეუდგა მიდამოს თვალერების და
 თუქცა თავიდან ქვიანი ფერდობია მდებრივი ხელს შერედა
 არაფერი მანდა, უკვე ბორცვია თავზე რალც მორბობა გარძნა
 და როცა მოძრაობა განმეორდა, კორბეტმა ყურდაცქვეტილი გორ-
 რალი დაიანა, რომელაც ხშირი ბალახიდან მხოლოდ თავი მოუ-
 წანდა და როცა იგი გაიჭრუნა, სრულიად შეურჩეველი გახდა,
 რის გამოც კორბეტის მღებლებმა იგი ვერ შეამჩნიეს და მან ვერ
 შეძლო ეცნობინა მათთვის, რომ ცხოველი მისკენ გამოუდგენა,
 მაგრამ ის კი მოახტოდა, რომ უსატყუოდ ანიანა, მიანზე დამხან-
 დარიყვნენ და არ განძრეულოყვნენ, სანამ თოვს არ გაისროდა,
 ხოლო თოვი, ძველი შიშანა, იკეთი ჰქონდა, რომ ტყვია ორს
 აჩრებზე შეიხაროყენება მოსაყვდენდებლ იხლას, და ისიც განზე
 მიანზე, კონდაი ფიქვის ფესვს მიახვინა, გულდაამით დაღმინა
 და გაისროდა და თოვის კვამლიც ისე დაბურს იქაფრობა, რომ
 მისმა თანამგზავებმა ვერ დაინახეს ვერც სამსზე და ვერც გას-
 როლის შედეგი და ეგონათ, რომ კორბეტმა უზნალოდ კლდე ან
 განხმარი ფოთლების გროვას ეაროდა, ბოლო ანაა ფეხი არ
 მოუცველია, თოვი გადატენი და შედამინა, რომ იმ ადგილის ოდნავ
 ქვემოთ, რომელსაც პირველად ესროდა, ბალახი შერია და გორ-
 რალის ფერ კუდი და უკანალი გაკრია, მერე კი მთელი ტანით
 გამოწნდა და მონყვებით დაგორდა ფერდობზე, აიდექ ხშირ
 ბალახებში მიმდებული ორი სხვა გორალი დააყრთხი და იანი
 შემინებულები წამოსტყენ და ზემოთ გავარდნენ და კორბეტმა
 ცრუა შეიცადა, სანამ ამ ორალგან უფრო მსხვილი ოდნავ შეან-
 ელებდა სიზნადა და მერე ზურგზე დაადგნა ტყვია და რამდენიმე
 წამის შემდეგ მეორე ტყვია შიგ ბუქში ჩააყენა მეორე გორ-
 რალს: და თავის ამ ნადირობა თავად აყვანდა, როგორც საოცრი
 წარმატების, როცა მერს, რომ უხერხული ნუთოლოლი ესროდა
 ორს იარზე საპოვ ვრადესამდე დახარლი კნობით ისეთ შანან-
 ის ხიშაში, როგორცაა თეთრი წერტილი ნადიროს ეკლზე და აქ
 აღმათ არ არაბუბად ერთზე მეტი მანის მილიონიდან, თუქცა
 ტყვია ერთი ბენითაც არ გადაარბოდა მიხინდან, მესისორად მოკ-
 და გორალი, რომელიც შიშდევ კლდეა შეკრბილებით დააყრდ
 ფერდობზე ჩავარდა ქვემოთ, სადაც ორი სხვა გორალი ნამოა-
 ყვითათ და კორბეტის კიდევ ორი უსუსტული გორალის მენდგ
 სამივე გორალი ხრანის ძირში აღმოჩნდა და, როგორც კორბეტი
 იხებუბდა, ხასცადელი იყო მის თანმშლებთა გავიგება და სიხარუ-
 ლი, როცა იხიხი ისეთი თაქუბრებულეყენი ჩარბოხეს ხრანის
 ფსკერისკენ, რომ კაცობამა ვუფხვია არსებობა აღარც კი ახსოვ-
 დაი და ეს ნადირობა შემობრუნების წერტილად იქცა კაცობა-

აზე ნადირობისა, რადგან სამად აამი გააროლით
 კორბეტმა არა მარტო ბლომად საქმელი იმთა
 თავისი ხელმთავისაც და სოფლისთვისაც, არ-
 ამედ სოფლის მოსახლეობის ხეობაც დაიმსახურ-
 ნა, რომლებიც უკვე პურიობისა დიდუფრად და
 აღდროთებუბათ შევეყვინა, თუ როგორ მოკ-
 ლა კორბეტმა პირველი გორალი ერთი მილის
 მისხლედან და მერე როგორ შაყოლა კიდევ
 ორი გააროლითა ითი სხვად და ბოლა როგორ
 დაბარბულებით დეყარუნენ სამიუსი შია ფერხ-
 თით ბრანის ძირში და სწორედ ამ ამგების თხრო-
 ბისას ნურს კორბეტი თავის მითხრობაში იმ
 აღორბიუსით ფრანას, რომ ანადირობის ამბები
 არაფერს კარგავს მათი მხატვრულად გადმოცე-
 შია გამო, რომელიც მე „კუმაონის“ კაცობა-
 მების სულ პირველი მკითხვისას ცალკე ამომ-
 ნერია ბლოკებში და რომელიც ყველაზე
 ნაკლებად ეხება თავად კორბეტს, რადგან თუ
 რამ იმგითია მის წყენებში, ეს სწორედ ნადირო-
 ბის მხატვრულად გადმოცემა გახლათა, თუქცა
 ეს კორბეტის ატირია ხალკი კი არა უწინ მისი
 ღირსება და სწორედ კორბეტისკენ იხრობის
 სტილი იძლევა საბუალებას რომ მისმა თავი-
 ნამატლებებმა მისი ნადირობების რეკონსტრუქ-
 ცია მოხდინონ იმდენი ნელს შედეგ, მაგრამ
 მანში, იმ დღეს, კორბეტს არც თავისი ატლო
 ანაღლებუბა და ხარითოდაც არ ფიქრობდა
 ნიგნის დენერზე, რადგან მათი ერთადერთი საზო-
 რუნჯი კაცებშია ვეფხისაგანი ხალის დახასა-
 და აკეთიარი უსაღმთხოვია იყო და როდესაც
 პურიობის სეითი სოფლის ნამახასლისმა კითხა
 კორბეტს, მათ იაურყებდა ნასკლას და რანდენი
 კაცა სქირდებოდა თანამგზავრად, მან იქ შეკრე-
 ბლოგარა, რომელიც მათ გორალებზე სამად-
 ირედ ახლდნენ, ორი კაცი გამოარჩია და მათთან
 ერთად გაემურა ტრადგდის ადგილისაკენ, ხოლო
 ნიგაღამდე, როცა სამადასი თითის უკვე დამ-

თავრებული შვიანული, იმ უღებელი ქალის მშობლები შევედრებნენ, რომ იქნებ ციფრების სულ მცირე ნაწილი მაინც მოეტანა, რათა ინდივიდუალური ადათის თანხმად დღესათი იგი და ანთი მოტახდათ თავიანთი უკანასკნელი ვალი დაღუპულების სულის წინაშე, მაგრამ ამ თხოვნის შესრულება კორპორაციის მინიშნულებანი ეს იყო, თოქცა კული მემონიველი თეთმთილეული ნაშაბობი, მაგრამ მათ აღწერეს, რომ იმლებიც სმირად ურთიერთგამომრიცხავი და ფრავმენტული იყო, ბოლომდე არ დაფრდნით და ჯუხგებობი ნაკვალევის ამსკუნობისა და მეთულის ბუქუთობიდანვე კარგად შეთვისებული ჩვევის ნყალითი დარწმუნდა, რომ ვეფხვის მივლით იმ შეძობვებანი შედგელ მუქმსწელად მხარულეოყ ხეთაში, თუ არამიდან ამოიფრდა და სწორედ იმ ხრამს ჩაუყვხიან და ამითვე იარდითი სწორებით და რწლი, სწორე მინახე თათვიან ანახელებით დასკვნა, რომ კაციტამია აბაღვანრდა ჰუ ვეფხვი ურდა ყოფილი და მერე წარმოიადის, თუ როგორ იყო წასაფრებული ვეფხვი ქვათაში, ხოვანი ათათვე იარდზე იმის მოლოდინში, თუ როგორი დაიწუნდა ქალი ხიდან ჩამოსვლისა და როცა მან ყლორტები მოჭრა დაამთავრა და თრადეობანი ტოტზე დაფრადობილა ქვემოთ ჩამოსვლა და ითყო, როგორ შედგა ვეფხვი უკანა თათებზე და როგორ სტაცა პირი იფიბი და როგორ დაიჭირა მთამისაკენ და კორბეტთან ერთად თითქოს მეც დაფინდა, ხის იმ ტოტზე შერჩენილი ქალის ხელისხელის კანის ნაფლეოები და სისხლის გამხმარი ლაქა და კორბეტთან ერთად მეც წარმოვიდგინე, როგორი თავგანწირვით უბაღუქებოდა საცოდავი ქალი ხის ტოტა და სიცოცხლის და მერე კორბეტთან ერთად გაფევი ხრამის ფაკურს, გაფევი მოპირდაპირე მხარეს და სისხლიანი ნაკვლეულის ბოლოს მივაღვიეთ იმ ადგილს, სადაც ვეფხვის თავისა ნადავლი შეტქამა და სადაც ქალის ტანსაცმელი ეყარა და აქ კიდევ ერთხელ შევიდევ კორბეტისა წინდა და აქაც მივაღვიეთ იმ ადგილს, სადაც ამ ამბების თხრობისა იგი წერს იმის შესახებ, რომ არ არის მართალი ფართოდ გავრცელებული აზრი, თითქოს კაციტამია ვეფხვის შირს არ აუარებთ თავიათი მსხვერპლისა თავა და ხელ-ფეხსა და რომ სინამდვილენი ისინი არა მარტო ადამიანის თვისა თუ ხელ-ფეხისა სისხლით გაუფრთხილ ტანსაცმელისა თუ ვაშენ და ეს კორბეტს ერთხელ თურმე საკუთარი თვალითაც უხახვს, ხოლო იმ დღეს იმან უნდაფერი მემონივევის ადგილს დაღუპული ქალის ტანსაცმელი და ძვლის რამდენმე ნაწიები იპოვა, რომლებიც სათუთად შეახვია სპეციალურად

სამისოდ ნამოლებულ სუფთა ნაჭერს და სოფენებზე დაღუპულ მშობლებს მოტანა, რათა მათ კრეპაციის ტრადიციული რიტუალი აღეარულენით, თავად კი ერთი ტოტის წითი მომარტების შემდეგ მორე ტრადიციის ადგილის მოსანათლებლად გასწრა, რისთვის რამდენიმეკვირანი მცირე დასახლებას წარმოადგენდა და სოფლისგან გზით იყო გამოწფული, ხოლო ამ გზის დასაწყისში, პირველი ფერდობზე იკავრობის პატრონს პატარა ქონი აქმუნებინა და თავია ცოლიანი და ორ შვილიანი - ეფესი წლის გოგონასა და ოთხი წლის ბაყუნასთან ერთად ცხოვრობდა და ერთხელაც ეს ქალი თავის უფროსა დასაბა ერთად თივის დასაბუნებლად ასულა იმ ბორცვთან და სად-იყო-სად-არა, მოლოდინულად ია თუ ვეფხვი გამოჩნენდა და უფროსი და გულტაცია და ეს კაცილითა და ნამგლის ქვეითი დასდგენება და ბოლო ას იარდის მახმობლუ სდია თურმე და ტირილით ვეფხვებდა კაციტამია ვეფხვს, მისი და გაეჭვა და ეს თავად წაყვანა და მივიღი სოფელი ყოფილა ამ ქალის თავგანწირვის თუთამხალეული და ისიც ყველას დაუწახავა, რომ ვეფხვიმ ათითქოს მუდარა მვისწრაფო, ასითვე იარდის შედგენ მსხვერპლს პირი უშვა, მინახე დაგავი და ღრიალით გამოქეჩნა ამიაკენ, მაგრამ ამას ყველაფერსან ერთად ის თავისი მუდარაც დაავიწყდა და თაქმდომოვლელი დაღუვა სოფლისაკენ, რომ სამხმობლ ამბავი ცნობებისა და ძველი თხოვა, თუმცა სოფლები ისედაც ვეუალეურს კარგად ხელაფხენ და როცა კაციტამია ამას დაქეჩნა და პირველ მსხვერპლს მიუწერნდა, სოფლის კაციტამია ასიახლებული ქალი მიხტოვდა და მიაღის საშუალად წაყენენ, ვისაც რა მოხვდა ხელი, იმით შეარაღებულები, და როცა ხელმოკარელები დაბრუნდნენ უკან, დიანახს, რომ ეს საცოდავი ქალი მომალეს თუ თავგანწირული ცარილისაგან დახუბრებული და რადგან კორბეტს ეს ყველაფერი უამბავს და როდესაც მან ეს მუნევი, მაგრამ არაკრუ ქალი ნაბა სოფელში, იმ ტრადიციული მემონიველად ერთი წელი იყო გასული და თრადე კორბეტს ქალი სწავლიდა ნორმალური ეფესი, მას თვალებში ის უწინდელი შიში ჩარჩენოდა და როცა კორბეტმა უთხრა, რომ აქ მისი დღის მკვლელი ვეფხვის მოაკლავდა იყო ჩამოსული, მან ხელდენ მოუჭვა, კორბეტს წინ მიწაზე დაეხმობ და ფეხებზე კოცნა დაუწყო, რითაც იგი უზერბულ წდგომარულბაში წაადგინდა, ვინ იყო, კორბეტმა ინაა კიდევ, რომ ასე თამაზად ვარუქვდა მას თავისი მიზანი, რადგან სწორედ მან ყველაზე კარგად იცოდა, რომ თუმცა მტკიცე განზრახვით ჩახსულიყო სოფელში, ამ გამხრახვის ბორცვსაში, მისივე სიტყვებით, სხვა არავინ იყო, თუ არა თივის ზეგნის ნეშტის ფეხსა, რადგან არა საჭე ქვიწილ მნიკეთანი, რომელსაც უკვე აძღვნი ადამიანი მოეკლა, მაგრამ არასოდეს ერთსა და იმევე ადგილს, და რადგან ამისა, ის არასოდეს მიბრუნებულა თივის ნადავლიანი, რის გამოც განსაკუთრებით ძვილი იყო კვალში წადგინა, ხოლო არც, სადაც კაციტამია ასე შეუხუცდავად დანაფარდობდა, რამდენიმე ასულდ კვდარატულ კორბეტს იყო გადასმული და, როგორც ჩანს, ეს ადგილი, სადაც ვეფხვი მას უშედეგოდ ეძებდა, ვეფხვის მალევე დაეტოვებინა და რაკო რევე-დარიფების მიკვამა და სწორ გზაზე დაყვება არავის შეეძლო, რადგან უთამაზი ეს კაციტამია ვეფხვის გამოქეჩნის პირველი მემონივევა იყო, კორბეტს ამ პირველი წარწინაგებლობის შემდეგ გადაწყვიტა, რაიმე სხვა გეგმა შეეუშუაებინა და მომდევნო შამი დღის განმავლობაში შიში ამოსვლიდან დაბრუნებამდე დაესტეობდა დაფრელებში და სულ ნაბიჯ-ნაბიჯ მოიარა ის ადგილები, სადაც, იკავრობა თქმით, ვეფხვი შეიძლებოდა გამოჩენილიყო, მაგრამ

გაბილი ცხოვრება

26 ოქტომბერი, 2220 წელი, პარასკევი

ნიკი კვანტური ფიზიკის ინსტიტუტის ლაბორატორიანი ივდა და უკვე მუშამდენედ ფიქრობდა, რომ რაღაც ისე არ იყო.

- რაღაც ისე არ არის, - უთხრა დილით ალექსს და გემრიელადაც გააცინა. ხანძარი რადიოქტული ნიუთონების სარკოვაც უახლოვდებოდა და, რა თქმა უნდა, რაღაც ისე არ იყო. მაგრამ ნიკის ახლა ეს არ ჰქონდა მხედველობაში, ალექსს კი იმითაღის არ ეცადა, ჩასძიებოდა. გაიცინა და იმითაც კნაყოფილი დარჩა, რომ შუელი ცვირის განმავლობაში ძლიერს რაღაცამ გაიმხიარულა.

ნიკი ნიუთონების შესახებ კონტინენტებს უყურებდა. ერთდროულად ფიქრობდა ხანძარზეც და იმაზეც, რომ ლილამ მიაი მითითებს მოუხედავად ყველა კონტინენტი ერთი ფერის შეიძინა. ახლა მხოლოდ ნარნერები თუ მიხვდებოდა, რომ მელში რა იყო. ნიკის ეს არ მოაშინდა. მისთვის გველაფერი შორიდანაც ცხადი უნდა ყოფილიყო, პირდაპირ კარიდან და თუ რატომღაც ფანჯრიდან დააპირებდა შემოაღლის, ფანჯრიდანაც. „სანადგო მენს შომბლეს გვანათ, რომ მხოლოდ ერთი შვილი ჰყავდათ გიგო“, - უთხრა ერთხელ ყოფილმა ცოლმა, მაშინ უკვე კარგა გავრინად ჰქონდათ ურთიერთობა არეული.

ნიკომ განზე გაიხიდა. ცოლის გახსენებზე ისე იქცოდა, თითქოს ვინმეს მოამტვრდა და იმ გინმზე უკაც მუერა გაუყანო. ვერ განზე გაიხედავდა, ორივედ წუთით დატონებით ათვალეობდა რამე უინტერესო ნივთს და მერე ისევ გამოაპარებდა თვალს, იმის შესამომწბლად, მიუხედავად თუ არა.

ახლაც ვერცხვ ხანძარზე გადაერთო ფიქრით. ცეცხლი ერთი ცვირის წინ გაჩნდა და ნილ-ნელა მიინედა ტერიტორიისკენ, სადაც 70 წლის ნი, ტომისონ რადიოქტული ნიუთონება სარკოვავით ჩაღვს. ხანძარს სარკოვავი ოდნავადაც რომ დაუხინებინა, ადგილობრივი მასშტაბის კატასტროფას ნამდვილად ვერ აცილებდნენ. ორ კილომეტრში შეგამოღობი ინსებოდა სამილოონიანი მოსახლეობით, ყოველდღე 600 ტონა ნარჩენს რომ ტოვებდა ნავგასაყრელზე. სწორედ ამ ნარჩენებს - გადაყრილ ტექნიკასა და აპარატურას - ასდრიდა ახლა შავი ზღვი.

ნიათრობა ინსტიტუტებისგან რეკომენდაციებს ელოდა. კონსილიუმს, რომელიც უკვე ყოველდღე იკრიბებოდა, უნდა ეთქვა, დაეწყოს მოსახლეობის ევაკუაცია თუ ვერ სხვა გზაც იყო. ამ სხვა გზის საფინანსო ჩავიდა ნიკი 70 წლის ნინანდელ ნუკიანს არქივში, სარკოვავზე შემორჩენილი ჩანაწერების ამოასტანად. ნერვ ორი დღე კითხულობდა, სტანდარტული რეკომენდაციაც დაწერა და საქალაქოებზეც დაბრუნდა.

- ალექს, უცნაურ რაღაცას გადავიწყობ. შეგძლია ნინიანში?
- რა თქმა უნდა, რა ხდება? - ალექსი მცერცხლი იყო. ოთახ-

ში იმ წუთის შემოსულმა, სუეტანასამგელი უცებ გაიძრო. საიზოლაციო კაბინაში შეყარა და ნიკის წინ ჰამოედდა, - რაღაც მართლად არ მომინიარა.

- სარკოვავის პროექტს თურმე მამაჩემი ბელნიდგანვლემოდა.
- ოჰო, მადარია, არ იცოდი?
- არასდროს უთქვამს.
- ალბათ გასაიფიქროებელი პროექტი იყო.
- ალბათ კი არა, იყო, მაგრამ რატომ მინადეს ერთ რიგით ასტროფიზიკის პროექტი, რომელიც სარკოვავს სვერის არ ჰქონდა.

ალექსი ნელა ისრესდა რესინისგან გაუხეხებულ ხელებს.

- მართლაც უცნაური. ისე, რა იცი, სინამდვილეში რა იყო, რამდენის იყავი, რომ გარდაიცვალა?
- თითონეტის, მაგრამ მშვენიურად მასხოეს, თავის ეგვლაზე დიდ მონეტად იმის თვლიდა, რომ ერთივე წყულებობისთვის ოცდაათი კაცის სამყოფი ქათმის ბარკლები შექნა.

ალექსმა ჩახიბიანა.

- შეუღლებრივი ამბავია, ნიკი. მაშინ ინსტიტუტის თანამშრომლების ნახევარი უშპროების სანახურების აგენტები იყვნენ, როგორც ჩანს, მამაშენიც. პროექტი საიდუმლო იყო, მამაშენის გვართი შეიძლება ნამდვილი ხელმძღვანელი იმბოლია, ამ მას იცოდა იმაზე ბევრად მეტი, ვიდრე ქათმის მენეა. სახლში ამახ არ ახსულა, ან...

- ამ პროექტი იყო სხვა?
- რა?
- პროექტი, სხვა. 2158 წლის ნინისძვრის ჩანაწერები ამოიკვლი. სარკოვავს დაქტობრივად ნინა გამოაცალა. არც მაშინ და არც მერე აპარატურამ რადიაციის გეოფა არ აჩვენა.
- ანუ უშუალოდ სარკოვავი არ დაზიანებულა.

- ამ არაფერი რადიოქტული იქ არ არის.

- ასე ჰკერზე ათაი რამის თემა შეიძლება, მაგრამ წარმოიფხვინე, ნიკი, თუ ის არაა, ჩანს წერილი, მასზე უარესი რაღაც უნდა იყოს.

ნიკომ მტრები აიჩუნა და ფიქრით იაკე ყოფილ ცვირს დაბრუნდა. დარჩა, ნელამ მის გახსენებზე რომ დაეცვრა, ოდნავ გადაეცლო.

ლილა შემოვიდა. ლაბორატორიის ხალა-
თი თაღს აბრეშუმის კაბაზე მოეცვა. საღამოს
წვეულზე იყო და, როგორ ჩანს, პირდაპირ
აქედან აპირებდა წასვლას. პანკეტი მუნე-
ნიალიტტმა დააფინანსა, ხანძრის ჩაქრობას
ზეიმობდნენ.

- ალექსნა თქვა, ვერ მოდისო.
- ჰო, უჩემოდ მოგიჩვენე.
- ცუდია. არადა, რესტორან „კოსმოსში“
შეუკვეთეს სუფრა, ღამეს ვნახავდით.
- არ გინახავს? - ნიკის გაეღინა.
- არა, ძალაღემ გავიზარდე.
- მეც, მაგრამ ღამე მახსოვს. არ შეგონა,
ასეთი შატარა თუ იყავი.
- უფრო ბებერი ვჩანვარ? - ლილა გაიმ-
რანჭა.
- უფრო ძველიანი.

ორი საათის შემდეგ ნიკი ჩქაროსნულ
მატარებელში იჯდა და ერთი ქალაქიდან მეო-
რეში მიდიოდა. ლილას ნიუქებმა კიდევ ერთხ-
ელ გაახსენა ბავშვობა, ბოლო დროს ისედაც
წლების წინანდელ ამბებში იყო გადავარდნი-
ლი. მაშინ ჯერ კიდევ ეტყობოდა ცას სიბნელე,
ვარკვლავებიც ჩანდა. მერე ქალაქები ისე
განახადა, ცა მუდმივად ღურჯი იყო, თუ არ
ჩაეთვლით დედამიწის რამდენიმე მისურებულ
ადგილს, სადაც ღამე ჯერ კიდევ ზნელოდა და
ადგილობრივები ტურისტებისგან დიდ ფულს
შოულობდნენ.

მაიკ ფონ სტრავერი - ეს იყო ადამიანი,
ვისთანაც ნიკი მიდიოდა და ეროვნული პროკუ-
რატურის გადანაწევტილება მიჰქონდა.

ერთი კვირის წინ კონსილიუმში შთანხ-
მდა, სარკოვავი გაეხსნათ და ნარჩენები თა-
ნამედროვე წესით გადაემუშავებინათ. ახლა
ეს შესაძლებელი იყო, განსხვავებით 70 წლის
წინანდელი რეალიზისგან. ბოლო 50 წლის
განმავლობაში სარკოვავი ორჯერ დადგა სე-
როსული რისკის წინაშე და ამიტომ მუნიცი-
პალიტეტმა გადაწყვიტა, საერთოდ მოემორე-
ბინა თავიდან, მით უფრო, რომ სხვა ქვეყნებში
მსგავსი ნარჩენები უკვე დიდი ხნის წინ ჰქონ-
დათ გადაშენებული და გაეგნებელყოფილი.
გადანაწევტილებაზე კონსილიუმს ნერეუ-
ბის ვარდა პროექტის ერთ-ერთი ავტორის,
მაიკ ფონ სტრავერის ხელმოწერაც იყო საჭ-
ირო. ბიოქიმიის ერთ დროს ნამყვანი სპეციალ-

ისტი, მართალია, ას წელს გადავიღებული, მაგრამ შინი
ცოცხალი აღმოჩნდა და მისი თანხმობის გარეშე პროექტის
შეცვლა კანონით არ შეეძლო.

მოხუცს ნიკიმ ორი ელაქის იქით მიავიწოა: სახლი
არეულ-დარეულ სახლში, თავიანთ ბებერ ძაღლიან ცხო-
ვრობდა და როგორც ნიკის მიუხედავ, სკულეროზაც აწუხებდა,
ყოველ შემთხვევაში, მაშინ ვერაფრით გააგებინა, რა სურდა
მისგან და რომელი სარკოვავის განადგურებაზე იყო საუბარი.

ნიკი მის პირად შეიშა შეგვდა. აინტერესებდა, მესაძლებე-
ლი იყო თუ არა მოხუცი ქმედუნაროდ ეცნოთ და ხელმოწერ-
ის ვალდებულებისგან გაეთავისუფლებინათ.

- ექიმმა თავი გააქანა.
- ბატონი მაიკი ქმედუნარო არ არის, არც სკულეროზი
სჭირს. დაახლოებით 65 წლის წინ მემოთერაპია ჩაუტარდა. ეს
არის და ეს.
- მიზეზი?
- სამედიცინო ისტორიაში ან თერაპიის მიზეზი არ იწერება.
- უკუპროცესი გადამდებელია?
- პროკურორის თანხმობის გარეშე - არა.

ნიკის აღარც ახსოვდა, რომ იყო დრო, როცა მემოთერა-
პია კანონიერად ტარდებოდა. ის მალევე აკრიძლეს, როგორც
კაცობრიობის წინაშე ჩადენილი დანაშაული. მემოთერაპია
ერვეს პროცესს, რომელზე პაციენტში ხელოვნურად ინვე-
და იდენტიფიკაციის დისოციაციურ ალბომიდა. ერთი ადამიან-
ის პიროვნება ორად იხლიტებოდა, რის შემდეგ პირველს და
ძირითადად საშუალოდ „აინებდნენ“, მეორე კი ცხოვრებას
აგრძელებდა. მემოთერაპიას ძირითადად იტარებდნენ ტრანს-
გენდერები, რომელთაც ჰქვამს შეცვლასთან ერთად საკუთარი
წარსულის დეინეცხვაც სურდათ და ის ადამიანები, ვისაც ცხო-
ვრებაში ძალიან დიდი ტრავმების გადატანა მოუხდათ.

ერთი კვირის შემდეგ, მაშინ, როცა ინსტაბუტის თა-
ნამშრომლები რესტორან „კოსმოსში“ ვერანდაზე ეროვნულ
ნაკრძალად გამოცხადებულ ღამის ცას ასეკეროდნენ,
ნიკი მატარებელში იჯდა და მაიკ ფონ სტრავერის ექიმთან
პროკურორის გადანაწევტილება მიჰქონდა.

ჰიმნოზი ნახევარი საათი გაგრძელდა. საბოლოოდ მოხუცს
სახიდან გულბრწყვლი გამოემეტყველდა გუქარა და კუნთები
დაეძაბა. მიმდებ იყურებოდა, რამდენჯერმე თვალები მოსრისა.

- რატომ ვერ ვხედავ?
- თქვენ ახლა 102 წლის ხართ. 65 წლის წინ მემოთერაპია
ჩაგიტარდათ. გახსოვთ ეს?
- დიახ.
- თქვენი პიროვნება ამდენი წლის განმავლობაში
მიძინებული იყო.
- დიახ, ვიცი მემოთერაპია რასაც წინმავს. რატომ გამაღ-
ვიძეთ? - მოხუცმა საკუთარ ტანზე დაიხედა, მომწივარული
კანი ყვეისფერი ღამებით ჰქონდა დაფარული.

ფსიქოთერაპევტმა ნიკს შეხედა. ნიკიმ ანიშნა, რომ გასულყო,
მაზე სუამის დაწყებამდე შთაინდნენ. ექიმმა ოთახი დატოვა.

- მე ნიკი ვარ. კვანტური ფიზიკის ინსტიტუტის სპეციალისტი. ჩვენი ინსტიტუტი მუშაობს იმ სარკოვას გუგუნებელყოფის პროექტზე, რომლის შექმნის ერთ-ერთი ავტორი თქვენც იყავით. ჩვენ თქვენი იტლბონერა გეჭირდება...

და ნიკომ წვრილად მოუგვა მინისტრისა და ხანძრის ამბავი, რომელმაც ისინი აიძულა, სარკოვასთვის ბოლო მოელოთ.

- ნიკო, - თევა ზოლოს მოხვება, - ძალიან პატარა მახსოვარ, - მაშა ალბათ გარდაიცვალა.

- დიდი მანია, - მთულოდნელობისგან ნიკი ნელში გაიმართა და ბოვკო გაისმონა.

მოზუცი კარგა ხანს ხმას არ იღებდა, ბოლოს აცხვაცხებულ იღლით ნყლის მისწვდა და დალია.

- რანაარია სამყარო ახლა?

ნიკომ უსერნულობისგან მხრები აიწერა.

- დღეს რა დღეა?

- ორნაბათი.

- ხეა?

- ოთხმანათი.

მოზუცმა ჩაიკინა და ფიცა მავიდაზე დააბრუნა.

- ერთი კვირის შემდეგ შემოიარე.

სახლში რომ დაბრუნდა, აკილი ორადგლიან საგარქელზე იჯდა და ვერცხვით ყურსასწინები გაეცრო. ამას მხოლოდ იმისთვის აკეთებდა, რომ ზედმეტ ხმაურს არ შეენფერებინა. მოსმენით არასდროს არაფერს უსმენდა. მუსკავა მისთვის ისეთივე ხმაური იყო, როგორც ქუჩიდან შემოსული ტრანსპორტის შმა. ნიკის შემოსვლაზე თავი წამოყო.

- როგორ ხარ?

აკილს არ უპასუხია, რაც იმას ნიშნავდა, რომ ჩვეულებრივად იყო, არც კარგად, არც ცუდად. ოთახი კრიალებდა. აკილი, როგორც ბევრი ფაიკურად დაავადებული, მანიაკალურად იტყვდა წერტილს. ნაგავს ფოტოებზეც ვერ იტანდა, მაშინვე მარკერით მიადგებოდა და გააფრადებდა ხოლმე.

ნიკი მთორე საგარეღმი ჩაჯდა და დას მიაჩერდა. თავია დროზე დედაც აკილი ფსიქიატრიულ კლინიკაში მიიყვანა. იქ საკმაოდ კარგ პირობებში ცხოვრობდა, მაგრამ ორი წლის წინ ნიკომ ისევ დააბრუნა სახლში.

ახლა ამ სამოთახიან ბინაში, ორდღვედ მუშის კედლებით, ნიკი უკვე პარტიკულარულ შინ გრძნობდა თავს, რადგან იქ აკილი იყო, მისი გადარეული და, აწმწილი და არანორმალური, ზუსტად ისეთი, როგორც ნიკის გული და გონება, მას შემდეგ, რაც მისმა ცოლმა ამ სახლის გასაღები მართაი შუაზე გადატეხა და წასვლია წინ ფესისკეტელები გამოიკვალა. კედლები წაიცივა, თითქოს კი არ მიდიოდა, მირბოდა მისგან, თითქოს ბევრი უნდა ეგოლი და მხოლოდ იქ გაჩერებულიყო, სადაც ძალა გამოეცოცხლებოდა.

ნიკია ცოლი უსვარდა, მუდმივად ენატრებოდა და საკუთარი თავი არარაობად მიაჩნდა, როგორც ყველა იმ ადამიანს,

რომელზეც უარი თქვენს ხანძარი რომ გუნდა, რაღაც სულიერი ნათეაობაც კი ხერძნო სარკოვადან, თითქოს თავდაცვას მსმრტენ მომზანეულყო იყო, საშობი, შიშანი ჩაუტყუდად გაერიდებ. გულს საღრმეში უნდადა კადეც, სარკოვას რომელიმე კედელი დადნობოდა და შხამიანი შიგთავსით დაღწანდა ეს არცერთი ადამიანები, თავიანთი მარტვი პრობლემები საქმედ რომ მიაწნდათ.

- აკილ, რანაარია ახლა სამყარო? - უკეთხია და.

- ჩემად შექმული შოკოლადივით.

- რატომ ჩემად?

აკილმა მირები აიწერა.

ნიკი უკვე დაიღალა კიდევ წინ და უკან სიარულით. შოსპინალს, სადაც ერთი კვირის წინ მიეცო ფონ სტრავერი დატკოა, ფართო და ნათელი დერეფანი შექონდა, ორმხრივი ფანჯრებით. ყოველივე უყვარდა განათებული ადგილები. ბავშუობაში ქოთნის ყვავილივით მუდმივად ფანჯრის რაფაზე იჯდა, მნიშვნელობა არ შექონდა, ეს ფანჯარა რომელ სართულზე იყო, ახლაც, ისანმ მოზუცის ბალატანი შევიდოდა, აბაღ რაფაზე ჩამოეჯდა და თვალდახუტული შუვა მიედებდა.

- ბატონო ნიკი, ბატონი ნიკო გელოდებოთ.

როგორც ჩანს, ეჭიმი თავიკ ყველა თვალეზი არ გაუხვლია, ისე იკითხა.

- რას ავტობება ეს ერთი კვირა?

- აბალ ამბებმა უსურებდა, - უპასუხა ხმამ.

ნიკომ ნელა დაეცნია თავი. მერე ზოზონით წამოეჯდა და მოხუცია ბალატამი შევიდა. მიეცო ფონ სტრავერი ხანოლბი იწვა. იატაკზე მისი ბებერი პოიტატრი მოკალათებულიყო.

- ძალიდ გყავსო, მითხრეს. თურმე უსწომედ საქმელს აღარ ჭამდა. ყუთხარი, მოეცვა-ბო.

- უთხრა ნიკის მოზუცმა.

- ბრუნო შეგია, - უკარმასა ნიკომ და დავადა. ძალიდა თავია სახელის გაგონებანზე ცალი ყური გაატკო.

- ბრუნო, - ჩაილაპარაკა მოხუცმა, - მე პროექტს ხელს არ მოყვარ.

- თქვენ პროექტს ბელს არ მოაწნართ, - გაიმეორა ნიკომ მექანიკურად.

- ასე სჯობს.

- ასე სჯობს? ჩემმა ცოლმაც ეს მითხრა, ჩემგან რომ წავიდა. იგულისხმა, რომ მისთვის ასე სჯობდა, მე დეხებზე გეკოდე. - ცივად თქვა ნიკომ და იქვე აღმოაჩინა, რომ მოხაუ-

ბრის ასაკი ადამიანს საოცარი გულწრფელობისკენ უბიძგებდა.

მოხუცმა რბილად ჩაიცინა.

– გიცი რა?

– არც იმდენად, რადიკატორი ნივთიერებებით საცემ სარკოფაგი არ მანაღლებდებოდა, – ახლა უკვე ტყუობდა.

– არავითარი რადიკატორი ნივთიერება მანად არ არის.

– ანა, რა არის?

– საერთოდ არაფერი, ცარიელი სარკოფაგი.

მოაღვწია ნაკის ძველებური პატარა ჩაში გაუნოდა.

– აქ არის დოკუმენტები. შეგიძლია მუხს კონსილიუმს გადაეცემა ან უბრალოდ უთხრა, რომ ბებერმა და ახირებულმა მიაქცა ხელი არ მოაწერა.

ასტროლოგიუს კათედრის ხელმძღვანელს, ივანე ნავალიანს მოკლე ანგარიში საერთაშორისო კომისიის მიმართ. 21 იანვარი, 2150 წელი.

2145 წელს სხვადასხვა ბუნებრივი და ადამიანური კატაკლიზმების გაძივრება შემდეგ შედეგზე პირველი ლევის ქვეყნების ნარმომადგენლებით, სხვადასხვა დარგის ექსპერტებითა და დიპლომატებით დაკომპლექტებული საერთაშორისო კომისია. კომისიისა შიზანია იყო ერთობლივი ძალებით გადაეყრათ პრობლემები, რომლებმაც თავი იჩინა ბუნებრივი კატასტროფების, სხვადასხვა დაავადებების მასობრივი გავრცელებისა, კონფლიქტებისა და ეკონომიკური კრიზისის სახით.

დაცრწმნო რა მიზნობრივ კვლევებს, კომისიამ დაასკვნა, რომ აღნიშნული პრობლემები გამოწვეულია კაცობრიობის განვითარების მზარდი ტემპით, რაც იწვევს, როგორც ადამიანის (ჰუმანოიდის) იმუტური ისტემის დასუსტებას, ასევე ბუნებრივი რესურსების გაჩანაგებას. ადამიანის ბიოლოგიური სიცოცხლე და მენტალური კოფიციენტი ვერ უწყვეტ ცივილიზაციის თანამყაროვ ტემპსა და შესაძლებლობებს.

აღნიშნულია გამო, კომისიამ შეიმუშავა რეკომენდაცია, შეიქმნას ნეთოდოლოგია, რომელიც საშუალებას მისცემს ადამიანს პროცესებთან ამოვარდნის გარეშე, შეინარჩუნოს ის დინამიკა, რომელიც კომფორტულია მისთვის და გარესამყაროსთვის შესაბამისი ლინიადიების გატარების მიზნით...

მოკლე ანგარიში სინამდვილეში ძალიან გრძელი იყო და იუნჯეობდა, თუ როგორ გადაწყვიტა 70 პლენიანი კავთბრიობამ, დრო შეეცვალა. კვირის დღეები შეერთდნენ კვირის შეამცირეს. სამსახური ამოვარდა, უფრო სწრაფად იმ; როგორც დღე, არსად წასულა, უბრალოდ, ადამიანებს აღარ ამხანაურდებოდათ.

„როგოც ჩამს, მასობრივი პიზნოზი ჩაატარეს“, – ფირობდა ნიკი, – „არც მეგონა, მაშინაც თუ შეეძლოთ ამის გაკეთება. იმ თაობიდან ახლა მხოლოდ მოხუცებოდა დარჩებოდნენ. შედეგმა თაობამ ეს უნარი გენეტეკურად მიიღო, ანუ პიზნოზს უკვე ვლარაფერი მოხსნის. მაშინ რა ანთი აქვს, ანთონს მიაკი ხელს დოკუმენტებზე თუ აღარ. ამის მიხედვით არაფერი შეიცვლება. ან იქნებ შეიცვლება და მე ვერ ვხედავდი?“

– ახლა უკვე კიბო, – უთხრა ნიკი ფონ სტრავერმა მეორედ და, როდესაც ათვისგან არ მარეკოვლობის დასწავლავი ნიკი ისევ საწოლის წინ იჯდა, – რამის შეეცვლა რომ შეგეძლოთ, ამას არ მოეცემა. მე თვითონ შემოთერაპია ჩაყარე, რომ ვფელადერი დამეზმეებოდა.

– რა ხდება სამშაბათს?

– შოო, სამშაბათს... არ ვიცი. ის მარტო ქვეყნობიერს ახსოვს, მაგრამ ადამიანისთვის ესეც საუბარილია. ეს რეალური სურვილებს ასრულებს და. შეგიძლია, როგორც გინდა და ვისთანაც გინდა, იმასთან იყო. უნაში მოხვდნის იარო, უფროსის სინარტე მისახლო... მაშინ შაბათ-კვირას ნახლი ისევ ქანცის განყვეტაზე მუშაობდა, ჩხოვირბა, ნერვულობა და ბოლოს საქმე იბამდე მივიდა, უნაში ცვიოდნენ. მიამხედელ სამყაროს აღარაფერი დარჩა ხელმისაგები. მართლა არ ვიცი, რა ხდება სამშაბათს, მაგრამ, როგორც ჩანს, გააზართლია. მიიღო კვირა ახალ ამბებზე ვუსურვებდი. თქვენი ცხოვრება ახლა სხვაანაირია, თითქმის ბოლია და ბოლია, ვაგამა შიჯარი ჩაყარესო.

– და სარკოფაგი?

– დიდი პროექტი იყო, საიდუმლო. ხომ უნდა აგვეხსნა ხალხისთვის, რაზე მუშაობდა ეს ამდერი ინსტიტუტი და სარკოფაგი მოეფიქრეთ. იქ არაფერი არ არის. თუ გახსნიო, ნახებო.

ოთახიდან რომ გადაიოდა, მოხუცის ხმა ისევ დავნია:

– კარგად, ნიკი, ყოველთვის საყვარელი ბავშვი იყავი.

11 დეკემბერი 2221 წელი, სამშაბათი

იმ ფანჯარას, რომელიც აღმოსავლეთის მხარეს იყო, ფარდები არ შექონდა, ამიტომ დღითი ადვილად გაიღვია. გარეთ კარგი ამინდი იყო, ალბათ ივნისი. ცოლმა დაბუჭულ თვალებზე აიფარა ხელი. ნიკი თათისკენ მოატრიალა და ისე ჩაიხუტა, მუსე არ შეეუბუნებინა. ქალმა ლავინის ძვალთან აკოცა.

- დღეს ზღვაზე წავიდეთ?
- ღამე ნაკიდეთ, შენ მაინც ღამე გიყვარს ცურვა.
- ნანამდე?
- ვინაფი ახე, სანამ მზე ჩავა.

დანერლია „გენმარაოონი 2020“-ის ფარგლებში.

მთვრალის სონატა

პანდემისფრად გაიხსნა. მტვროსა და ავტობუსებში ქოთი დადგა, ხოლო რკინიგზის ვაგზლის ბინძურბა კუთხეებზე კვლავ ლინკებით დაიხვეს ვაგზებსა. საწოლიან ცალი თვალთი ეთვალეირებ თათას და გულ-მუცელში მამარას. აქ სიბიბოს და დიასახლისის პლიტის ერთი სპირალი და ფართოდ თვალედაბრუნული კაბა ბალის. ბუნარში ორი დღის წინ ჩამოყრილი მამაღული კაბა ცალსე. სიგარეტის ნაწმენის სურნი და გასახეხი გაზი თავბრუს მახვევს. ცივი უნიტაზი, რომელსაც წყლიანი ტამბით ვრეცხავ, 23 წლის ასაკითვის მუნი აბრცე თუ გაცეკა. ამ ჯგლეფურს აღარც აქცეე უყრადღება.

გუმბინში მარლიანი და კარამელიანი თილი ერთბამეტში ავურეი და ზედა ანახასი წყლის ვაყილებდა. მგონი ამ ასაკში მუნს თავზე რაც შეიძლება მეტი ექსპერმენტტი უნდა ატარო, მაგალითად, 7 დღეში წაბა დალით და მერე დღეს გადვიძებას შეეცადო. რანდენი არ ვცადე, მაინც სულ მეღვიძება, ოღონდ ამ სურათში, რაც ახლა ვარწმეო მიქცეს და ზემი საბლი პქეია.

მე და პანკა ქოშინთ მივდივართ. პანკას უწინია და ლამისაა, მზრიდან კამიბონში ზამიძვრეს. ჩემი პობპოშიკიანი ქუდი თითქმის გადამაძრე და ნაცლოვ ვაკეცხვაც კლანჭებით მიწინიქნის. საქმელი ვუყრე და 50 თეთრი დამრჩა. სულ ვინახი მარტოსული ვარ და ეტრამი მიგებას-მეთუი, არადა მე თვიონი, იტოვსლე. ყველას ვაგინა შემიძლია - თრეცეა ნერვები არასდროს მყოფინს. ჩემი მარტოსულბინ დაძღვევაზე ატეხურად ვეშობაბს ჩემი ლითი სამეგობრო, ჩემი არც მთვრალის და არც მის ნევეარებულთი - საავადნეოფოსი სანყობის განგე და პანკა. რაც შეეჩება ჩემს გინებას, მალე მე თვითონ ვედარ გავფლებ აზრებს. აზრები კი ამ ეშმაკის მანქანა ტვინის ნაწალიწარია. სულ ახალს და ახალს იფიქრებს, მე კი სულ ვაბრწობ. ვეცლილი, ჩემი ცივირება ნარმატეხული, ფულიანი და მოციმარ-მოყვილე ხალხისას დავამაგავსო, მაგრამ ეშმაკუნები არ მანებებენ. ყველას ხომ მთავრელი ახველოში დაძვებია. მე სულ ეშმარებები მეტორალალებანი. შერბედივარ შუკამი, ბრან! ნაოურა მობრანბინია, კუსთოეტი კი, ოო, ბნელ კოხებში სიგარეტის ნაწმენს მუქში ეშმარიკუნები ხითხობებენ. სხეულის მომეცება ტვინს არ შევლის.

არი რამე? - სულმეგებებულთი გვირლოთი შეძოდის ნახატების გადერეუბნი ღმერთთა - აგნობატკი ვარო და ერთ-თავად ოქოსა და ოთხთხის სწავლებებს ენადგებს. სიკვდილი დიდი მძღვლავია და ეშხადება. მიწავხადე უწინა, აქ ბეურს აგრეობებს, მაგრამ ივარობის სილარზე დასდევს მარგად. რამდენივარ არ უნდა ვიფიქრო. მის დაპარაკს ანბით ევარ ვისხენება - რაღაც დროის მერე ერთი და იმავეა ტყეპანა აზრს აკარგვინებს იდეას.

თორქელად მოლაპარაკე ატარული ნერეულად დიდის და ნახატებში ფულს ეცებს. რეშს მდგომარეობაში, ბიჭო, რამდენი გარეკავდა, გაავრცინდა, ბიჭო. მე არ ვტყდები ტესმის?.. აუ,

ბიჭო, დედას მოფეტქვავ, რა, რა უნდა, ზანკობატთან ერთს ვრეკე და ევრევე დაეცადებ, ფული უნდა ემოფობო, რა? გაუთებს ამბობს და მერე თორქელად ჩხუბობის ტელეფონში. არას, სულ არ ამყოლია ნერეება და არ გაგვიგებულა.

ველაზე მეტად მე ვეძებდი, ამათიან რომ ვარ და თითქმის ყოველდღე ვუსმენ. სახლის მარტოსული სიცივე რთული ასახახია წარს, მით უმეტეს, თუ მასტიტი წერ - ავარ სკოლის მერე რომ არ გაკარებთან ფურცელს და მოლაპარაკედ პანკა ვყავს, რომელსაც თამაში, ქმას და ძილი ზაუსეცია ცხოვერების რეციმში.

ეშმარიკუნები კი მოსანეებს, მევეებს და მორდის წელებს მახვინან. არის კალენი, რომლის ტრალეტების კედლებს ჯერები დაუბნევიათ, ხოლო დანალგებლების სეულ ტილოებს ქუქის განმეხნა აღარ შეუძლიათ. ამ ტრალეტებში კარგი ბიჭები ცულ ვაცებთან ურთად შეიანს და დაგლეჯულ ვეცებს, მშრალ წესტორებს და გატყარტულუ ბრონებს იბინბურენ. სამსახურებში შეფები უშოწალაოდ განბარბენ და სულ უკმაყოფილებას გამოხატავენ. მთვრალი მზეზევე მოშობს გეფიცება და მუნს სიგარეტს ეშვება. კეთილი ხალხი მოდის და თავის ანებას გიყვება - ზოგი ამ ამბებში გხვევს კიდეც.

მუნ კი, მე მთვრალი აულო პოქტია, უარს ვერ იძიბი, ზოგი რეცთოდება, ზოგის გუქმის, ზოგი გამინებს, მაგრამ ვერ გიმორწილება და მაინც, ვინც გიტყვებს, მათში მიოლოდ ყალბი ღლილით და ტპილი სნითი გამორწული ხალხი იმარგებება მუნს.

ნეგობრები გაქმნენ, ცტულ ამაზანს გიპობენ, გასმევერ მქრალ ფერებდა განათეულ ბარებში და თავიანი ვებოზე გარეგებენ - ნათ უყვარხარ, სანამ მათი მოსმენა გინდა. მუნ ყველა გიყვარს, განსაკუთრებით, ვინც პირდაპირ გამამა და ვაცკინა - ისინი რეალურები არიან. მათ მისწვევები და თუ კაცად მოგაქვს თავი, გილახავ კიდეც, ღომილანებს კი ვერას უზან.

ჩემი ეშმარიკუნები, ჩემი ტპილი სანამ-ღაღები - მწარე წამლებს რომ აჯობებს. ჩემი დამლეუბელები და მათი მობათეცხე სულები. ჩემი ცივირება და ჩემი სახლი. ჩემს სახლში დორება არ შემოუფუძებ, მე შინდა ისხლი მაქვს, მორდით განმწნდილი.

INTROIBO AD ALTARE DEI

*"Есть вещи и похуже морфи,
но лучше нет" - Михаил Булгаков*

კლიმაინჯაროს თოვლიან მწვერვალზე, კაცმა რომ არ იცის, ის ლეოპარდი რამ აიყენა, ისე დავბოდილობ ყველგან.

"дурной у тебя характер" - მეუბნება იგარიოკი - "и постою жизнь так и складывается. живёшь сегоднешним днём, как будно счастливы, а в итоге на всех твоих кунюрах заповедь - "пропёшь" - а ты уже почти броешь." იგორა „ფილია შორისა“ ენევა, ცოტას ხედება, ცოტად იცის და გაურეცხავი მაისური აცევა.

სტამბაში აუღლ ახალგაზრდები ვიყავით. წინ და უკან, ზოგი ნელნით დასვრილი, ზოგი ქაღალდის შიშით - ყველას ერთად კი შებოლოლი მუყაოს სუნი აგვიანს. ერთ-ერთი დაძლიაგებულს, ჩემნელა გოგოს, შიშის პირველ სიფითს ერთად სტამბის მტკრიან იატაკზე სიწმინდე შემოაკეს. თავა ცოცხალი თითი არ ნეცხ, თვალს არ გვისწორებს, როგორც პატყმარი სავადლებული სამაათურში. უმპურად, უსტიყვოდ დადის ხის დაზვებს შორის და ახალდადებული თოვლის სიმწვიდეს ტოვებს. ჩვენს სექტორზე 10-15 წუთი თუნ უნდეს ყოფნა. არ მინდა თავი ჩაბრითი ქონდეგს. იფრას ვანიშნებ, რა პეკია-მეთქი. არ იცის, მაგრამ თბილად ეღიმიება და გვერდულად მიყურებს. მივდივარ და ბელახობიში შესვლელ მოკოლად ვაწვიდ - ისე ნაღულად ვუტეხი ხელში და ვტრიალდები; ვერც მოაწრეფდა გააზრებს. გამიღიმა - ტანში ერთი გათარა და მედერის სიმწვედი დამეუფლა - ყველაფერი სულერთია, იდეალდაკარგული. იმის შეგნება, რომ არარაობა, სამყაროს რიგითი მტკრის ნაწილაკი ხარ - გცლის, მაგრამ როდია ზრუნე ასეთი არსება ზრუნავს, სევალი, რბილი ხატრით გიღებს ხელისგულში - ბარის დახლ-იდან, სკამის საზურგედან, მაგიდის კიდედინ - მწვიდედები. ყოველ ნახვანზე ველაპარაკები - შევნიშნობდიან ვასულა შუშის წმინდადები აჩრებს. ნარბეზია ევესიდან მისი ორი ცოცხალი თვალის ცეცხლს ვგრძნობ - ჩემი მეკვარი მზურს სარკვე, ფრავრო, შებს ეგრების ჩემი სარკისებრი თვალები დაგებრუნებენ, შენს ეფეგება თავად ჩაჩედ თვალბში. გოგო უცებ რაღაცას მოუგდებს ახსნადავით და ისე თავ-

ის საქმეს აგრძელებს დინჯად, თავმდაბალი სიამაყით. ორა დახლს იქიდან ყავის ჩამტერებელი ხმადაბლა ველაპარაკება - ნაღდი გოგოა, შუაში არ ჩაყავს.

შუშაბანიდიან ზამთრის მზე შემოდის და მთელი ღამის მტყერი მის სიციხეში ირეკლება. როგორც ზამთერა, თვალბში მოციმციმე ატომიონეკულებს მირაჟში შუშოდის - თავჩახროლი, თითის დაღვანა უკუღმა კიდეა და ამის გარდა ყველანი სადღაც ქვეითი ვიყურებით. თმა სწორი და შეკრული, ცხვირის მოძრობა ნევიდი, ხელი ტანი სალაშურის ჯონებზე შენდგარი, კანი თეთრი, მერთალი, არისტოკრატული, თავმდაბალი და კორპის ანათალიგით სოფროფანა. მის კოდეგება იატაკის მწმენდაცებს, შუშის გამპრიალებლებს, შავი პარკების მატარებლებს თვალში არ მოუღდევართ და ახლოს ჩაღვანას მათ დაიბაბულ ენერგის ვგრძნობ. მე ავეტების წრდილებს და სხივების რეკრასიაში მოცეკვავე სიმწვიდეს ვუფუნებ. რაც უფრო მიზიდავს მისი სისპეტაკე, მით უფრო ვგრძნობ ზემოთის ორციის ყროლს. იმა ცოტა მერყევი. თუმცა მწვიდე აქვა. ბალერინას კაბა, მიძველი თხელი წივიები, დამტყრული ფტრის თითები - იპორტური ეგრების ოსტატე ყაბაყის დაჭრისას საჩვენებელ თიის აყოლებს და წერალ-მსხვილ ნითულ წვეთებს ჟირნავს მზურას საქრელი დაფის მეტალის ზედაპირზე.

ბრეკეტები ნინილებს გაღიის ცისსებს არ მოუგებს. ძალიან ადვილად ვუშინაურდები, ნდობაში შეკდევარ. ისე, ნაშუსის ამბავია, ასეთი რამები რომის დამაბრბებელ ხატირლებს არ შეანახებდათ - ცეხარი კი ქათმის საღათის დაარევეს. სამსახურდან მალევე ნავადებენ. შზერა მკედრის მატეს, შეკრული თიის ბოლოები დემიგავლიდით ანენენს და ვზრახვები, რატომ დილითვე არ მიზინსროლეს.

ახგარიმგაუყველად მივდივარ აცრის გასაკეთებლად. მომხმარებლებს არ უკეთებენ, უბრალოდ. აქ იმს უცნი, შერეული, ჩაცვინილი - თუცა დართოდ შემოფოთებული ცისფერი თვალბები, ამკარად ღამის შორიგებობაგაყოფილ მედდა ტყუას მაროგებს, ოზრავა, შუსხ - მრცხვენია, თუმცა მისი ზრუნვა მაიამიონებს.

ვიწრო ცალმხრე, დამრეც ქეჩაზე კარალიოკის ხვა - ზედ სიმწვიდისგან დაბეთილი ზურმუხი კიდეა, აქა-იქ ყავის ამოკორტინილი.

"ну вот, что ты говоришь, никогда не достаточно, но всегда чересчур получастся" - ფილოსოფორად იყურება სადღაც ტრაკში, ორ თიის შორის მოცეკული „ფილია შორისით“ და „ზედაზუნს“ ვაჟამ.

ყვითელ ფოთლებს მოკოლოლი, ახსურდის ჰანგებს მიმღერის ქარი - მოუშვი, დიიძინე, ილია გამოგაფიზიზლებს... მე ვუდარაჯებ შენს ძილს, დღეიდან ჩემს თავიდან მომორებასაც ნულარ შეეცდები.

4

ახალი თარგმანები

გაუქმდები ლოკოპოზი

ტანისლაე ივანოვი

ორგანოზონი პიესა უსათხელოდ, აპილოზი

„No more rum“

ბილი ბონსი, „განძის კუნძული“, რ. ლ. ს.

ამონარიდი შემანქანისათვის განკუთვნილი შგონებებიდან
„VI ქაღალტა მანქანებისგან თავი შორს უნდა დაიქონოს:
ლოკოპოზი შათი აქვსა არავითარ შინაზედგეში არ
შეიძლება.“

გადარეული შემანქანების სახელმძღვანელოდან“

ქაღალტა ირენი იანკოვსკას

მოქმედი პირები

ზიდორი ტენვერი – მემანაუე, 35 წლის.
ჩამორბედილი, ძალზე მეტყველი ასხე. თვალში
გვხვდება შიხა ნიკაის და წარსულად ბორცვების
მოყვანილობები, რომლებიც მის ძლიერ სხეილზედაც
ნეტყველებს. მუქი, სოლისირი ნერი, პატარა უღევი.
ნუჭა ქურთუკი და შავი, ნიოლკანტიანი შარვალი იცვია,
ტუტები ტყეის ყვითელ გეტრებში აქვს ჩატანებული.
კეპისაგვარი ქუდი.

მიკოლაი ვიტაშევი – ცეცხლფარეში, 28 წლის. მკვეთრი,
ტლანქი ნაკთები აქვს, თუშვა, სახე – შეიძლება ითქვას
– სადაცდა გულიანანყებელი. შავი თმა. რუხი ქურთუკი.
მწვანე შარვალი მალაყლიან ყვითელ ზამთრის
ფეხსაცმელებში აქვს ჩატანებული.

ზოფია ტენვერი – მემანქანის ცოლი, 28 წლის. მუქთმიანი,
ბალია ლამაზი, დემონური გარეგნობა აქვს. დაბეჭდილი
გემოვნებით აცვია.

იულია ტომაშვი – ცეცხლფარეშია საციოლე, 18 წლის.
ტერა, მტად ლამაზი, ჩამად ერისგარი ცხოველური
სილამაზით.

ტურბოლენციუმ დემიდრეტი – ხანში მსუსლი
დარბაისელი მამაკაცი, სამგზავრო კოსტიში აცვია.
მინა, ქალიშვილობაში – გრაფის ქალი დე ბარნებელი –

იატერიული და ბანალური ხალგაზრდა ქალი, თუშვა ის
ურთავარი მომიხილობაც აქვს, ძველი, გაღარიბებული
ოფისების ჩამომავლებს რომ გამოარჩევთ. აცვია
სამგზავრო კოსტოქი.

სამი მგზავრი მესამე კლასზე ვაგონებიდან – შესახედაობით
პირნაგარდული გარეგნები და ბოროტმოქმედები არიან.
ერთ-ერთი მათგანი ქურდია, ხელბორკილი ადევს. თავს
შემანქანედ ააღებებს.

ორი ვანდარი – ხელბორკილი ტყალაღები ბადრავი,
გამოგონილი უნიფორმები აცვიათ.

მინას თანმხლები პირი, მირა კაუშჩინსკა – 45 წლის,
ზისუქებული, სათვალისანი ქალი.

მატარებლის უფროსი – აცვია ავსტრიული მუდრი,
წარმეისფერი ბუნის კაპუტი.

ექიმი მარცელი ვაშნიცი – ხალგაზრდა, მუქთმიანი
მიმაკაცი ნახსივლითი თხელი წვერით, აცვია თეთრი
ნალაით. თავი საქმის კარი მცოდნეც გაბლავთ.

მირის ძმა, ვალერი კაუშჩინსკი – ოცდაათიოდ წლის
ქერა მამაკაცი. მანკის მოხვედ და ფარული ფორმისტა!

1 ფორმისტებდ „მინდა ფორმის მათებელი“ პოლიციელი მხატვრე-
ბის ის დავალებდ იწოდებდა, რომელიც ზაკოპანში ვიტყვი
შეურთდა და ძალიან მალე დანერა „ახალი ფორმები მხატვრობაში
და მათგან წარმომდგარი გაუგებრობები“. დაახ. იცევ, რაც ფორმალ-
ისტ. მინც აღბათი სამართლიანი იქნება, ფორმასთან დაკავშირებით
ეს ტერმინი დეტოვოთ.

ხელოვნებაში.
საარქონო სტუმრების დამზადებელი იან გენგონი –
 ნორუი უცხო. შოთლანდიაში დასახლებული.
მისი ცოლი, ულმასესი იანგენი – ექრა ქალი,
 სოფლის მეურნეობის სპეციალისტი.
მეზაფერების ვაჟი – ყველა მათგანი ლაპარაკობს
 ხმაშია და ძალიან მკაფიოდ.

მოქმედება პირველი

სვენა ლოკომოტივის უკან ნაწილისა და ტენდერის
 წინა მხარისგან შედგება. მათი შერთების ადგილი
 სვენას შუაგულადან ოდნავ მარჯვნივ მოედის.
 ლოკომოტივი შეიძლება იყოს გიგანტური, ვერ უცნობი
 ტრამის. მოძრაობის მიმართულება – მარჯვნივ. სვენის
 მარცხენა ან მარჯვენა მხარის მოძრაობების გარდა,
 კიდევ გამოუცდილი იქნება თეთი მანქანის მარჯვენა
 და მარცხენა მხარე, მისი მოძრაობის მიმართულების
 მიხედვით. რეგულატორი, რა თქმა უნდა, მარჯვნივია.
 კაბინის ორი ფარის კამკაშა შუქი ანათებს. კარგად
 მოჩანს საწარმოო აპარატურის ბერკეტები, მილები
 და გადასართავი მოწყობილობა, რომლებიც ფარების
 გასათვებაში ეღვარება. საცეხე ღიაა, მისი კარის
 ლობიდან თვლისმოქრული არათავი და ცვეხლია
 ნათელი ცნები გამოდის. ლოკომოტივი იკითხვ
 კონსტრუქციის უნდა დღის, რომ ტენდერში დახვეწილ
 ქანახშირსა და საცეხებს შორის საკმაოდ დიდი საშუალო
 სიღრმის ოთხიხედილი სივრცე რჩებოდას. ერთი-ორი
 დგომი დროდადრო ორთქლის ფენებს აფრქვევს და
 ვეღვაფერი მასში ეხვევა. სადგურის ბაქანი დახლოებულია
 ნახევარი მეტრის სიმაღლისა უნდა იყოს, ამას გარდა,
 ორივე მხარეს ბარიერი უნდა გასდევდეს, რომლებიც
 მანქანას სვენის დანარჩენი ნაწილისგან გამოყოფს.
 ადამიანები, რომლებიც ლოკომოტივის სიახლოვეს,
 შინაზე დგანან, ნელადა უნდა მოჩანდნენ. სვენის უკანა
 ნაწილის დეკორაციები კონსტრუქციული აპარატის
 მუშაობების უნდა შეეხოს, რომელიც გამოსახულების
 პროექტირებას ეკრანზე მოახდენს; აპარატი ლოკომოტივის
 წინ უნდა იყოს მოთავსებული. თავიდან სიღრმის
 ფორი უძრავია და სადგურის გამოსახებას. მატარებლის
 დაძვრის მომენტში სურათი მარცხნივ იწყებს
 გადაინაცვლებას (მომრავი მატარებლიდან დახსული
 ხედები). გარკვეული სიძირით, შეიძლება, კადრებიც
 განვიხილოთ. მამ აუ: თავიდან ცხედათ სადგურის
 ხედას იგი, როგორც ბაქანიდან მოჩანს. შორიშორისზე
 სადგურის დამო ანათავ; მარცხნივ ორთქლავლის დეო:
 და ლოკომოტივის სიღრმეები მოსჩანს. ციმციმებს
 შუქ-სიგნალები და შუქნიშნები ნათელი და მწვანე ნუქით
 და ზემოთ ანუელი ფრთებით. მოქმედება სადგურის
 საცეხებს უკან იწყება, ბავნის ცარიელ ნაწილში. მის
 უკან, შუქნიშნის მიღმა, განახლებული ქალკი მოჩანს,
 რომლის სინათლეები დაისის შუქს უკავრება. ამ
 ფონზე იკვეთება ბინების შუქნიშნის სახელებს, კომპენის,
 ცათა- და ღრუბელთაშეხვედების სიღრმეები და ასე
 შემდეგ, საცეხის საცეცხლური ღია, მგინდან ცეცხლი

ბოლოპრობს. **ცეცხლავარი ვოტკაეკი** საცეცხლურის
 ნახშირის გვარისადად დიდ ნაჭრებს უკეთეს, ტენდერში
 იდეალური ტანკის“ მულოდას უსტენეს უსაწყვეტ
 დიდობას არ გასტანს – მარცხნიდან მას ოულია
 უახლოვდება. ოულიას ეღვანებტრად, ნაგარმ სრულიად
 შედგომივად აცვი. ხელში კალითა უტარებს. მთელი
 სდრო, სანამ მატარებელი დგას, იმის სადგურათვის
 ჩვეული ნები: ორთქლავლის ატემა, ერთნაწილ
 მოჯახებული ვაგონების ზმა, ზარები, ადამიანების მმა და
 მათი ვაგონების გუგუნი.
ოულია. მიკოლა, რაღაც საჭმელი გაემწვადე, ამ ღამით
 კარგად გამოსკდობს არ ავცდება. შენი საყვარელი
 ქლიავის ნამცხვარიც აქაა და ერთი ბოლი მარტრეზი.
მიკოლა. (წინაბს ხელიდან ავდებს და საცეცხლურის კარს
 კეტავს მანქანა თუხუბს იწყებს). გზადლომ, ოულენკა,
 (ძირს ჩადის, კალითა იღებს, ისევ ადის, კალითა
 ტენდერზე დებს და ისევ ძირს ჩადის, კალითა მოძრაობას
 მაიშუბის მოქნილობით ასრულებს).
ოულია (სამ დღის). პან ტენდერსა და არის?
მიკოლა. ცოლითა ერთად ზუღვტში წავიდა კათხა ლუდის
 დასალევადა. მაგარმ შენ ხომ მის გამო არ მოსულხარ?
ოულია. შეუძლება სწორად მის გამო მოვიდე. შენ რა გესმის,
 სულელი, გასზე გადექი. ამოგანცლულხარ ამ ნახშირში
მიკოლა. უცუვე როჩას ჩასულს). ოლონდ წედმბეტი არ
 მოგიდევს, თორემ ხომ იგი, მე თუ ვავებრახდე...

მარცხნიდან მათ ატრქარებდა უახლოვდება ტენდერი
 ცოლითა ერთად, რომელსაც ზომიერად, მაგარმ დიდი
 გემოვნებით აცვი.

ოულია. რაც გინდა, ის ქენი. მე არ გაკავებს. შენ მემუქრები
 ყოველდღე მოკვლით.
მიკოლა. ეპ... ნეტავი მწითის ყველაფრის მოყოლა
 შექმსკოს. მამინ სულ სხვანაირად იქნებოდა ყველაფერი
ოულია. მერე, მომიყვივი შე არ შეშინია.
მიკოლა (გავიხარებით, ხმადაბლ). რემად, ტენდერები
 მოდიან.
ტენდერი. რამდენი ატმოსფეროა, მიკოლა?
მიკოლა. იქნისნახევარი, პან ტენდერი.
ტენდერი. კიდევ შეუცუეთო.

მიკოლა ლოკომოტივში ადის, ქვანახშირს უკეთებს.

ცეცხლი მცინვარებს.
 როგორც ჩანს, დღეს ბევრი ორთქლი იქნება საქრო
 – ევხი კომპანდის საშუაფი. ამ ცოთივდა საშინელი
 სიწარზე აქლა, როგორც კი კარგად გაქანდება, მაგარმ
 ქაჩვის იაღა სრულიებით არ გაჩნნია. ამით კიდევ Sleeping
 car ჩააბუა (შეცვლილი ტომი) რა მწვინიერი დღეს პანი
 ოულია – კობტა, ნარმტავი ბესტია ბესტია თუ ქერა
 მწვინიერი – ნამდვილი ბესტინახავია. ოპ, ყველაფერი
 სხვაფერად იქნებოდა, ეს ჩემი მანქანა რომ არა! ამას
 ვუკავარ ლაკამით დაჭერილი. თორემ ხელყუმარასავით
 ავფოქდებოდი.

ზოფია სახელოზე ექანება.

შემეშვი ერთი, თავი დამანებე.

იულია. პან ტენჯერ, თქვენ სულ ისეთი რამეების თქმა იცი...
ზოფია. მო, სულ ასე გყვარლობს, მაგრამ, კაცმა რომ თქვას, ბოროლსავე უწინარია. მძაცს მამაკაცი ამხარის სირბილე.

იულია. აღბთ ბუნრობთ.

ზოფია. სულაც არა. გუშინ ჩრდილოეთის ექსპრესის უძვროს კონდუქტორთან ვეღალატე. ნარბივ არ შეუხრია. ვითომც არაფერიო.

იულია. ვია, თქვენს ქმარზე თუ უძვროს კონდუქტორა?

მიკოლაი მშაუროთ ხურავს საცეცხლორის კარს და თავს კაბინიდან პუოფს.

ტენჯერი. ილიან აუღელურად ხუმრობს! ნუ უამებით აბათ, მიკოლაი.

მიკოლაი (ვადაებით). საცოლეს ნუ მიფუტებთ, მადამ

ზოფია. ხომ გთხოვეთ, ამნარ ამბებს ნუ უყვებით-მეთქი.

იულია. რა სულელი ხარ მანაც, მიკოლაი. ისედაც კარგა ხნის გავუტებელი ვარ! ამ საქმეში ნამდვილად არ მავლია გამოცდილება.

მიკოლაი (მანქანიდან ჩამოსვლას აპირებს). ჩემად იყავი, ნეკლეო ბატო, თორც...

მიკოლაის საყვირის ხმა ანეფტიკებს. მარტინიდან მატარებლის უფროსი ჩნდება.

ტენჯერი. დავიარაოთ! ცოლს კოცნის, ველურ ყვირის სვეს, რომელიც კატის კნაილივით გაისმება, და ლოკომოტივს ახტება.)
ქალები მარცხნივ გარბიან, მიკოლაი კაბინიდან თავს პუოფს.

ჩარხეთ ინფექტორი! სწრაფად! შეიდასია შკალაზე – ეს...

ტენჯერის მიერ ჩართული საყვირის ხმა მის სიტყვებს ამხობს. მიკოლაი რეგულატორს აწეება. ცლინდრის დეფუშებიდან ორთქლი ვარდება და ვეღლაფერს ეღება. როდესაც ორთქლი იფანტება, დეკორაციები უკვე მარცხნივ გარბის. მატარებელი ბრუსუნი და ორთქლმავლის უფრო და უფრო ხშირი ქმება ისმის. სადღვროს მუქები უჩინარდება. მატარებელი მთვარით გასხვროსნებული ქალაქის შემოგარენს ჩაუვლის. პაუზა.

მიკოლაი (მანომეტრს დასცქერის). შეიდი აბმოსფეროა. როგორც ჩანს, ვენტრილს მოუდის პეტისმეტო დავტირთუა.
ტენჯერი (რეგულატორთან). ახლა კი ნიღბებს გისნით! ჩვენ ისევე ჩვენს უკაცროლ კუნძულზე ვართ: რომბოზონი და პარასკევა. რომბოზონობანა ვითამაშით, როგორც ოდესღაც, ბაეშობაში გვითამაშია.

ამ მომენტში ვერავ ჩანს ქალაქის სინათლები ის ვიწროება, მყარ ველ-მიმდგრების, ტყეებისა და სოფლების კადრები რჩება.

მიკოლაი. პან ტენჯერ, ასე გვგრძელება არ შეიძლება! გულწრფელად უხდა ვილაპარაკოთ – ერთხელ და

სამუდამად უნდა გაირკვეს ვეღლაფერი. სხვა, უფრო მნიშვნელოვან საკითხებს გამოვტოვებ: თვით, თქვენთვის საცოლად ვიყვარებ?

ტენჯერი (უფრო ლინირად ანება რეგულატორს) ძვირფასო მიკოლაი, ვერ ნახშირი შეუკეთეთ, მერე ვილაპარაკო.

მიკოლაი. პან ტენჯერ – მიღუბი!!!

ტენჯერი. მიღუბიან მე რა შესაქმნა?

მიკოლაი ნახშირი უკეთებს, ცეცხლი გამჭინვარებით ინყებს აზიოლს.

ხედავთ: თუ მოვისურვებ, შემიძლია, უხრალი მემანქანებ ვიყო. ისე მტონია, თქვენც შეგივლიათ, ჩეღლაფერი ცეცხლფარეში იცით. თან ვინ იცის: შესიღოა, ეგ თქვენ ჩემზე უფრო ადვილად გამოვადით.

ტენჯერი რეგულატორს ვადაქარბებული ღინამიზობობს როგავა, ანას ალიანს თავღობიაცემად აკუოებს. ლოკომოტივი უფრო კი უფრო და უფრო ხშირად ინყებს ეშენას.

მიკოლაი. იმს ვერ დამტკიცება სჭირდება. (საცეცხლორის კარს ხურავს.)

ტენჯერი. რასაც თქვენ ამბობთ, საინტერესოა, მაგრამ ვერ პაზე ადრეა საუბარი. რაც ამ მანქანაზე მე და თქვენ ფუნაობთ, ვეღლაფერი კარგად მიდის. დავიფსოთ ვეზხლის პრობლემები, მათი მოგვარება ადვილია – ახლა აქ ვნიყავებით; ამ ფოლანს ბუკიათავ და გარე სამყაროს მალისად ვართ მოწყვეტილები. სიერეკეში მძებრავართ და ვაცნობიერებთ აბაა, ორი ნემანქანე, როგორც ლენარმა თქვა, მოძრაობის ფარდობითობა არ არსებობს. ლენარმა მანაც იცის, რომ ფანჯრის მიღმა კი არ მოძრაობს პეიზაჟები, – პირიქით, სანვავ-საშობს სწორედ ეს პეიზაჟი მოიხმბა. თვით რწილას არსებობაც კი ვიზიკის ვეღლა კანონს ეწინააღმდეგება. სწორედ ამიტომ, ფარდობითობის პრობლემის ფიზიკური ხეღვა ვერასდროს იქნება რეალისის ადეკვატური!

მიკოლაი. პან ტენჯერ, ან კითხვა გავრბინართ, ან ხაღმობა ვადაგამწყვდიართ.

ტენჯერი. ერთი ნუთით – ფიქრი დამცავდეთ. ამგვარად, ჩვენ ორს ერთად – ლეძეა, მე თავა არულ მარტინობში უფრო კარგად ვფარმობდი, მიკოლე, ჩვენ ორს ერთად რომ შევდებოთ მატარა აღნაენტს ან მეტეორის ანუთაა, ეგ უფრო მოსახერხებელი იქნებოდა, ვიდრე რელსებზე კისრის მოტება. რადან სად მივთეკას აბოლოოად ვეღვ ეს რელსები, ორივემ მეტრისმეტად კარგად ვიცით. ჩნდება, ეს ხომალდი ყოფილიყო, მაგრამ წყალი და მახათი დაკავშირებული პრობლემები მძაცს... კორსარობა ჩვენს ეპოქაში, სამუხარად, უკვე შეუღლებელია...

მიკოლაი (ცნობისმოყვარობა ეღვიება). მან, თქვენ მატერიალური მოგების არცთუ კანონიერი ხერხებით ბართ დანებრესებელი?

ტენჯერი. აბ, აბა... ეგ უზარალოდ წამომცდა. თან ბოზადღე ორნი ვერაფრით ვერ ვიქნებოდით.

მიკოლაი (მანომეტრის დაბურვების). რეანახევიარი, პან ტენჯერი, - ზეფრი არ არის?

ტენჯერი, ცხრამდევი შეიძლება აცენა. დღეს რატომღაც სულ ართქობა მოთხოვნილება მაქვს. თავდაც არ ვიცი, რატომ. დილიდან რაღაც პროექტი მივლავა თუდინი ზუნდოვანა. ნამეინად მარც უნდა შევსული ჩვეულებრივი კავშირება განყვეტა. მამინ ავტომატური საფიქსიანი გაირკვევა. იმ ზერტულზე უნდა მიუყვანიოთ უფარი იერიში, სადაც ყველაზე ნაკლებ ელიან.

მიკოლაი, საოცარია, მეც რაღაც დავერტყებელი, უცნაური აზრები მომიდა დილიდან, მაგრამ ის შესახებ - თითონ არ ვესმის. დავიბეე თუ არა ამ ცხოველს განხორბა (საქებებს განზღობ თელიგულს უტყამუნებს), გონებაში რაღაც გაერკვევება დამანუს ამოტიტიტივება. ნაგრამ მინახავია სიმბრედე აღრინდელიყთი ფარავს ჩემგან ყოფიერების აზრს. გვაქვს საქციელთა არწყვანი, ნათ შორის, ყველაზე მარნოუტყენლისაც - ფსიქოლოგ განახლებათ თუ არ ჩავთვლით, როგორც უღვეს, პან ტენჯერი, უნოდება: იოლმე ამნიარ რამდენს.

ტენჯერი, პოდა, მეც რაღაც მსგავსი შეგარბობა. ვალორებს: მიჯვარს იულია, ნაგრამ თან ჩემი ცოლია იოჯუა, უფრო სწორად - ჩემს თანამზრახველად ვყოფი სხვადასხვა საქმეში, რომელზეზეც ახლა ვარწყვდი, არ შევალსარავა. იულია კი ჩემთვის ქალური საიდუმლოა ხილითა განსახიერებაა, მისი სახელულისა მოუცდვად, მეტაც ვიტყვი - სწორედ ამის გამო, მაგრამ განა სინამდვილეში ეს ათე მითიქლელებია? რაც აქვს ვარჯი, იმავე მინეზია გამო იქ, პარნობიად უნდვ მინაზე, შეიძლება, კარგი აუღავ არ განზღვდეს, მაგრამ აუღდან, თავანდევითი გაქანებული ფოლადის მანქანიდას, ყველაფერი განსახიერებულია ჩანს, ამ თვალსაზრისის იულია, გაქანებული უძრავობის სტერომი გადატანა და, ამავე დროს, სივრცეში შეროლეარე ლოკომოტივიდან თვალის დევნება! აჲ, ესაა პრობლემა!

მიკოლაი, ალაღად ვაბობი, მეც ამაზე ვფიქრობდი, თუმცა, ასე მეავიოთ - არა. აინძქარინა თორითი შესახებ ბროშურაც მაქვს ჩაკეთებული. კოორდინატების გარდასახვა, საყოველთაო ფარდობითობა - მთელი ამბები.

ტენჯერი, ნამსახვანზე, ჩნდება კითხვა: ღრს თუ არა ოპიკლმაველიდან შინსიკენ ანდა მისიდან ორთქმოსელისკენ ექვერა? დედამისიანე ხომ ყველაფერი, რასაც ახლა ვაბობი, აბსურდად უნდა გამოიფიქრებოდეს - მინდად ფორმად, როგორც იმით, ფორმისატება იცვამ თქმა, - ამას ნინათ ამ თემაზე იმითი საუკეთესოა ცესისტია სტავაჩა ნავიკითხე. მაგრამ ამ ყველაფერს სულ მივირე მინიმენტლობაც არ აქვს. პირდაპირ ვთქვათ: ლოკომოტივიზე რომ დავახალდეთ, რა იქნება, პა? შეიძლება ვინმე გითხროს, რომ ლოკომოტივთა ჩანაცვლებაც ადვილად შეიძლება ვაგონით ასე ვაგონარესტორნიით. ნაგრამ ანამადილეში აად ერთი და აად მეორე.

მიკოლაი (სიცილით). ახლა მთლად ასეც არია, განსხვავებებს მეც კი ვაჩნძევ. მაგრამ, ბოლოს და ბოლოს, აიკოცელის ხილი - ქალბერი, ის ქალბერი, ჩვენ რომ გვეყოფინამ, ასებრცე, ლოკომოტივით მოგზაურობა, აქ დაღლორინებულ-დანიშნულთა ოთხიკულია დაფიქრება - როგორინა? A propos, pan tonjer, ამოყვდი თუ არა თეცებთა

ერთად ამ მახტანაზე - ამ კუნძულზე, თქვენიდან სწენა არულიად გადაიმიწყდა, იულის გამო ბრძანებაც მინა განიარა. ცეცხლფარები ვარ, სანკარობს მტყამა ვაგონებ ნიქცა. სიმრავლე ვახიბრათ, ვერცერთი სხვი უფროსი ველარ ავიტანდი. აქ თითქოს ყველაფერი იქცა, როგორც ყოველთვის - ვეღვალური თავთავის ადგილას რჩება, თითქოს ვაყრუელა, თუცა, სინამდვილეში მოძრაობს. რა სინამდვირესოა (იქცვის)

ტენჯერი, ნუ იკითხი, მიკოლაი. ეც არც ისეთი სინაულებუა, როგორადაც თქვენ გეჩვენებიათ, უზარალოდ განზუზორტიკულიგებელია. თუმცა, თავისთავად... მმ... მე ვიტყვით, რომ შესაძლებელია, მაგრამ მხოლოდ სხივითელ განზუზორტულელი და ერთაფერადი ჩანაა. დიას, დიას, მეუნებნია, რომ აწიორედ ესაა ჩემი პროექტი.

მიკოლაი, მაგრამ სინამდვილეში ეს უბო აიკედლის ნიშნავს. **ტენჯერი** (გაჯანებებით) სადღის იგი? **მიკოლაი**, ძალანა გომოხეთ, ამ „მწე“-ობით ნიშნართვის შეუნებია. ათათის ოთხმოსიკდათორმეტე, პან ტენჯერი, კიდევ ნახევარი კილომეტრი და სინარის კლება დანრეცია. რეკულვარების გადაქცევის დროა.

ტენჯერი, ძალიან გომოხეთ, ნუ მასწავლით, როგორ უნდა მახტანის ტარება. თქვენი ააქმე საცეცხლურის მსხვედვა. დაფუტყეთ ნახშირი, მივირცხვად, ამას ვიბატყექ!

მიკოლაი ბრძანებას აარულებს: ცეცხლი ახალი ძალით იფიქრება.

აიდან იკითხ, რომ ჩემს პროექტი ასახვედლო აფორთხეს შეიცავს? პირადად მე მასში ფერსანარ მკაცრ განსაზღვრულობას ვერ ვხედავ.

მიკოლაი, აი, იქ არის! (წინისავენი მიუთითებს.) **ტენჯერი**, შეიძლება, იქ იკითხ. სწორედ მაგ თქვენი შინახიბი სესინფორფას გამო მიჯვარხართ: არც კი ექვობთ მის არსებობას, იგი კი თქვენში რეცევის ისეთ დარკობის ხაზზეა, რომელსაც სათავად ვერაფერს ვაკვებდით. (გაყოცემით თითქოს პრინციპული ცხოველია, მაგრამ რა შესტად გრძობს წინანარ ყველაფერს! (პაუზა) ნახშირი დაბახტეთ.

მიკოლაი ბრძანებას აარულებს. ცეცხლი მძვინვარებს.

მიკოლაი (თან საცეცხლურში ნახშირს ყრია). ვერჯერობით ერთმანეთს ვამსახურებთ. როგორია ამის გაახორბა უსანარული ყოფიერება - და ჩვენ ორნი, მარტოები, მსაღი კავშირობისგან მარტოებულდები, ამ გამალებით ვეროლე ვმეცხვ, ამანარ ტეკვანი. ათათი სწელა რომ გელოდ, ამის მსგავსს ვერაფერს მოლოფიქრებ. **ტენჯერი**, რას გულისხმობთ, როდესაც ამბობთ, მთელი კაცობრიობისგან მიტოვებულდები? უნდა ვაღიარო, რომ მართლაც ასეა. და მაინც, აზრი უფრო მეაყოფი ჩანოვალდობით.

მიკოლაი (წინის ბირს აგდებს). ვიმეორებს გადაკვეთთ ეგ ოხერი რეკულვარითი და მუხრეფის ჩარეოთ, ნიციეთ საბუღება ბატონ ვესტრინაუზს, ის გააკეთოს, რას ევალბეს, თორმე პირველი მოახვეციან აცვლებით რულსებს.

ტენჯერი რეგულატორს კეტებს და შთარუქებს აწევა. ნანქანა აღარ მოშორება. მიუხედავად ცილიზირების კაცუნა და ბირნიშობა ღრუჭათ ისინი.

ტენჯერი. აბა, აბლა თქვენ გაგარქელეთ. მიკოლია, ქალღმრთელ ფიქრის ჭეჭა არავფრის აქეთებთ. დოკუმენტაციას კი ქალღმრთელ გელანდებთ. **ტენჯერი.** კიდევ ანაზე შეღებარაკებთ, მან კოტბანეც-მერნმუნეთ, ქალი წყნოვანა მოლოდელ სამიშოლა, უკანმოუბრუნებლად გასლელ ნუთის ბოლოტი ნინახი, თუშტვა, არ დაემაღავ: ვალუბის შევლენმა პროფესიონალი გალოდერათ. თუშტვა, ეს უფრო ზურნაა, გარკვეულ მომხსნათა უღლებიანების აღნიშვნის ხერხი.

მიკოლია. მანც მემკვრება, რომ უფრო მნიშვნელოვანი რიტუ ბრანდებთ: იმისთან შედარებით, რადაც თავს ასაღებთ.

ტენჯერი (ვადილობს, მისი გურადღება სავა რანზე გადაიტანოს). მშ... რანდები ხისლულეც არ უნდა ურობთ, კოფერების საიდუმლოს გამოხატვას გურადერი შესწავლავს. მტრულიდანა იციან ეს: იმთავც, ვინც შანდაა, ნებისმიერ წესას შუიშალოა.

მიკოლია. თუმიდან ისეც გადალხეეთ. გაგებდაც და დოკუმენტაცია გიტყვიან: მე ვოტბანეც არ ვარ. ვოტბანეცკი, დოღ ანია, შინაში წეცს. მე მის მაგვიერ ვცოცხლობ, მისი დოკუმენტაციას. ტრავაიაკია ჩემი გავარ.

ტენჯერი (საქონუქებს ბელა ურეცხვს, ბორბლებს ღრჭალო წყდება). კიდევ ერთხელ გაბანანართ ნახეარი კორპუსითა, სწორედ აბლა ვამორბდი, თუქნებანის თათი გაშეცნო. მამ, თქვენ კოცოლოართ სახელმანთებელი ტრავაიაკი, ამთად რომ დაეჭებს ნთელი მსოფლიოს პოლიტიკა. დამბეუ-დასქმნები ზემო ერთი ბრანდებაც საქმარისი იტნება, რომ დაუყოვნებლივ დაგაბატონრან.

მიკოლია (ვადილობს, ხელი შარელს უკანა ჯიბეში ჩაიჭოს) ნთოუ შევცდი?

ტენჯერი. შედვილი მაგ თქვენს რეკლამერსა, მან ტრავაიაკი-ტიკურე. თუქნებარ ბორბტომქედაც მეც შენიშობია ნამდვილი სახელთა გაქვცხი: შერევადა კარლ ტრევალიდი. შეესაღება, თავად დამბატონრომ მირეველსაც; სადგურზე.

ერთმანეთს ზღეს არიშეცენ.

მიკოლია-ტრავაიაკი. არა, ინტერვიუს გერ ჩემთვის ერთხელეც არ უღალატა. სხვაგვარად ციხეში ვიღწეოდი კარგა ხნის ჩამაბლი. იალზე მათრებს ასეთი მალალი რატავა კოლეგასთან გაღებომა. ინტენსიური მუშაობის წლებში მუდამ ანაზე ვოცნებობდი. ვინ იცის, თქნებ აბლა ერთადეც კი ამოვეცნობით საერთაშორისო ნამამალელობის მყარლი ქომახიანა.

ტენჯერი-ტრევალიდი. არა, შეეც ეს ბორბტომქემდებში, განსაკუთრებით – მათი მდებარეობა. რასაკერძოვლია, ციხეზე კი არა, შინაგან შესეგებზე მოგახანერია. დანაშაული დღევანდელ დღეს ინდივიდუალობის გარკვეულ კარგვას იწვევს. ერთი შეხედვით მარტყე კაცს გვავარ, მაგრამ სიმისიად, რომ ნორმალური ცხოვრება დადგინო, რიტამეტად როულად ვარ მოწყობილი. თუშტვა, იღკაც... კარგე ერთი, სუ გვანა. უფრო მდებარე, ტრავაიაკი: დღესი აქით ასე ვუღარ გაგარქელდება. რადაც

ჭეშმარიტად აატანური უნდა მოეპყნო, იღონდ სხვების კი არა, საკუთარი თავის მიმართ – დღესეც, ახლანდეს კაცუნა გადალხედათ. უზნალოდ მე შერი საცოლე მიცემს და აქ ვერადფრს გავანყოთ, თუ გველოზე სახარელო კატახტროლოვ არ მოხდა. აჟ, ამ მასიანით, მე უფლებ შეთავაზება, საიუვენდად მიუქტებები და ეს კოლე მანც მანშეიღებს. ცოლიან კი მხოლოდ იმიტომ ვარ, რომ შანჭავითი მაგავებს.

ტრავაიაკი. როგორ? მამ, ეს უნდა აბრაკადამრია; ის მანსინეტი ნოუ-იორკის ბოსილი-პოლიციან?

ტრევალიდი. გახლავთ – ქალი, რომელთან ერთადაც დედასქმა, მონიგევა და ბოსკოტრეკიან წრეკალი. თმა მავად აფეს შეღებოდა; ცხვირი კი ბარაფინსა აქვს. არღუნდით აღარ მოშინება. მაგრამ ასორედ ამის წყალობით ვარ ცოცხალი. ახლა ხომ თავანაც აღარ ვგაკვარ საკუთარი თავს...

ტრავაიაკი. გასაგებია. ექვლს გვიწევს დროდადრო შეველო. მაგრამ ნარმოადენითა მე და თქვენ ახლა აქ ვაუბრობთ; იქ კი, ჩვენი მატარებლთა რომელიმე ვაგონში, იღაც ზის და დეტექტივების ამტყნაერი ბობლოთეკის წინაშე ზუსტად ამნარა ამზავს კითხვობის. იალანტ-ბურნად გავეცნობა.

ტრევალიდი. შეგამაღებელია: გარემოებათა ამტკარი დამოხვევა რთავდაც არ ამტკარი ჩვენი ვანშახვების სიღადას. ჩვენი უცნაური მუხეღერია მნიშვნელობათა. თუშტვა, საქმეს მიღწერუნდეთ: ვიცო, რაც უნდა მოვიმოქმედოთ! ევაა ის, რაც უკვე სამი თვეა, სამთხლად მორგუნება. იმ სუთნიდან, როცა შენ ჩემი ცუცკოლოფარი გადაც.

ტრავაიაკი. მამ, თუქი, კარლ, ბოლომდე გულწრფელი იქავი ცუცკოლოფრისთვის მზად ვარ!

ტრევალიდი. იმ დამით გადაწყვეტილება უნდა მივიღოთ. შეფერებლად ვეპროვებთ შინასაც, სრული სირქართა, და ენახეთ, რა ვამოვა ამ ამბიდან.

ტრავაიაკი. ორთბორბლის ან დღეის ამშხავარის მსგავსი რამ – ეკოლოდ, ჩემს პატივმყოფეობას გე არ შეღადავს. მამ, გამაოგია, ძვირფასო კარლ, რომ ასეცის მიუხედავად, იღერი გიკვარს ეს ქალი?

ტრევალიდი. შო, თუშტვა, ეს თამ სრულიად მუწენბრეია – სწორად ვამოვე: რომელიმე შეტრედიასთვის კი არა, ამ დიდი პროფესიის თანაზარი კოლეგისთვის ეღამომ მის წარმოქმნას. საბუე იყ უხვა მოვატრალიოთ, რომ ეს ვითარება ჩვენი საკადრისი გახდეს, ძველი ვადიანა ხელისა. სადვიანბუროდ რომ გავიზღარათუც ჩვენითვის უფრო ამ ეპოქაში.

ტრავაიაკი. ისე, არისტოკრატობისკენ აუღ არ მიმინება გული. ანბონ არ ვარ.

ტრევალიდი. მერე რა. ორთაოდე წილს მან დიდი მამადალი ვინმე იქნებოდი ვაცთა მოდგმის მაღალ წრეებში. აბა, ვინცები რეგულატორს ვანცები.

ტრავაიაკი. ეკოლოდ, მაგრამ მატარებელზე? ახლევს ადამიანის სიკოცხელე?

ტრევალიდი. ნეტაც ვინ ამბობს ამას: ადამიანი, თუშტვა, რაა ადამიანი – ურჩხულე. რომელსაც, სულ ცოტა, ოცდაათი ანაზარელი, უფრო სწორად – დიდებულა მკვლელობა აწეეს სანდისზე!

ტრავაიკი. პო, ეგ სიმართლეა, მაგრამ, ბოლოს და ბოლოს, მე მიზნს ძალიან მკაფაო: და რეალური მოსწესბი შქობდა.

ტრეფალი. ნუთუ მიზანი, ამ დამისათვის რომ დეისიათო, ყველაზე რეალური არაა ჩვენთვის ნაცნობ ყველა სხვა მიზანს შორის? ჩვენ ყველაზე მიმძენელვან პირობულქანა გადავხვევით – ამ მდარე კომედიას საზოგადოებრივების, კომუნიზმის, რადიკალიზმის ჩვენი არსებობა მას შემდეგ, რაც დამინაბეობის გოქობა საბოლოოდ ამოწურა თავი.

ტრავაიკი. ამ გეგმის მიზნებლობაა ჯერ სრულად ვერ ვცნობოვრებ, მაგრამ პრინციპში მიზნობს. როგორც ჩანს, უნდა ვაფხორცოდლო იგი – სხვა აღმარავენი დარჩნა ცხოვრებაში, ჩემთვის საკმარის.

ტრეფალი. ამაზე ნუღა ფიქრობ. სრულად აფიქრებელია, რომ რადიკალიზმი მიხედის. იგიამინარბველობა სახადობოთ დეცარილებულია. ადრინდელ ცხოვრებას ჩვენ ვეძარ დაეუბრუნდებით. თუმცა, ხარისხიდან, როგორი იზიზიოთ აიღვავა ყველაფერი, თუკი რომლიმე ჩვენგანი ამ ამბავს დაეუბრუნება. ცოცხლად გადაჩვენელი ვეღაფერს მკედარს დააბრალებს, რისკი ვამოიხიზლებია.

ტრავაიკი. კეთილი, მე თანახმა ვარ, რომუცდამეთეს მშვეფავებოთ. გრავიტიოთ ამ მატარებელიას გვიჩეის გადაკეთია, თუკი, რასაკვირვლია, დამბელ ვანქშენს კატაბროფაზე გაეფილით. სადგურება შორის ამ მატარებელს ვერაფერი შესაჩრებს. ვეღაფერისთვის მწადა ვარ, მაგრამ თუ ორივე ცოცხლები გადავარჩიოთ, ჩვენი აბზე ცუდად იქნება.

ტრეფალი. მთლიანად ექვატას რეგულატორს; ჩანქანა ვარაუდლებით იხვეტს ქმინებს. დისახირების შესაძლებლობაზე ამ მოფიქრია, მაგრამ ახლა კანაათი დავგინებულებია. მატარებელი არული სვლით მიქრის..

ერთმანეთს ხელს არამეყვს. ტესტერისკენ ნახშირია გროვაზე ი თ ლ ი ა მოფორთხაგა.

იულია (ზარბაცით დგება ფესზე, რადგან პლეტფორმა, რომელიც ტენდერია და დიპლომატიის აერაუბს, ვაყავაყვებს მანქანას უფრო და უფრო გახმობრებით ქმებს, ჰეიზაქები ვამალებით იცვლება). გადავნივტივ, თქვენთვის სორპორიზი მოზენსო. ჩვენს გამოჩენას იმი არაფრით ელოდებოდით. პანი ტენდერი ჩემ უკან მოცოცავს. ბოლო წუთის შემოღებოთ მატარებელს. ძნელი იყო მუფერებზე ხიფეი. ოღონდ ისე გადარეულივით რაჭობი მიერეკვიით? ახადცაა, სადგური იქნება!

ტრავაიკი. მღელ ვიგებ. ენახით, ღირხარ თუ არა ჩვენგან დადებულ ფორმად.

იულია. ფაონად? რას მივდამოფეებო, მიყოლია? უკვე დიდ რეზო მოტანალი პარტებზე? **ტრეფალი.** აღმარულად: ხირცი შეიახა ჩვენმა ოცნება. სიმართლე უნდა ეუთხროთ ორივეს.

ტენდერიკენ ზ ო ფ ი ა ტ ე მ გ ე რ ი, იგავე ე რ ნ ა ა ბ რ ა კ ე ა ბ რ ა მოცოცავს.

ერნს, მომხმინე: მე იულია მიყვარს. მე და ტრავაიკიკა

ლეთის სამხეჯეროს მოსწობა ჩავიფიქრეთ. მატარებელი სრული სვლით მიტეხს შამიკებული – მოხდესრამცხე მ შექმნა მოსახდენია. თუკი გადავირით – შესაძლებელია მატარებელი დაფიქრებელი – კოდე უკეთესი. ამ მატარებლის თქმნას აღარ ვიხორებ. გული მიგრძნობს, რომ შენ დაიღებო – შენ, ერთადერთი ვისი მოკვლაც შესაძლებელია. ზღადა, ჩემებურად მაინც მიყვარხარ – კარგი თანამშენი იყავი და კარგი მტკობარი. მიიძლება, შენ გინერია ბედის თამაშით ახლა სკვდილი. თოფდ მოიფედი: აქ, ჩემი ბრალი ამ არის. ეალები ვაოგენებულები უამინერ.

აბრაკადაბრა. ტრავაიკი ეინ არის, ზოგჯერ? შენიშო? პალუციაციტები გაქვს?

ტრეფალი. (ივლა ტრავაიკისკენ იხვერს). ეგ კოიტანეკი არ არია, ტრავაიკიო. ის ტრავაიკი, სახედაგათიქელი. კარგად დადავარეო. არ გახატენდა? ახლადღე-მეგეზონი? ეკიბთვლობით ამის ამბებს. ნიღბები ჩამოსხნილი გეგვს.

აბრაკადაბრა. დემოთი გეიგეფულს! პან კოიტანეკი, გააკეკი გეგვას! ამ ნეტე რაჭობ დავეცო ამის სურვილს – ვი რამი აფორდებოდა ეს სულელური სურპრიზი! შენი ბრალია ვეღაფერი, გეგლო! (სულას მიყარდება.) მე დამიფიქრე, რომ ამ ნამოგოლოდი!

ტრავაიკიო ერნს იავებეს.

იულია. ბოდიშს ვიხდი, მაგრამ მე არაფერი ამის მსიგისი არ მიშაღებ, არაფერი ვიციოდი! (ნახავაყვებს მიმართებს) თუმცა, ახლა ეს თქვენი თანამართერ ვარ! ახლა ჩემსთვის ვეღაფერი ნიღელი ორივენი მიყვარხარ. ოღონდ, რაოფედ დახანაბო, პან ტენდერი, რომ, მიკოლასს მიგეგვას, პორტმონეტული არ ხართ.

აბრაკადაბრა. სანამდეგელოთ ეგ ამბე უარეკია. (ტრავაიკიკა ეიმართებს.) ხელი გამოქსი, ვარენარო! კარლ, ნიშაკეტი რეგულატორი გადაეცემა! მე სივალელი მინდა! **ტრეფალი.** (მატარებელიან დამაკებობრებელი ზარის ზონარს ორგან ქრისს.) ტრავაიკი, ერთი ეგ ქალი გაკოქქნის ცხოვრებაში პირველად ხდება, რომ სათანადო ეცევის სორმებს დაღებოთ. (ტრავაიკის ზონარს უდებდა.) **იულია.** დაგქმინარებო.

აღმუფლებულ ერნს ბოქავენ.

აბრაკადაბრა. რეგულატორი გადაეცემა! მუხრუქები ჩართეთ! სივალელი ნინდა! საქმარობა ეს საივალობა! ტრავაიკიო აბრაკადაბრას პირს უკრავს და ნახშირის გროვებზე აგვებს.

ტრეფალი. (სოლასს). ხოლო რასაც პრანსებდით, რომ სათაქოს არ ვარ პორპრინციენდი – ნება მომეცით, თოვი ნარმოგადებოთ: ჰერციოვი კარლ ტრეფალი – იმედი მიქვს, ეს თქვეთვის საქმარობა იქნება.

იულია. შექმლებელია... მიმინ, ოღენ... ხარმოფდგებელია! თოვად ტრეფალიად, მუღდარებელი ტრეფალი! ამ, თან სწორედ ახლა, რა სივალეო ეს ყველაფერი! ისეთი ბედნიერი ვარ! მუღად რადიც ურეველოზე ეოცებობოთ – რომ რადიც იყავი მომხმადრეო, რაც კინობი ადგინა!

ტრაგედია. მე უკვე აღარ ვითვლები? ჩემი ჩადენილი დანაშაულებები არიოდა ღირს? იულია, გირეცე, ცოტა ფრთხილად იყავი, თორემ შეშინდი, პატონი მკრცოვი მოკლავ და ნაბარბელი გაავარო.

იულია (ტრაგედიას მკიცხვით). მე ორივე მიყვარხარო. ნილოდა ახლა შეიფარდები პირველად ნაივლილი სიყვარული, მაგრამ ორივე მიყავხარო. ორივე არსებულეობრივები ხარის ამ წყაფში. რაღაც წარმოუდგენელი ხდება – თათქის სამყაროა შექმნა ახლა ირვება.

ტრეფალი. აი, ქალი, რომელიც ჩვენი ღირსია ან როგორ შეიძლება ახლა ჩვენს განზრახვაზე ხელის ალება? უნდა გავაყვიროთ, ტრაგედია? ახვადგარად სიცოცხლე აღარ გავიძე, ასე არ არის?

ტრაგედია. ცხადია. [კაბინის მეთურ მხრიდან ჰყოფს ვაიყო თავს.] უფე დამწილავხები აიგახიბი ჩანს.

ტრეფალი (ხელსაწიფებს დამკრცხს). რანახტვარი ატმოსფეროა – ახლოდგარი კოლომტური აბაძო. ისეთი წინათაგრძობაა მატყა, რომ ამ სადგურს უყვებლად გვივლით. წარმოიდგენია, რა სახეები უცნებიათ ამ გრეტინებს!

აბრაკადბრა (პირაკრული ღმრის). ახრბუგლობრამკოპარ...

იულია (აღტყავებული იფუნტეს ხელებს). ოპ, რა აღმადროთავანებლია ეს ყველაფერი! შესანიშნავია! იანი პირატომქმნი კატახტროფადე რამდენიმე წუთით აღრე, და რეც მათთან ერთად ვარ, და მიყავი ისინი, ორივე მიყავს და მათაც ვყვავარა! ამ, მხოლოდ ეს არის სიცოცხლე! მინდა, წაფლავებ და ვიცი! დისახარულანდე ვერ მყოვიმის!

ორთქლმადლის გამაგრებული ღრვიანი ფარავს მას ხმას.

მეორე მოქმედება

დეკორაცია იგივეა, რაც პირველ მოქმედებაში. სეიზატი დეკორაციული სისრავით იცვლება. ამტრაქტის დროს კინოფირი შეიქცადა: რომელიღაც მონაკვეთში სოფლის სახლებთან გამოწავალია სინათლენება უნდა გაიზიაროს კადრში, შემდეგ – განათებულმა სადგურმა. ლოკომოტივის მარჯვენა, რეგულატორის მახლობლად ნაწილში ტ რ ე ა ლ დ ი ფანტორიანაა გადავიღებულნი, ელინიდრის დაგუმბიდან ამოვარდნილი ორთქლი ფარავს ყველაფერს.

ტრეფალი. სწრაფად უნდა ვთქვათ, რისა თქმაც ერთმანეთსთვის გვინდა. ნახტვარ წუთში დამშლენამქნისა პირველ შედინამს გავივლით. არა მგონია, ასეთი სისრავით პირველვე ისრთან გადავებურზეთ მოსახვეს.

ტრაგედია. მე ერთს ვიტყვი: ახლა თერაშევი ანტომოფროთა და საათით ას ოცდაათი კლომეტრით ემორაობთ. ჩემი თავი ტრეფალით მიჭრის სამყაროს უსასრულო უფსკრულში.

იულია. მე კი ვიტყვი, რომ თავს დიდებულად გვრძობთ. მე მგონია, არახტრის და არიფერი კოფილა ასეთი

აღმადროთავანებელი, თუმცა, ჩემთვის ადრეც უთქვამთ, რომ ისტერიული ვალა ვარ. ამასთან განვიცხადებთ, კი ღირს სიკვდილი, თუმცაღაც თავჯერ წვიღივდე.

ტრეფალი. მე კი არავფრის ვიტყვა თავისათვის, მხოლოდ ახრი განხვრანა თათქის ქარმა. მე მხოლოდ რეგულატორის გავრავლება ვარ, თათქის ამ რკინის მხურბუქება ჩემი ტვიხი ნაბოცხელი, როგორც ნაბეურზე. უფრო წესით რომ ვთქვა, მთლიანად შევერწყი ამ მანქანას. ხარვიით მივერეგარ სივრცეში, რათა შედიანერის სარას ნამოფეყო. არა, ნამდვილად დავიხა ეს წუთი. თავს ზემოთ უნდა ნაგვენწრონი კარ მივეგაროთ, მაღალე ძამგავა, სასიკვდილია!!! ახლა რომ ვინმე, უარავი და სორმალური შემეიოსა, დადებოდა, როგორც მითი გახტბორული. იქნებ ეს ნილოდა დასახისისა მესხინებულნი მუშაობიობისა?

ტრაგედია. კარლ, მუნი თავმადლობა აღტყავიხა ირვებს: ვერ ვხედავ, რომ სათქმელი არიფერი გავსა, მერე კი დეკორაციული ირვებს ყიბიბობა.

ტრეფალი. ჩემი ჰებდობა ნეგატორია, არაფერი დადებითი არ მატყს სათქმელი. ევრანზე გამოახსული უფრო სივარეილის პირველია ვარ მხოლოდ. ასე მგონია, ეს მხენაა უცებ რომ გაჩრვება. მამინეც მოყვავები. **იულია.** ოპ, კარკა გვეყვიეთ, საქმარისა ეს ახალითი სამიფხარად, ასეთია ყველა ნამდვილი მამაკაცი, თქვენბარი ტრეფალიც კი. ეს ოპ ერთადერთი წუთია, როდესაც სრულად შეგიძლია აინამევილით დატკობა. რა, რაც ყუეულებელ ცხოვრებით გვერვება ხოლმე, მხოლოდ ნახსივრევიანა მისი, ნამტყვებო, სუფრის ნონახტო. ახლა კი ყველაფერი მადეა – არაფერი კონკრეტულს აღარ ვვლოვები. – გველაფერი მატყეს! მოსალოდნელი შეგახებიაც კი არაფერი – ორივე მე მეტყვითანი, ორივე თქვენგანი – სიყვდილის ენავერტრში, რომელიც ჩემში, თქვენში და ამ ფოლოზორი მანქანაში დგავა. განა შეუძლებელი თქვენს ასე ფლობას სიცოცხლები, რომელიმე ითაბანი, ჩვეულებრივი ღამის ერთ რომელიმე ჩვეულებრივ საათს?!

აბრაკადბრა (თავი არაადამიანური ძალიანმევილი თავისუფლება, პირიდან წავანს იძრობა და ცვირის). ყველაფერი ვიცი! შენ, საზოზლარო მამიშენი! კარგად ვიცი, რაზეც ოცნებობ, მერალო გუფილავ, რომ ვიცი გაიხი მობრით, ღუმზე დავებშილო, გაუწამლარო! კარლი! უკანასკნელად გთხოვ, გუმუდარეში!

მაა ტრაგედია კი აკვებებს. ერთმანეთა ეტაფებთან. იულიას გოფერი, გაფარეული ხარბარი უწყება.

ტრეფალი. (მქუხარე ხმით) სადგურს ვუახლოვდებით! რეგულატორის ხელს ვერ გავშლავ. გადაადგეოთ, მობირით ეგ უსულალო გველაქეთ! ადვი, თავის აქ ყოფიბით მე შეგებლწას ამ განუფორეებელ წუთს ეგ მეგვრა. ცულოზუე ანაზრზენი მანქანია განსახტერება!!!

ტრაგედიაც და იულია ერთა აბრაკადბრას მარტხნიდან აფტებენ.

ტრაგედია (კაბინიდან თავს ჰყოფს, რათა შეაბრძობა, ვეველაფერი წესრავებია თუ არა). წყალაქანს შეაკადა.

თავი გადაიღობრა. აი, ადგურე!!! პირველი შექნიშანი. გზა ხანოლია! ისრები თავისუფლად დასრობულა. მეორე შექნიშანი გვიანდება, რომ იანი დაკვებულა. ნახსადავანე, რომოცდამათე უკვე დამბელ-კანძმუნია მოსადგინებთან სოფილა. უკანასკნელი მანი გვიახლოვდება!

ტრეფალი. რეგულატორს ამგება; ყველანი მანქანის მარცხენა მხარეს აწყდებიან და თავება გარეთ ჰყოფენ. ყველაფერი ნესტოვია. თავში ეს საინფელი სიკაროველ რომ არა, ბედნიერად ვიქნებოდი.

ჯერ შექნიშანი გაიფიქრება, შემდეგ – განათებული სადგური, ისრებზე ბორბლების კაღის ისმის. ბაქსზე გამოსული ხალხი ყვიროს, ისმის გადარეული ბადავილი. ისევ შექნიშანი, შემდეგ ფაბრიკა რამდენიმე მილი ქალაქის სინათლებიან ფონზე. და ისევ იცვლება მოვარის ნუქით განითავებული პეიზაჟება.

ტრავაიკი (მარცხნიდან აქვს თავი გარეთ გაყოფილი; ილია ჰუბში გაჭირვლა; მარჯვნივ ტრეფალი დგას). ვილავ გაქანებულ მატარებელს შშმობაქა! ვილავ შშმული! შვილება, გველაფერ გაავფიქროს...

ილია (სდროთაფიზებელი კოცის თრეფა). გასა არის ვინც, ჩვენზე მრეზილი? ადარ მარცხენის არავინ, ჩვენ ვართ. ჩვენ ერთადერთი ვართ, მიოლად ჩვენ ვართ ავითუბი. გვიანტები ვართ! ბოლოს და ბოლოს გავიფე, რას მომეჩს დიდებულება! როგორი მიადღერი ვარ თქვენი რაგორი მივგარხართ თრეფა!

ტრეფალი. თუ თრეფადიქათე დაივიწყებს, შეიძლება, რაღაც საბავლობა მოიხდეს. ამ დიასბულობას ველარ გავუძლები. თუ ეს ჩვენი მიზანგანი განსრუბა დავიქმა, მხელა სთქმელია, რით დასრულდება კატასტროფა. **ილია.** ნუ ამბობ ასე, მე გავძლავ, თუნდ სამ სათას. მიივლა ზენი ცხოვრებაა შექმნილი ამ მოლოდინში, როგორც ბაღონში გაციხული აირი!

ტრავაიკი. ჰო, ქალებს მინააღმდეგობის უნარი უფრო ძლიერი აქვთ, ვიდრე მამაკაცებს. ჩვენთვის ეს კარგია, მაგრამ დიდხანს ვერ გასტანს. თუ ეს გზა გაიწვლება, მინაფიქრს ადვილად ვეღარ აღვასრულებთ, შშმობება, ძალიან ცუდად დამოაზრდეს ეს ამბავი.

ტრეფალი: ჩუ: ვილავ მოვიკავებს ტენდერზე უკნიდან! ყველანი მარცხნივ იყურებიან.

ბმა (ტენდერის იმ ნაწილიდან მოდის, რომელიც არ მანის). ავტო არაბი! აქვთ რომ გუბებობოთ! – ჯერ შვილები რაღაცას ვაკეთებან-შეაქეთ! როგორც ჩანს, მეტრულებმა გვიმტყუნა. ყველანი მოშვეყნი დავემართო ამ ხალხს!

ტრავაიკი (ცდილობს, უკანი ვიქმუნ ჩაიფა ხელე). ენაპომდე გზა პეიოიათ ახლა კი სამეფლად ვერ არის კარგად აკმქი! თხროლო თუ არა? სულ არ მისხა ხელის გასვარა! (სასონარკვეთილია.) მიელო ნაწად მოქვრებ!

ტრეფალი. არ გათროლოთ – ყველაფერი თავისით მოგეკარება. **ილია.** მიულო, ნაბე, უკან იხევე! უნდა, ჰედს მინადოს ყველაფერი!

ტრეფალი. ბომ ზედავ, ადრინდელით აპათი არ თუცდაათით მივარიალებ ამ მანქანას, შენ კი შენვე შენვე დაუოკებობა!

ტენდერადან ნამბირია გროვას გავლით ლოკოსიტები ცოფით შემოვიდა ვაღერი კაპუშინსკი. მას გაეცენ ავტო. თავი გაისახლიანებული ცხვირახოფელი აქვს შევსებული ხელები დამსკვარი და დასიხლიანებული აქვა.

კაპუშინსკი. ვაღერი კაპუშინსკი გაიღავართ. როგორ, აქ ქალე იმყოფება? ვინადა, აქ რას აკეთებთ? თომცა, აბაა რაღა მნიშვნელობა აქვს. სწრაფად ილაპარაკეთ – თრეფალიც ვაღერი უკვე გამოაულია შეზობელი სადგურიდან და პირდაპირ ჩვენსკენ მოქროს. არავინა მისი შემჭრებელი. გზების დამოკლებუბებს მთავე ხაზზე ტელეფონი დაეკსტრება. სადგურში ასე მითბრეს.

ილია (სასონარკვეთილი). მთუ ამ საძყარბო არავერი იდეალურად მშვენიერი აუცილებლად რომელიღაც მოპორტუგელო ადამიანი უნდა შემოცოცდეს და ყველაფერი გაავფიქროს!

ტრეფალი. მამ, გამოიდა, რომ ჯერ ვეველაფერი არ არის დაკარგული? Sangre del canal მე კი სულ დამოინყდა ამ ტელეფონის არსებობა. მე, რეკინგზუსს! პაპა... ახლა თელი იმედი, როგორც ვთვლებოდა, სინარავცხვა. ის კრეფის, ატეტირონი ნებადევნლობიდან, ვერაფრით დაწვებს უკან მატარებელს ისე, რომ საათით ეს ოცდათა კოლომეტრს გადაადარბოს.

კაპუშინსკი. ნუცავ რომ პრადეტი გეოია ეს ქალე! იი, ის!!! თქვენი რაღა დავებართია, თვევე შენააღეთ? ევერ ანერები მანქანას! თქვით, რაც საჭიროა, ცველაფერს გავიკეთებ. ჩქარა!

ნახშირის გროვანზე ნელ-ნელა ფორთხით მივოცოვებ და ლოკოსიტები შექოლაგდებიან: მისა და ზარმ პეულში, მისი კომპანიის ქალი მარა კაპუშინსკი, ტურბულენტცილ დმინდირეო, სამი ბორტპოქევი და ორი ტენდარი. ყველანი მებრუნებულები არიან.

ტრავაიკი (ქანადარმებს მიმართავს). კარე მქნათ, რომ მიხედეო. სწორედ ორი მეტრეტი გვექრდებიდა, მე და ჩემს უფროსს, სხვახანარად მატარებელს ვერ გავაჩერებთ. რეგულატორი მოიბაღა. თქვენი კარბანები გადმოვვანოფეთ. (მისისგან დაზაფრული ტენდარიშეტი კარბანობა ახვიათ.) შესისმიხაიცი! და აედიან მიუსული! (კარბანებს მარცხენა ფაფერიდან ყრბს და ვიბიდან პისტოლეტს აძრბოს.) მდგომარეობა უფრო და უფრო მისიშვება, მაგრამ არაფერია, მოვაებრებთ რაწეს. ოიებზე არ ვართ, მატარაკვეცას ზეზღში ტყვისს დაგაჭედეტ!

კაპუშინსკი. აბა, ესე იგი, მანცე გიფებთინ გვაქვს აკმქი! მასობიფე! შშმობლობა გადამგებია ყველანი დაივლავითი, თუკი ვინემ რამე არ მოიშოვებდა. მე, ზემდა თავად, მიელო ახლა მამის გამობეცავა, როცა მატარებელს იფროში ვიღებდი. შეტი არაფრის თიფი აღარ მჩქავს სიჯ გამებერა!

მინა. ნოუთ არავის ყუოფი გამბედაობა, რომ ამ

მკვლევებს შეეხება? ხუთ წამში შეიძლება უკვე გვიან იყოს სიკვდილი, ასე თუ ისე, გარდაუვალია, თუკი არაეინ უშვდის თავს და ყველა ჩვენგანს!

ტრეფლიდი გაულზე ხელგადავადგარდნილებული დგას-გვერდით იუღია უდგას და ტრავმაიკის მისტოლოტი ივით.

მირა კაუშჩინსკა, თავს გავედრებით, გემუდარებით! ჩემი ძმა, კაუშჩინსკი, ბანკის მოხელეა მთლიად – თუმცა, ვივის სახელი აქვს ვაფარდნილი, რადგან ღამღამობით ფორმისტულ ნახატებს ხატავა, მაგრამ, ასეა თუ ისე, გაქვინელი მატარებელს კი ამოხვია, მე რომ გადავფარინებ, ესე იგი, მხოლოდ მე კი არა, ვინაზა ჩვენთანაგანი. ასი კოლომეტრი წოთში არადა, სადგურში ყვავილებით მწვებობდა გეტნობ? მე კი პირველმა ავტენტე განგამო წუნეს ვაგრონო!

დმიტრივერი, მო, მაგრამ არცერთ ჩვენგანს იარაღი არ აქვს! განა შესაძლებელი იყო ასეთი რამის წარმოდგენა? აქვს სოლიდურ სარკინებზე ხაზსუქი სიკვდილი ყოველი წუნის ვეახილოდებდა! აქვს სიკვდილი, იქვს სიკვდილი – ხომ შეიძლება, გაგიყვად კაცო!

ლოკომოტივი ფორთხითი შემოდის მატარებლის უფროსს. იღობი ფარანი უჭირავს.

მატარებლის უფროსი, ღმერთო ჩემო, პან დმიტრივერი, რა ხდება ამ მატარებელში? ვერაფერ ვერაფერი გაივი. ადამიანებს შვინობია, რომ რაკი რკინიგზის სადგური ვაფრებულად ვაიარებ, ესე იგი, ასე იფა საჭირო. უკანა ვაგონებში არავის შვინობა მივითვლი დამლაშ-განქმენამდე. ესე კი ერთადე ვიცივე ყოფილან. რას უტყობ ადამიანს სასმელი! მებრამ, საშწუნებლად, იარაღი არ მაქვს.

დმიტრივერი, ლევის გულისათვის, ბატონო უფროსო, დროს კანთში ხუ დავკარგავთ! ეს ხომ თვატრალური სპექტაკლი არ არის! რადიციო ხომ უნდა დავგეხნართო! მე თქვენ პირადად გიცნობთ.

მატარებლის უფროსი, მე საერთოდ არ ვიცი არაფერი. სად არის აქ მართვის ბრექტი? მე მარტო ბილეთების დაწერება ვიცი – შეიონწეხა, კონმოსტრუბულია უკვე ბილეთი თუ არა. ვინრო სპეციალზაცია ჩვენს დროს ყველაზე დიდი უზედურებაა! ასე არ არის!

მე-3 ბოროტმოქმედი (სელბორიკო ადვქი). მეც პირადად გიცნობთ, თუმცა, უნდა ვითბართ, ეს ძალთან განსაკუთრებულ ნაცნობობაა. მე და თქვენ ერთმანეთისთვის არაეის წარუდგენებართ – აბას წინთ, ღმერთო, ჟუნამი თავს დავცხსობი. მამატივი, ჩემო ბატონო, და სტყევა შეშანეო, რომ სელები გამიხისნან. ოდესღაც უნდა მეამბახენე ვიყო.

დმიტრივერი (განდარბებს მიმართავს) მოხსენით სელბორიკო.

მინა (მე-3 ბოროტმოქმედს). გვიშეულებო, გადავფარინებო, და მე თქვენ ციხიდან გამოვიღებნით! ზოპანეში სააუელაციო სასამართლოს პროკურორია. უკვე ორი წუთია, რაც ეს ციციხელვარეში შემოყვარდა. ჩემი გვერდების მამაკაცია. როგორც იქნა, ეპოვე. ამ გოგონას უნდა ავართვა და მასთან ერთად ვიცხოვრო სიკვდილამდე – არამდალბობრე სიკვდილამდე. უნდა ვიცოცხლო! გესმის?

გვისით, ბატონო ციციხელვარეზო!

სამი ბოროტმოქმედი გიცივიც იწყებს ხარბარს. ამასთანავე განდრამები მე-3 ბოროტმოქმედის სელბორიკოს ციციხეშიან.

ტრავაიაკი, იციო, ამ ქალშვილის გამაოჩენით ძალის გაგვიმართლმა მისი აე ყოფნა სიტუაციას ამრავალდგერებებს.

ტრეფლიდი, შვიდი ბედი შევევახა ერთმანეთს ერთ წერტილში თითქმის მათემატიკური სისუსტით. ამ თუნაზე საინტერესოს ვერაფერს იტყობ – მხოლოდ გაციველოდ სიტყვებს, რომლებთიაც დრამის გაქმნის სელსონები აესტებენ თავიანთი პიესების სიცარეილეს. ამიტომ დავიციადართ. ვერაფრობით კი მე ის მანტრერესებს, სადამდე ვეყოფი ამით გამბედეობა. იუფესკა, ხომ არ გვიღალატებს, შემთხვევით რომ გადავარეო?

იულია, არასოდეს! მე უყვარდი ვარ, არ ვარ ამ ქვეყნის. მხოლოდ ერთი რამ მაყოფებს: რომ ასეთი საოცარი თავგადასახალი ჩავგაშაპაქს!

მინა, საძაგული ცრუქმენტული! ახლა კი ვიცი, რა სისულელებით აბამდა ამ ღამას ციციხელვარეში!

ტრავაიაკი, კარო, ყოველი შემთხვევისთვის რეჟისორთან დამდეტი გამთოვალ მდომარლობაში არიან და, შეიძლება, რამე საშინელება ჩაიდინოს!

მატარებლის უფროსი (ფარანი უჭერს) „კარო“? არადა მთელი ცხოვრება ზავფრთიი ტრქეს!

ტრეფლიდი (თან ქუბისასთვის ვეგრებო ავლით მანქანის მარჯვენა მხარისზე მიძრებო) ბოლი არა, ჩემო ძვირფასო! თუ გადარჩი, კიდევ ბევრ რამეს ვაიცივს საინტერესოს იგი, ტრავაიაკ, შეიძლება, უკუთოსო იყოს, რომ ქვინი აე გვეხაზუნეს, ეს მაიყოფებს, მინააზღვეობა გაუწიო. ეს რომ არა – ვალიარბ – შესაძლოა, სიკვდილის მომუხტბე უკან დამეოთა. კარგია, როდესაც სულ პატარა წერილმას მინც ტრეფ საშუალები ბელს იქედა.

იულია, აღფრთოცანებული ვარ გმირობით, რომლითაც საკუთარ დანაშაულს აღიარებ, კარო.

დმიტრივერი, ეს მართლ საშინელებაა, ცივილიზაციის ამ ეტაპზე ჩვენი სიცოცხლე – ასეთი ადამიანების სელბით! დაეკრება მიგონს, რომ ამ ლოკომოტივზე ვარ.

კაუშჩინსკი გულნასული ცეცხა ნახშირის გროვაზე ყველა ძლიანი აუგზხებულა. ელოდებიან, რით დასწრებულა მესამე ბოროტმოქმედის გათავისუფლება.

ტრავაიაკი (დმიტრივერს). შენ გეგონა, რომ ყველა ისეთი ნებართვებიც მანკეუნია, როგორც შენ ხარ? ჩვენ ბოროტმოქმედები ვართ, განსაკუთრებით – ზოგი ჩვენთანაგანი, ვინც დანაშაულს თვით დანაშაულისათვის სწამდის, უზებაროდ და უპინუზოდ, ჩვენ ერთადერთნი ვართ, ვინც კიდევ რაღაცეა ღირს ამ ნაბილულ სამყაროში!

იულია, დიხ, დამნაშავენი ხართ, და, შესაძლოა, კიდევ მხატვრებიც, არავეთ არსებობს მათ გარდა! თუმცა, მხატვრებს მხოლოდ მათი ნამუშევრებით ვიცივნო. იწებენ, გაეებენ ხართ? მაგრამ შეუიღებლეს მით უფრო არ ვიცივნო. მესამე ბოროტმოქმედი, ის, რომელიც გათავისუფლეს.

არა, აქედან გავლა სჯობს! გვიტყვით არიან, აბა ვინ არიან? თქვენ თვითონ გიგი არ ბრძანდებით, ქალბატონო? რაო? მინა. ეგ ტყუილია, სახადელი ტყუილი აი, ეგაა თანამედროვე ხელოვნების გავლენა!
მესამე ბოროტმოქმედი, გათავისუფლებული. ახლა ესენი განაზე გაათრეთ, მე კი შევეცდები, მაინცა გაგამერო. სწრაფად, წინიდან უკვე რაღაც სიგნალი ისმის!

დმიდრიგერი, დანარჩენი ორი არაშაზად და ორი ჟანდარმი ერთმანეთს უბიძგებენ. განმედაობა კი არცერთს არ უყვინის.

მინა. შა! რაკი ვერცერთი თქვენგანს ვერ გაუბედავს, მე უნდა გაუბედა! საცოდავო ლაწრებო!
მესამე არაშაზად (ხელეუბნი ზიბუბები აქვს ჩანსიხილი). მხოლოდ ყველაზე დიდ ლაწრებს ეძლევი ხოლმე შიშისგან გულს, საშუალებებს ეგ არ გამოხდით. (საწინ მესამე არაშაზად ლაპარაკობს, მინა მიჩანს იგდებს სენში და ტრეფადის თავში უთავიზებს, ეს უკანასკნელი ბარიერზე ეყვება. დანარჩენებს მხნობა ემატებათ, ტრაგავიას ძირს ავდებენ და ზედ გადაეცხობიან. ტრაგავიაკი ორჯერ ისვრის, მაგრამ ვერაფერს ახედავს. მას ხელეუბნ უჯრუტუნ-მესამე არაშაზად რეგულატორს კეტვას და ლოკომოტივის კულისას საბირსპორი მიმართულებით ატრიალებს; კიდევ ერთხელ ხსნის რეგულატორს იმისთვის, რომ ორჯული გამოუშვას, თან ლაპარაკობს.) პიზინგერ ფონ ვალდენის საბატების კულისა. გადასარევი რაზეა - ჩვენს დროს სად იყო ასეთები.

შანქანის შიგნიდან ღრჭიალი მოისმის. თუღია უწინდელით საეკავის უყარნობა. თავზე ხელისგულები აქვს შემოქროლი. დანარჩენებისაგან სიხარულის შექახილები მოისმის.

დმიდრიგერი. შანქანის მარცხენა მხრიდან აქვს თავი გადასულილი, ისტეროვლად ბღავის.

გვიანაა! ორმოცდამეათე მთელი სისწრაფით მოქრის ჩვესქეს! გაჩერებას ვერ მოუასწრებთ! სიგნალი ნიკითა, ბატონო იმხნო! სწრაფად!!!

მესამე არაშაზად გამაყრუებელ სიგნალს გამოსცემს. ისმის სასწრაფოკეთილი ბღავილი. საშიშვლების განცდით აღესილები, ყველანი ფანჯრებს ანკეტიბან, ტრაგავიას კი მარტო ტრევენბ.

ტრაგავიაკი (ყვიროით). თუღია! ნუ გეშინია! შინც ჩემი იქნები! შეუს ფაშვი აქვს გამოფატრული, მარალზე გაყიდა! რა ტლანქი გამომეტყველება აქვს საყვდილის შემდეგ.

მინა. არა, შენ ჩემთვის ხარ შექმნილი! ჩემთვის. ერთად დაფილუებები! ჩვენგან მხოლოდ მარმელადი დარჩება!

ტრაგავიაკს შკოცნის, ეს უკანასკნელი გახსლტობას ღამობს. შარა, შისი კომპანიაში, ცილინობს, ტრაგავიაკისთვის ხელი გააშვებინოს. იმავე წუთს ნებარწუნებელი ვახუნი და ღრჭიალი გაისმის. ორთქლი

ფარავს ყველაფერს. ჩანს, როგორ იფანტება შარისი მარქანის ნაწილები.

ფარდა

მორთ მოქმედების დასასრული

ეპილოგი

უძრავი პეიზაჟი. ღამე, შთავარს შუქი. ცაზე თეთრი ღრუბლები მიცურავენ. დამტვრეული ლოკომოტივისგან მხოლოდ რკინის გროვა დარჩენილი. უთავალი მგზავრი. კენკა და ყვირილი. გზების დაშთავლიერებელი გენგაონი, რომელსაც ნიოელი ფარანი უჭირავს, მატარებლის უფრისს ეთაურება. მატარებლის ნამტვრევებიდან დაჭრელები და გეამები გამოჰყავთ.

გზების დამთავლიერებელი. შინც, რა მოხდა, ბატონო უფროსო? რატომ იყო ანდენი სული ლოკომოტივზე? სროლა იყო? თავს დაგესხნენ?

მატარებლის უფროსი. მათი ხელებით უჭირავს, კივერი დაუკარგავს, შიშლი გახევიას. მე-პე-პე-პე-პე-პე... ამ, აბ... ომერთო, დღერთო...

გზების დამთავლიერებელი. ადამიანივით ილაპარაკეთ, თუ შეიძლება! როგორც კი შევნიშნა, რომ რაღაც ხდებოდა, მაშინვე შეჩერებას სიგნალი მოგვევით - თქვენც და ორმოცდამეათესაც. თქვენ მაგ დროს, როგორც ჩანს, სადგური უკვე გამოვლილი გქონდათ. თუ ჩემს საათი არ მატყუებთ. ცოლი გამოგიყდა - ლუს შეძლოლობა შემოტყევა ჰქონდა. თანაც ეს ოხერი ტელეფონი საღამოს ხუთი საათის მერე არ შეუშაბს! სულ არ შინდა, პასუხსმგებლობა მე დამეკისობს.

მატარებლის უფროსი ხელებს შლის და რაღაც გაუგებარს ბუტბუტებს, მერე ლაპარაკს იწყებს.

მატარებლის უფროსი. უაუ-აუ-აუხსნელი რწრამ მოხდა! სასწაულია, რომ ცოცხალი გადავარჩი! ტყინის მავიერ ფაფა შაქვს, თავში - ნაბერტო. ახლა შეაწლება შიგნიდან ყველაფერი გადამომვლავარს.

ნამტვრევებიდან თუღია გამოჰყავთ, რომელიც ყვიროით გამობრის ავანსცენაზე.

თუღია (შეშლილივით ყვირის). ამ ციხურებაში ყველაფერი მშვენიერი განწარულია ყველაფერი შინც სალონიდ იქცევა! თუკი სადმე იყო სიღანაზე, ერთხელ და სამუდამოდ დაესვა ნერტილი! კმარა მომკალი! აღარაფერი შინდა - არც დანაზე რამის, არც გეამები! ისიც კი აღარ ვიცი, ნამდვილად მე ვარ ეს თუ არა. არ ვიცი, რა მოხდება მორე წუთს. აზრგამოცდილი სიტყვები მოესწას გამოშვებულ ტვინს. ყველაფერი უცხოა, ზოლნის დროს, ყველაფერი სხვა არის უკვე. ის აღარ არის, რაც იყო, სულ სხვაა. შეშინია! არ ვიცი, ცოცხლები არიან ეს ადამიანები სინამდვილეში თუ არა. (ხელს)

გარემომოყოფებისკენ იძვრს) ლორწოვანი, უსაბურო, შავი უფერული გაიხინა ჩემ წინ!
ნამტყრელების გროვა ზე ვეძებ.

გზების დამთავლებელი. წერფული მოიქცან შეიშალა. მიტლად ჩემი ცოლივით არ აღაპარაკდა?
 ნათლად წინაღობდა ახლა ტრეფალი ამბოყავით, მისთან ერთად – სამი აჩანაშაფის და მეორე ტანდარმის გავაზე ამთავით.

პირველი ვინდარმი. მამ, ეს სამი არაშხადი და ჩემი კოლეგა ფარად ძველებს. ჩველს ტრეფალისკენ იმერს) აი, ეგ კი თხოვარი დანაშავეა. სტავით ხელს არ ვუშვით!

ტრეფალი. აბა, რას ამბობ, აღმაპარ, ვერ ბედავ, რომ ველო ნაშლავი გარეთ მივსე გამოვრლივ? გვედებით, მართლად და მართლად. შიგ ფაშში შეტრეჭო რეკლავატორი, სულ ცოტა, ოცდაათი სანტიმეტრზე ნაიჭვ. რკინის ნამტყრელებიდან ხალ-სალამანი ტრეფალი და მინა ვამოყავით) გარდა ამისა, წერფული მოკი შიქეს, ამ ქალბატონმა ნინამ მდურება. ხელს მისასკენ იძვრს).
მინა. ცოცხლები ვართ. ნამო, ვიოტამდე, და დიდებით ეს ეალო, ვინც ამ სამიხელ სატყვებამდე შიგავანა. ჩემთან ტრეფად დამწვიდებით.

სტავიაკი. დიას, რასაკვირვებელია, შიგანამ პასუხისმგებლობა? მოწმეებით ხომ არსებობენ. ველოავფერი სულ სხვაგვარად ნიხდა, ვიდრე უნდა იმომადარყო. ამ ველოავფერის შემდეგ, სიმარტული ვითარით, მხოლოდ სიმძივად შექრობა.

მინა. ეგ სულ წერილანებაა. ექვს თვეა გოყების ააფადმსოფოში გაატარებ, გონა მოხვალ. მეტე მე გათავალისწილებინებ მქვს თავს. მიბძენს სააველაჯიო სახანაროვანო პროკურორია. შენ უნდა იცოცხლო და თავისუფალი უნდა იყო. ჩემი გემოვნება მამაკაცი მარ. შენთანის სიგის ვერ ეპოვო, თუმც კი გრავის ცალმევილი ზარ. (ტანდარმი) ბატონი ცეცელავარემი მიძყავა, მასზე პასუხს მე ვაგებ.

უანდარმი. სამიხედო ააღმით პასუხობა. ნანტავაკი, რაკი ასევა, რა გაცნობდა. ნანტავადის, შევ. სამიხედოვით, ჩემთვის ველოავფერი თავიდან იწყებო. ოულას მადლობელი ვარ – ეველა მამეზებერა წლისთვის, რაც კი უროთად განგვავდა, მეყო ცხოვრებაში ისტერიული ქალები, ველო მივსე ამათულა. მინასთან ერთად შირცხმადის ვაღია.)

დმოტრეტი. მატარებლის ნამტყრელებიდან ძერება. და-მა კაუშმისსებში შარმელადღვით არიან ახლოობები, დაჭრილი კომპოსტოსავით ნაჭერ-ნაჭერ კრიან. ნიდუხუდ მირას შიგანი სულ შხევადა მათის ტანისამოსზე. ისეთი განცდა მაქვს, თითოცს შეიპიზნა ეს ველოავფერი.

შეშლის იანინა გეგვინი. ომა გაცხენვია, თვითრი ტარისამოსი ავეცა. ველოავფებით მოურთავს თავი, როგორც ოველას. მშვიდად ადევნებს თვალს მოხმარად.

მატარებლის უფროსი. ნაშლით, ლუდი დაღლით, ბატონო გზების დამთავლებლებო, მან გეგვინ. ახალი კასრი გაკანსაშეითათ, ხანამ აქ ველოავფერა ნათელი მოვიწინება. დანარჩენს მამეველების მატარებელი მოუვლას. ნეტავი ახლი თვითრი მსოფლიოს მემხალესხევა სესხად არ მოვლოთ ამნარო ვევეცა!

იანინა გეგვინი. ოულას უახლოვდება და გულში ითიბებენ. შევ, ამასათვის, ეველოავფი ვიყო. ნარტო მე დევექენი ვიყოთ ეველოავფერი, დანარჩენი მატრები არევექენი ვიყოთ. ეგ ყოველთვის ვიციდი. ამას ველოავფი ყოველ ვერსზე. როცა ახალი მატარებელი ჩავტვირობებდა თოლქ, არავინ იცის, რა ნამება, როცა ელოდები და თვალს ადევნებს მატარებლებს, რომელებიც საყდაც მობიან და ადამიანები გადაავყავთ ამდეთი ადამიანს. აბა, მიახადენი მოხდა – ტყუილად არ ელოდებოდე. დღეს, ბუთ ააათხე, სატყვალფონო ხანი გადავეჭრა. აპრიდლმა მითინა დამეია, რომ ასეა საქონო. ზუსტი ნეტრი ჰქონდა, თვალები კატისავით უელავდა. სწორედ მიგასთან ვუღალავტ ქმარს ძილში. პა. პა, პა!!!

გზების დამთავლებლები. იანინა, დაეჩნარდი და მინ დამტრუნდი. შენი მოამყავ უტერილია, ისეთი რამებებს ბერწავლებ.

ტრეფალი. (თავს ნამოსხნდა) იანინა! უფრო ადრე რატომ არ გათავადინე? აუცილებლად შეგაცდებდეს! იანინა. ეს არის! ნუთიდ ეს დამტხზზრას!

გადარულმა ბღავილით ენხოზა მინაზე. ოღლია კოცნის. მასიქნიდამ ტქმი მარცვლი ვამნიციკი და ორი ვანდარმი ნებობიან.

ექიმი ვამნიციკი. (ტრეფალიძზე ამიბება) უპირველეს ყოვლისა, იმ ეგ არის გადააარჩენი ევაა მარცვლიაში ვეველაზე დიდი ბიოტრინომედი, სახელგანთხული თავადი ტრეფალი, მკვლელების სიფე. იხე მითივ უქნით, რომ ამითავდ ეს ერთი გადაარჩეს ცოცხალი, ამ ბიოტრინომედი საბავალითად რომ ზღის საზღაური, ტრეფალის სახალფებს ჩამიხსლებს) პოლიციამ დგებრა მიიღო. დამძულ-ჯანქმნიდინ დრეზონით ნამოვციდი. სწორედ იქ უნდა დაგვებატონებინა. საზოგადოებისათვის არავფერი გემცხობია. (ტრეფალის საზოგადოებას) დაღახეროა ენბამა, რა განიბობა, ნაშლავებგანდოვროლი კი გდია. **ტრეფალი.** გვიანაა, ექიმო. აღსასრულის საათს მიახამართლებს საანგზავდაც კი ვერ გადავავადებ. სიკვდილის ნიშანთარმაშბი კი შეონდა, მაგრამ ვევიცავ არავფერი ეყოვდი. ეველები, მაგრამ არავფერის ენასო, შეგიძლიათ, თქვენც ქია გაახართ. ნახვამდის.

ეკვება. ეველანი თავებს იმომელებენ.

გზების დამთავლებლები. ნატონო ექიმო, გხოვოც, მკვლელებს მევეცათ, ეს ქალები არიან ნიახვლები (თვითი ცოლისა და ოულასკენ იძვრს ხელს) სულ ვაფიკვდა ორივე!
ექიმი ვასნიციკი. იხლავე, იხლავე, გუთავე, – ვერ ამამართალია მისბატედი, თმევე – დაჭრილები. უსიქიკურად დათავადულები აულ ზოლას – იმით უკვე მინიცი ეველავარებით.

ფარდა

ეპილოვის და მთვის დასასრული

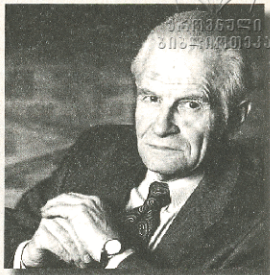
ფელისიან მარსო

ფელისიან მარსო ლუი კარეტის ფსევდონიმია. დაიბადა 1913 წელს, ბელგიაში, ვარდიაცივლა პარიზში, 2012 წელს. არის პეესების, რომანების, კინოსცენარების ავტორი. ბელგიაშიც წერდა, მაგრამ ნამდვილი სამწერლო საქმიანობა 1953 წლიდან დაიწყო, როდესაც იტალიური სოველები გამოავლენენ. 1959 წლიდან არის საფრანგეთის მოქალაქე. ეს სტატუსი დე გოლმა მისცა, რადგან 1946 წლიდან ჩამორთმეული შვეიცარია ბელგიის მოქალაქეობა: გაანაშროთლებს და თვექსმეტწლიანი სასჯელი მოუსაჯეს ბრუნუსების რადიოგადამცემებში მოკავშირეების მიერ ბელგიის გათავისუფლების შეთქმულების კრიტიკის გამო.

1975 წლიდან არის საფრანგეთის აკადემიის წევრი.

სოველების კრებულში „კარგი ბუნებისანი“ ცოტა მკებნარე, მაგრამ მანაც ლმობიური იუმორით აღწერს ნეაპოლის ცხოვრების სურათებს.

გარდაიცვალა 2012 წელს, 99 წლის ასაკში.

ინაკოლატას მინა

(კრებულადან „კარგი ბუნებისანი“)

მარიანტო!

შუადღის ძალით ღრმად ჩაძინებულს, ყვირილი მესმის და მღვიმეებს. ვაუზლებს, გვერდს ვიცივლი. ამოდ. ამოია კვლავ ჩაძინების მცდელობა. როდესაც ინაკოლატა მელს ძახილს უწყებს, ის ოცნებითაი მაინცაა. შემომშებული მაქვს. დაახლოებით ოცდაათი დამხება მაინცაა საჭირო, რომ ან მარიანტომ გაიგონოს, ან დედამისი მუნუხდეს და მის საძებნად წავიდეს.

— მარიანტო!

ხმა ერთი ტონითაც არ იწევს. თითქოს ინაკოლატა მექსნიკურად ყვირის, ისე, უსაზომად. ფაზრადან ვხედავ კატქუსებით, ევლური ყვავილებით, ფორთოხლისა და ლეღვის ნებებით გადავლელი გინორი ეზოს. ჭახტაბა მზეა. გადამხმარ მინაზე წრდლები დანით გადაჭრდლებს პგვანან. არაფერი იძერის. თვით მარიანტოც, ვის პატარა ნოთღ კაბასაც ძალეფორძენას უკან ვხედავ, განავრობს თამბას. სხვათა შორის, ზუსტად დედამისივით, რომელიც თავის სამზარეულოში განავრობის ყვირილს, ქვაბების ხეხვას ან დანულყო წაღის მარათი დანიავებას, რომელსაც ნალვერდლის გასაღვივებლადაც იყენებს ხოლმე. აქ რაღაც უსიტყუო გასაუბრების მსგავსიან გვექვს საქმე. ორივე, დედამაც და შვილმაც, კარგად იცის, რომ ეს ძახილი მხოლოდ რაღაც ფორმალობას წარმოადგენს, განკუთვნილს...

— მარიანტო!

...განკუთვნილს თითქმის უცვლელ ფინალურ რიტუალად მოსდენვდაც: ინაკოლატა იფეთქებს, წვევლა-კრულვით ეშვება ეზობი, ერთი კარგად წაუთქებს მარიანტოს, მარიანტო აბრუნდება და ინაკოლატა კვლავ უბრუნდება სამზარეულოს ცხად და დედამისს იომწმებს, მუქალადებს ფორთოხლის ხეხვას და ძალეფორძენას ბუნებს, რომ ეს ბავშვი მისი ვჯარეცაა, რომ ნამ-

ფევილად ის მოულებს ბოლოს. რაღა თქმა უნდა, ეს უბრალოდ სიტყვის მასალაა, ლაბარაკის მწერაა. ინაკოლატა აღმწიოებს თავის ნაბოლარას, ყველა ქორეულობას, ცვლქობას პატიობს. იმ დღეს მარიანტომ დახია ფურცლები, რომლებიც ჩემს სანურ მავიდაზე წახა. დედამისი ძალიან გუნწყრა, მაგრამ ნაშსვე დამამტა, რომ სხვა პატარა გოგონა ნაღვეფებს ნამდილად მთელ ოთახში მიმობნედა, მარიანტომ კი მწვენიერ პატარა გროვად დაყარა. მართალი იყო, მაგრამ ურიგო არ იქნებოდა. ეს მწვენიერება ამცდენოდა.

უცვრად რაღაცამ განმცვიფრა: ინაკოლატა აღარ იძახდა. მარიანტომ გაუგონა? არა, ისევე იქაა, ვხედავ მის კაბას ძალეფორძენას გრძელ მტევენებს უკან. აქედან უნდა დედასკვნა: ინაკოლატამ ფარ-მზილი დაყარა. ეს, მაგალითად, სიახლეა. ინაკოლატა სუსტია, მაგრამ ვოფტი. თავიაი ჩანაფიქრი, თუნდაც უმცირესი, ბოლომდე მიჭყავს. ოხერა-კენესით მიიწეხს წინ, მაგრამ უკან არასდროს იხევის. ისიც მართალია, რომ ამ ბოლო ხანს ინაკოლატა ვერაა კარვად. რაღაც შუენწდა, სრავს, ანუხებს. ციცი, რაც, მელაპარავს ამის თაობაზე. მისი მიწის ნაკვეთის აშბავია. კრძელი ისტორიაა. დღეი ხნის წინანდელი.

აქ უნდა ითქვას, რომ ერთ დღეს, ასე, ათივად წლის წინ, ინაკოლატამ ძმისგან მწვენიერობა მიიღო. იქამდე მწვედად, ღარიბულად ცხოვრობდა თავის ბუთ შვილსა და ქმართან ერ-

თად, განზრახ ვახსენებ ქმარი ზოლოს. ახლა ის გარდაცვლილია, მაგრამ ცოცხალად ყველაზე ხალხურ ანტიკორუმპციულ ეყო მიყვარებოდა. იმპოლიტიკა სრულიად ბატონობდა. მხოლოდ შესახადიბოთიაც კი ქალბატონობაში აღბნობდა გამადირო და ნარნარო იქნებოდა, მაგრამ რაც მე ეყოფოდა, აუღ უზარმაზარი იყო, კაბაში ძლივს ეტეოდა, თმა საბეჭე ჰქონდა ჩამოშლილი, აუღ ნაწილადა ლამაზიკობდა. მარი - პირიქით, პატარა, კეთილგონი, მშვიდი, თავზნობიანი კაცი იყო. უბოლოთი ღერძობდა. და, განსაკუთრებული სახასიათი ნიბინა ჰქონდა, სულ დაბეჭე ადგა პირზე. ანთი იმის თქმა კი არ მინდა, რომ ნანყვეტებს აწიბობდა ზეკარადა, არამედ ნამდაღუფუ ახაენებდა, იმორჩებდა: ღადარც უნდა ვნახა ეს.» ან ღადარც უნდა ვერ იტყვოდან ამ კოდეც უფრო პარტიკადა, «ეს დაბეჭეულა.»

მოკლედ, იმპოლიტიკა მოკლედ იმბ, მოხლცი ფაბიო, სოციალური მდგომარეობით მეგრამე, მის განკარგულებამი ითბი კალატობი და ზოთი თუ ექვბი მოხლცი ქლბი იყო, სრულიად ნამდვილი განმოთავყანებულეები, რომელთაც თავზე შემოდგმული კალატობით წესლებს აზიდვიზებადა, რაც ძალზე მოიერხებოდა მანერა იყო გადასახადებოცგან თავის დასაქერყნად. ეს ფაბიო ერთ დღეს მოკლედ და იმპოლიტიკას მიყლი თავისი ქონება დაღატკა: ბინა და ძალზე ცუდ მდგომარეობაში მყოფი რაოდენ სამშენებლო მასალა. მასალა მამსვე გაიღდა იმპოლიტიკამ და მისმა იჯვანმა დიოკავეს ბინა. ეს უკანასკელი უზარმაზარი შერობის ნაწილი იყო, ოდესღაც მონასტერი ცდილიდა, შემდეგ მძევ მორნატის ღარისკაცების ყანზარმა და მერე ორმოცივე ბინად დაყოფილა სახლი, სრულიად მოუყლული, მაგრამ სქელი, ერთი მტკნარი სისხლის კვლავობი და კობით, სადაც ყველა ცხენი გვერდღადერთ თავისუფლად გაიყლიდა. მუშაი დიდი ეზო იყო, სადაც ბინა შედგობი, სპილოს თათვიკობი დასკვდარი პაბოა იფდა.

მეშვედერობის მიღებობან თათომეტროლდ თვის თავზე იმპოლიტიკამ ქლბადი მიიღო, რომელზეც მინის გადასახადი იყო მოითხოვებოდა, რომელიც უნდა გადაეხადა. რაღა თქმა უნდა, აკეთი რამ ვერ არაადრის შემოხვებოდა. ძალიან გაამწყდა იყო. ხანი ვერინა განმავლობაში მხოლოდ ამასყლა ელამარაკებოდა მეზობლებს, კარგ ტონად მიმანდა თავი შეჩუვებოდადა მოცემებინამ ამ გადასახადის თათი, ზუსტად ამბობდა თანხას, რომელსაც მისგან მოითხოვდნენ და ზოლოს გადიანადა კოდეც, ისე რომ ქალბატონიკარი არც კი წარსიხვის და, რასაკვირველია, ქმრისთოიაც არ უჩვენებია. ეს უძრავი ქინება მხოლოდ მას ეკუთვნებოდა და მალე უნდა მოკრბო.

მომავალ წლებს, როგორც მოსალოდნელი იყო, ისე მოვიდა ებობლიდი. იმპოლიტიკას ენათუ-

ზიანში ცოტა შეხლდა. ფურცელი უფრო ყურადღებით გადაიკითხა და მიუყვლდადა გარკვეული განცხადებებობიბა, შეიქმნა რომ აუ ჰქმნა მინის ნაკვეთი ებობლი, რომელიც ვიო კაპიტალიზმეტის ნომერ 17-ში მდებარეობდა და რომელზეც აქამდე მარტერი სმენობდა. ალედდა, რომდენინე კერია იფიქრა ამ აკეთობა და ზოლოს დასყვება, რამ როგორცდ ზარალს აყენებდნენ მის მეშვედერობას. აქედან გამომდინარე, ნიტარიუსს ენათა და ძალზე გაცხოველებული საუბრია შემდეგ, ამ კაცმა ძლიერობითი და ხელის ხელში გაყრით, როგორც იქნა, დაარწმუნა, რომ მეშვედერობის გადაცემის ოპერაციები სრულიად მონებრივებული იყო და ააქვე საფარუოდ ამინისტრაციულ შეცდომა ებობდა. იმპოლიტიკა კრბიხითი აფდა ამ პრობლემა რამდენიმე კვირის განმავლობაში, რის შედეგადაც მესხენებმა მიიღო, რომელსაც გადასახადების შემკვეთმა მიიღებდა. ეს კაცი ოფიციალური აღმოჩნდა: შესაძლოა, იყო შეცდომა, ის არ უარყოფდა ამ პირობებს, მაგრამ ვერ გადახდა იყო საჭირო.

- მინის ნაკვეთისთოიაც?
- მინის ნაკვეთისთოიაც.
- კი, მაგრამ ის წყენ არაა...
- ვერ უნდა გადასახადო. იმადეროლედ, მე სურადღებით ჩეისინინავე თქვენი ამიერია. ეს შეცდომაა, მინა ნუ გვეხებით, თინაზა უკან დაგებინდებობი.
- მაგრამ...
- ასეთია წესი.
- ამ მეკორმა კანონმა ააღლედა იმპოლიტიკა. გადაიბადა. გადასახადების ამკრეუ ბრწყინველი კაცი იყო. მაგრამ უაღრესად ლაინებრი უმჯავრობა სიორდა: პრეტენზია ჰქონდა, რომ უკვე მინამდე იფებდა სემის არს, სანამ აუხსნიდნენ, რა თქმა უნდა, სულ თავდაყარა შეიფვიბა საჩივარი. აუ კოდეც აბლი ამინისტრაციული შეცდომა იქნა დაწყებული. კლედ იმდგამარტრებული პასუხი მოილოდა. ათი თვის თავზე, იმპოლიტიკამ წერილი მიიღო, რომელზეც აცნობებდა, რომ შიპ საჩივარი არ შეიძლებოდა ყოფილყო გათვალისწინებული და დაქნაყოფილებული, რადგან შეიმოხანებული გადასახადის სხრი სრული სიზუსტით იყო ნააბეჭებელი. და, ორი თვის შემდეგ, კოდეც ახალი ფურცელი: მინის ნაკვეთი იქ ისე მოახსენიბოდა კეთილდ ზეგარაათის ერთად. იმპოლიტიკამ ისე მომართა გადასახადების ამკრეფს. ისევე შეადგინეს ახალი საჩივარი და, პასუხის მილოდინში, ისე გადაიბადა.

ახე გაიდა ერთი წელი. გადასახადის ახალ ფურცელდა ცოტა მინის შემდეგ წერილც მომეცა, რომელიც ხაზს უსვამდა, რომ ერთი წლის განმავლობაში გადასახადის გადაამდელი პირნათლად იბოდა მეგრამას საიდანაც აკვეთილენ, რომ ამ მომენტითის ის იყო ამ მინის მფლობელი. და თუ, შენვედგი მინა გადავიდა სხვია ბელში, საჭირო იყო, რომ გადაამდელს ეცნობებინა მიმღებოთა საბელი და წარვებინა გაიყდის აქტია ასლი.

აქ იმპოლიტიკამ თავშეკავებო დაკარგა. ისე დაუქმობდა გული, რომ დარდი ქმარსაც კი გაუზარა. ამ უკანასკელმა ერთი ნეთახა და მდგომარეობის დაბეჭდული კლიოლოკოია მონახა. მაგრამ ეს არ იყო გამოსავალი. საკონსულტაციოდი ერთ მეზობელთან, პენაიზე გასულ კარანტინერების სურფინტთან ნადვიდნენ, რომელსაც უბნის გარკვეული წინა პეოდან, სხვა მეზობლებიც მოხმბეს მამეღებოდა. საუბარმა მალე თავებრედამებუი მისამოულენა მიიღო და ყველაზე გასაკვიარი აზრები იქნა გადმოს-

როლილი ხალისაზე. ამ ღრიანცელში იმაკოლატას ქმარი ცდილობდა, თავისი აზრი გამოეთქვა.

– რომ წავსულიყავით და გვენახა ეს მინა?

მაგრამ გამტყუებელი დარჩა, წყნარი კაცია იყო და მიილოდ ერთხელ მოსკრხა სათქმელის თქმა. კაციწვლილი არ უფიქროს. სხვეთა უთაბოლო კამათში იცვიერ თავით გადაწყვეტილი. აჯრანტს რაც შეეძება, მას მიიწინა, რომ უნდა გადაეხადებინა და აღმინისტრაციას უნდა მიწვინაოფინებინა.

– ჯერ გადახადე!

ეს ავტორიტარული პრინციპი მათ მოსწონდა, ერთმა, უფრო გაქმნილმა, თქვა, რომ გადახდის ძალით, ხანდაზნულობის ვადით შეეძლოთ ეთანაბნათ და ერთ მშვენიერ დღეს დიდი სარგებელიც ენახათ. მეხანძმე უფრო შიშის შეტეობა და თქვა, რომ რაბან იმაკოლატა იმდენად, ხეალვე სრული უფუფიანობისიღებთ შეეძლო ნახსულიყო და მინა დაეკავებინა. სერვაიტტმა წამოიღერა:

– სად არის მფლობელობის საბუთი?

ამ სტეპეტს ამორი ცხვირით და გამოცარიელებული შვირა შეინდა, რომელსაც ძორითადად რომელი იმპერატორების პიუსტიტში ცხვედებით ხოლმე. ეს მის ატტეტებს განსაკუთრებულ წონის მატებად, თავყრლილია გრძელი წერილის მფუფენას შეუდგა, სადაც თითოეულმა თავისი აზრი შეიტანა და რაზაც ის საკმაოდ უთავბოლოდ აქცია. დიდი გულწრფელობით თუ ჩაუკვირდებოდით, შეიძლებადა ანგაეციოსათ, რომ, თუ იმაკოლატა ამ გადახდაზე პირველი წილს გადასაიხადი, ეს მისი დარდისა და დაბნეულობის ბრალი იყო; რომ ამ წინადაცზე, სხვათა შორის, არასდროს შეუდგებოდა საჩივროს; არამი მისი დავა შეეცებოდა მხოლოდ წინადაცები წლებს; რომ თუ აღმინისტრაციის წყბა ასეთია, იგი მზადდა გახდეს ნიბის მფლობელი, მაგრამ რადგან არასდროს ყოფილა შეპატრონე, მას ახლზე უჭირა, მაგრამდავად კეთილი ხებისა, გაყვანდა აქტის წარდგინა.

კეთილი, მაგრამ ქმარს უარს არ უთქვამს თავისი აზრზე. მერე დღეს ია მინის მოსაქებინად ჰკიდა.

ესა კამოდიონტე პატარა ქუზა, ძალიან მოკლე, მწიფი და ქალაკის მერე მზარეს ნდებარეობს. დააბიასინი ძველი უხუცესის გორგელა ბუენწყელობით გადაეცინა, რასაც პატარა სათქმელის მოსვება. ემარი ყურადღებით აკვირდებოდა წონებებს. N14 იყო დაბალი, ქმინტელა ვარდისფერად შეღებული ხახვი. წინადაცე პატარა გოგონა იჯდა, ძალზე დაკავებულად საფორტზე ძაფის შემოხედვით. N15-ს დაზნარული ფასადი ქმინდა და მიტოვებულს ჰგავდა. N16 უფრო დიდი საბუთი იყო, ფანჯრებზე შეუფერებლად გამოყვნილი სარცები მრავალი დამქარაველების ყოფის ნუსათიდაც. N15 და N16 ნომრების შემდეგ ესა კამოდიონტეს სხვა ტერა კეთილი, ქუთინი და აღმავალი. ემარმა გადაკვეთა, გულდაცურებულა. პა და პა, მივიდოდა ამ ეხადებულ მონამდე. მაგრამ პერინტარული ტუბის იქით მხოლოდ ხახლები დახედდა. შეხედა წონებებს: პირველი ხახვი N1 იყო, ხახვი მას პირდაპირ – N2. მუნიციპალიტეტის კომისიების წყალითით ნომრები მწახებ მაილიყოთა ფორფიტებზე შავად იყო გამოფინილი და კედლებში მყარად ჩამსული. დღესათით დადილი იყო, რომ N17 არ არსებობდა. ემარი N2-ის დამჯარამი გამოიჩინე ფაშვამა ქალს შეეცითა. არა. ესა კამოდიონტე მერე მხარესდა. აქ ესა ხაპოლია. ქმარი გამობრუნდა. ცხადი იყო, რომ ესა კამოდიონტე N15-ით და N16-ით მოავერდებოდა. არავითარი კვალი N17-ისა არ ჩანდა. და არავითარი მინა თვალსაზრისზე.

განარჯევებული ქმარი შინ დაბრუნდა. ძალზე განარჯევული. იმაკოლატას უკეთესი მოქმედებით რომ ძალიან ძალზე გადაჭარბებულიყო და კარგად ეტებული მისი ადგილ-მამულის ქონებით. რაც, ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, მას სულაც არ უხებოდა. მისი წინადაცით ახალი ამავე დამინსტიტით მიწვი გახდა იმიტოვის, რომ იმაკოლატას უნდა დევერეცლა.

– თუ მინა არ არსებობს, როგორ დამტკიცებდა, რომ ის წემი არაა?

სხვათა შორის, საემო მიზნით შეინდა მედიცინა. რომ იმაკოლატა გულის კუნძულში ელოლოებოდა აზრს ამ წინაზე და თავის უფლებებზე ამ მინის მიმართ. მხოლოდ ამით შეიძლება აიხანას ის მოჩინებულა, რითაც ის განავრცობდა გადახდახედების გადახდა და ის იმდაცარებოდა, რომელიც განიცადა იმის გაგება, რომ მინა არ არსებობდა. ყოველ შემთხვევაში ემარს თხოვრა-მედარით მაინც გაეცხადებინა აღმინისტრაციას ახალი წერილი, რომ ახალი კარგებოდა ეცნობებინა.

საუბით იცვიებოდა. აქვერად კარგი მიზნით ქმინდა: იმი დანყო. იმაკოლატას ემარი გარში გაიწვიეს. მათი არყიფინისას, ერთ დღეს იმაკოლატა სხვათა მგავადად მსუველი იქნა ნერითათ თავისი აკვეთი პარათების მისაღებად. იქ მოსულმა გათიგონა განაბელობა, რომ მინის მფლობელობას, მათ, რომელთაც შეეძლოთ დევერეცებინათ ან დაემუშავებინებინათ მინა, არ ჰოცხდად მოსტყუებულია პარათის მიღების უფლება. ეს ამავე იმაკოლატას დაეკრიფით: იცვირა პირდაპირ გულში. პოსტბული არ ყუთენის? და მათა შეიღებ? ეს უკვე ნეტსამეტი იყო ირინის სარა, იმაკოლატას არადროს ურჩინდა. გონება შეიძლება გადარეოდდა, მაგრამ არ ფეხებო. მათი ზორბა ტანია ათუფლებდა მსუვე საარუფოსს, და ასე, ის მივიდა გადასაიხადების ამკრფითა. ამ უკახსაქვლმა ჯერ ყურებდა არ დაუფრეცა. მინა, რომელიც არ არსებობს? არა, ძალიან ხეგრული ხრიკი იყო, თეორი მხდით ნაკერს. შეიძლება შეედე მინის მფლობელობის ეინაობაში, ასეთი ნაკვალთები არსებობს, მაგრამ მინა, რომელიც არ არსებობს... იმაკოლატას სააროტტესკო წიფილ-კვილის წინავე აღმოჩინებულა, ზოლოს ის გადასტრში გაავაზენა. ნაქიდი იმაკოლატა გადასტრში. მია წინამე დიდი ფურცელი გაშალეს. მოსაშახტების საწვენიებოდა თოთხა ერთხანს იხეტილად იხდებოდა ხახის ზემით.

– აი, თქვენს მინა...

რადა ეცნა, ის იქ იყო. კარგად აღნიშნული. მხრინებლად ემარსაზული. მოგრობი ტრავაციის ფორმის და ბოლოსი მეზობელ ნაკვეთზე გადამხედი.

ამ დარტყმას ზოლო უნდა მიეღო იმაკოლატასთვის. ამ აღმეფოთებინა მაინც, ანდა

ქადაგად დაეარდნაო, რაც ასე კარგად გამოსდოდა, და მძინვარებიდან მოხრებულად წუნუნზე გადასულიყო. არაფერი მსგავსი არ მომხდარა. ამ საჩვენებელ თითზე, ამ ტრაკეციანზე გადართლი იმაკოლატა მოვაჯდოდა. მამ, ის არსებობდა, ის მინა. ფორმაც კი ჰქონდა. უიმედობაში ჩაუარდნის ან გაბრუნების ნაცვლად დღის შებვა იგრძინო.

- გმადლობა, - თქვა მან.
მუნჯიკაპალტეტიდან გამოსვლისას, მოედანზე კარბინიერები აურქანტი შეხვდა.
- მე ცვდებოდა თურმე მინასთან დავეპირებო, - უთხრა იმაკოლატამ, - ნამდვილად მე ნეკუთვინს.

სერუანტის ისედაც დიდებული გამომეტყველება კიდევ უფრო გამბედოვრდა. მან ხომ ძალზე კარგად იცოდა, რომ ადმინისტრაცია შეუძლებელია შეცდეს:

- თი, ხომ ხედავთ! - თქვა მან.
და იმაკოლატამ გზა განაგრძო, გარდასახულიდა.

თავის ქმარში ეჭვი არ ეპარებოდა. უწინმუნლო, მაგრამ მაინც სერიოზულ კაცად მჩანდა. თუ ადგილის დათვლიერებისას ვერ იბოვებოდა, მაინც ნავეების ნომინაციის, ესე იგი მინის ნაკვეთი არ არსებობდა. ან იმ ადგილას არ იყო. მჭორე მარცხ, როგორ უნდა შეგპაროვდა ექვთი კადანტში? ეს ხომ სერიოზული რამაა, კადანტის ტრე. მახსარები კი არ არიან, ის ხალხი კი არაა, ვინც თავის შესაყოლებლად ტრანსეციებს ხაზავს, თუ არაფერი არსებობს. თუ მინის ნაკვეთი დატანილია მათ ფურცლებზე, ესე იგი, ის არსებობს. აღბათ სხვა ადგილებს. მაგრამ საბოლოოდ მას იბოვებია.

სერუანტის, დიდი მოლაპარაკისა და სულ კაცობი დაუდებულის წყალობით ეს ახალი ამბავი მსწრად მოუძღო უბანს. იმავე საღამოს მეზობლები მიაალყვად ენევივნენ იმაკოლატას. მან ისინი ეკლბი თავმჯდომარის ვარემე მოილო.

და ამგვარად შევიდა მინა მის ცხოვრებაში. იმაკოლატა მიუწვია მასზე ლაპარაკს. თმ, ამპარტანების ვარემე. ისე, რომ ამით არავის ამბავსებდა. პირიქით, ფრთხილად უკავშირდა მასზე, რომ ეთნების მატყბამ საკმაო სახერხიანი ვაჟუნია. ეს მინა ძალზე კარგი იყო, მაგრამ როგორ გამოეყენებინა? დამუშავება სჯობდა თუ გაქრებება? აჰ, ვარდებით არაა მოვლენილი მეპატრონის გზა. აგრეთვე ხშირად ლაპარაკობდა კადანტზე, ქენას აიხამდა ამ ადმინისტრაციულ ორგანოს. ან კიდევ სამხარეულში ჩამოაშვდარი ოცნებობდა თავის მინაზე. საბრალო მინა! სად შეიძლება იყოს? და რა მდგომარეობაში? იმ ხინდად მოყოლებული, რაც მტკიცეებულა, ალბათ ძებნით და სარგებლა ბალახითაა სასვე. ამგვარი

უთარობა არაა აღმაშფოთებელი? იმაკოლატა უფრო და უფრო შედიოდა მეპატრონების უმში.

რამდენიმე თვით შედგა ძველი საცხოვრებელი და სხვათა გადავიდა, მინასპირა სართული, სადაც ახლად ცხოვრობდა მინა. მინა შეესაბამებოდა ეს ქმედება? ვეჭვობ. ამით იმაკოლატამ მინას საუბრება, კიდევ მეტად შეეგნო მინის მეპატრონობა. თავისი ძველი ბინა უზრდული ხალხს მიატარა, რომელთა დატრონობაც თავის გემოზე შეეძლო ხოლმე. რადგანაც მოხმული კეთილმოხერხობით და გარკვეული ქედმალკობით ესტუმრებოდა ხოლმე მათ. მისი თვალსაზრისი რიადე-რიადეებზე შეიცვალა. ადრე საკმაოდ პროგრესული შეხედულებები ჰქონდა. ახლა სიამოვნებით აღნიშნავდა, რომ თუ დიდ მეპატრონებს თავისი ვალდებულებები აქვთ, მასაც აქვს უფლებები, რომელთაც საკმარის ყურადღებას არ აქცევენ.

- ამგვარად, რეში მინის ნაკვეთით...
მისი წყალობით უფრო გავლენიანად, უფრო ძლიერად გრძობდა თავს. ქმრის სიკვდილმა ცოტათი დაამწურა, მაგრამ ამან ვერ შეარყია მისი აღმადრეული თავდაპირველობა.

- საბედნიეროდ ეს მინა მაქვს, შავი დღისთვის...
ამ მინა საკმაოდ ხელსაყრელად გადასთვებინა უფროსი ქალიშვილი, რომელიც ცხრამეტი წლის მოყვარა. ისე რომ იფორციალურად არავითარი ვალდებულება არ აუღია, მასხლებს სიცოცხლე გადაუტარა. რომ ერთ მწვენიერ დღეს, შესაძლოა, ეს მინა თავისი ქალიშვილისთვის გადაეცა. აგრეთვე გარკვეული დროის მანძილზე ელვლიაკებოდა აზრს, რომ ამ მინაზე ჰიპოთეკური სესხი ადლო, რაც სულაც არ ჩანდა შეუძლებელი. თავისთავად ცხადია, კვლავ განაგრძობდა გადასახადის გადახდას ყოველწლიურად, და ვეჭვობ, დიდი სიამოვნებითაც.

ყოველივე ეს გასულ თვეს ერთი წერილის მომხილვით დაინგრა. ადმინისტრაციული წერილი იტყობინებოდა, რომ მინა საიფრების კვალდაკვალ, ჩატარდა კვლევა და დადგინდა, რომ ადგილი ჰქონდა ადმინისტრაციულ გადაცდომას და შესაბამისად, მას უკან დაუბრუნებოდა უპირატესოდ გადასახადი გადასახადი. საკმაოდ დიდი თანხა იყო, მაგრამ რა არია ფული დამსხვრეული ოცნების პირისპირ? ამის მერე იმაკოლატა დასუსტდა, დატყნა. გუქმაც ენახე, სახლს რომ აღადგებდა დაკარგული აქვს მხენობა და სიტყვათა სიცხოველე. აღარც კი წუნუნებს. უნაღისოდ მოძრაობს და, ვეგდაე, როცა მარინატო მის დახაზილზე არ პაუზობს, მალევე შეეშებია ბოძები. ბაზარზეც ეკარ შევადეს გამოჩენის. თავის მინაზე დაელაპარაკებინა და რა უნდა უკასუროს?

*
მაგრამ ყოველთვის ცდები, როცა ადამიანის სიცოცხლისუზარაობას ადგები. ახლახან, ბაღში ჩასული გადავანგდი იმაკოლატას. კვლევ მიყენებოდა გამოყოფრებოდა, კაიხიხარე უკუთხარი. ვილაპარაკე ამ მინა იმ ბარისა, შელიმეზელზე, რომელიც ეყოლება, მომავალ არჩევნებზე...
- ოჰ, ეს რესპუბლიკა! - თქვა საკმაოდ მწარე კალითი.
- რაო, იმაკოლატა, არ გაყვართ რესპუბლიკა?
- ამ რესპუბლიკამ, - განავრძო მან, - ამ რესპუბლიკამ მინა წამართვა.

ახალი მითი იწყება. ახალი ოცნება. ახალი საფუძველი სიცოცხლისთვის.

ფრანგულიდან თარგმანა დალი იაშვილმა

ჰაროლდ პინტერი

მთის ენა

მთარგმნელის მითითება: სპექტაკლის პრემიერა (თავად ჰაროლდ პინტერის რეჟისორობითა) შედგა ნაციონალურ თეატრში, 1988 წლის 20 ოქტომბერს.

მოკვამლი პირნი:

- ახალგაზრდა ქალი
- მოხუცი ქალი
- სერჟანტი
- ოფიცერი
- დაცვის წევრი
- პატიმარი
- კაპოშონიანი კაცი
- დაცვის მეორე წევრი

1.

ციხის კედელი

ქალების რიგი. მოხუცი ქალი ბელუბს ისრებს. ფეხებთან კალთა უდევს. ახალგაზრდა ქალს მოხუცისთვის ხელი აქვს გადახვეული.

შემოდის სერჟანტი, რომელსაც ოფიცერი მოჰყვება. ოფიცერი ახალგაზრდა ქალზე უთითებს.

სერჟანტი: სახელი!

ახალგაზრდა ქალი: უკვე ვიქცით.

სერჟანტი: სახელი!

ახალგაზრდა ქალი: ვიფიქრე უკვე.

სერჟანტი: სახელი!

ოფიცერი (სერჟანტს): მორჩი ამ ყლებობას! (ახალგაზრდა ქალს) რაშია საქმე?

ახალგაზრდა ქალი: დაგვიჩვენა.

ოფიცერი: ვინ?

პაუზა.

ვინ დაკბინეს?
ახალგაზრდა ქალი: ეს დაკბინეს. ნატკევი
ნი აქვს ხელი. შეხედე ხელზე. ნატკევი გვერდის
სისხლი!

სერჟანტი (ახალგაზრდა ქალს): რა გქვია?

ოფიცერი: მოკეტე!

ოფიცერი მოხუც ქალთან მიდის.

რა დაგეპართა ხელზე? მართლა გიკბინეს?

2.

მოხუცი ქალი ნელა შლის ხელს. ოფიცერი აკვირდება.

ოფიცერი: ვინ გიკბინა?

ახალგაზრდა ქალი: დობერმან პინჩერმა.

ოფიცერი: რომელმა?

პაუზა.

რომელმა თქო?

პაუზა.

სერჟანტი:

სერჟანტი ერთი ნაბიჯით წინ დგება.

სერჟანტი: გისმენთ!

ოფიცერი: შეხედე აბა ამის ბელს! მე მგონი, სადაცაა ფრჩხილი მოაქვრება. (მოხუც ქალს) ვინ გიკბინა?

მოხუცი ქალი ოფიცერს აშტერდება

ვინ უნა თქო ეგ?

ახალგაზრდა ქალი: დიდმა ძაღლმა.

ოფიცერი: რა ერქვა?

პაუზა.

რა ერქვა?

პაუზა.

ჯვრელა ძაღლს თავისი სახელი აქვს. ისინი სახელების მიხედვით გამასუფიონენ! სახელებს კი მშობლები არქმევენ. შოდა, ვიდრე გიკბინენ, ისინი თავიანთ სახელებს გეუბნებიან! ეს უბრალო ფორმალური პროცედურაა. ჯერ სახელებს გეუბნებიან და მერე გკბინენ. შოდა, რა ერქვა? თუ მტკიცყო, კონკრეტულად რომელმა ძაღლმა უკბინა მაგ ქალს. იქვე გაავაჯორბ.

დუმლი

ახლა კი ყურადღება! სისუნენ და ყურადღება! სერჟანტი!

სერჟანტი: გისმენთ!

ოფიცერი: კითხე ერთი, რა ანუხებთ.

სერჟანტი: რაზე განუებთ? განუხებთ რომელიმის რაზე?

ახალგაზრდა ქალი: გვიხიბრეს, რომ 9-ზე აქ უნდა ვსოფილიყავით.

სერჟანტი: გასაგებია. 9-ზე, დილით. სრუ-

ლი სიმართლეა. შენ რა გაწუხებს?
ახალგაზრდა ქალი: დღლია ცხრიდან აქ ვართ. ახლა ზუთია. მ საათია აქ ვკურყულებით, თოვლიში. თანაც შენი ბიჭების დობერმან პინჩერმა ძალიან შეგვაშინა. აი, ერთმა ქალი დაკბინა ავერ.

ოფიცერი: იალა რა ერევა? ქალი ოფიცერს უკურებს.

ახალგაზრდა ქალი: არ ვიცი.

სერჯანტი: ნებას მრთავთ?

ოფიცერი: მიდი.

სერჯანტი: თქვენი ქმრები, თქვენი შვილები, თქვენი მამები, მოკლედ, კაცები, ვის გამოც აქ დგახართ, ხელისუფლების მტრები არიან ეგ მშისარა ნაბიფერები!

ოფიცერი ნაბიჯს დგამს ქალებისკენ.

ახლა გურადღებით მომისმინეთ თქვენ მთის ხალხი ხართ. ხედებით, ხომ? თქვენი ენა მკედარია. აკრძალულია. ჰო, აკრძალულია მკვდარ ენაზე აც საუბარი. დაუშვებელია თქვენს კაცებს საკუთარ ენაზე გასაუბროთ. ეს გოგოვად დაუშვებელია. ხედებით, ხომ? უფლებაც გაქვთ მხოლოდ სახელმწიფო ენაზე ისაუბროთ. ეს ერთადერთი სანტყველი ენაა, რისი გამოყენებაც უფლებაც გაქვთ. იცოდეთ, საშინლად დასიჯებით, თუ აქ, ამ სივრცეში, საკუთარ ენაზე აღაპარაკდებით. ეს კანონი წერია. ემიფორებ. თქვენი ენა კატეგორულად აკრძალულია. მკვდარია. ჩათვალეთ, აღარ არსებობს. კითხვები ხომ არ გაქვთ?

ახალგაზრდა ქალი: მე არ ვსაუბრობ მთის ენაზე.

დუმილი. ოფიცერი და სერჯანტი წრები მოიმწყდევენ ქალს. სერჯანტი ქალს უგახანალებ ადებს ხელს.

სერჯანტი: რა ენაზე საუბრობს შენი ტრაკი?

ოფიცერი: სერჯანტო, ამ ქალებს არაზიარია სახის დანაშაული არ ჩაუდენიათ.

სერჯანტი: იმის თქმა გინდა, რომ სრულიად უციოდებლები არიან?

ოფიცერი: არა, არა. რა სისულელეა.

სერჯანტი: სამაგიეროდ, ამას კარგი ტრაკი აქვს.

ოფიცერი: ჰო, თან არ საუბრობს ეგ მთის ენაზე.

ახალგაზრდა ქალი სერჯანტის ხელისგან თავისუფლდება და კაცებს თვალს არიდებს.

ახალგაზრდა ქალი: სარა ჯომსონი მკვია. აქ ქმრის სანახავად მოვედი. ამის არული უფლებაც მაქვს. სადაა ჩემი ეშარი?

ოფიცერი: მაჩვენე დოკუმენტი.

ქალი მას ფურცელს აწვდის. ოფიცერი დახედვს და სერჯანტს მოუბრუნდება.

შეონი ეგ ტიპი მთიელი არც უნდა იყოს. უბრალოდ, ცუდ წრეში მოხვდა.

სერჯანტი: არც ეგ ქალი არაა მთიელი. დედისმტყველად ინტელექტუალის სიფთავი აქვს.

ოფიცერი: შენ არ თქვი, ამას ტრაკი უთახიხებსო?

სერჯანტი: ცქვიანი ტაკოები საუკეთესოდ თახიხებენ. ბნელდება.

2.

მიმღები ოთახი.

პატიმარი ზის. მოხუცი ქალიც ზის, კალათით. მათ უკან დაცვის წევრი დგას.

პატიმარი და მოხუცი ქალი ძლიერი აქცენტით საუბრობენ.

დუმილი.

მოხუცი ქალი: პური მაქვს.

დაცვის წევრი ჯოხს მოუშვებს.

დაცვის წევრი: აკრძალულია! ეგ ენა აკრძალულია

მოხუცი ქალი დაცვას გახედავს.

დაცვის წევრი: აკრძალულია. (პატიმარს) უთხარი, საბედ-

მნიშოდ ენაზე ილაპარაკოს.

პატიმარი: არ შეუძლია.

დუმილი.

ყურ ლაპარაკობს.

დუმილი.

მოხუცი ქალი: ვაშლებიც მაქვს.

დაცვის წევრი ქალს უხეშად ხეხვს.

დაცვის წევრი (ყვირია): აკრძალულია! აკრძალულია!

აკრძალულია-მეთქი! (პატიმარს) ხვდება, რასაც ვუყვებით?

პატიმარი: ვერა.

დაცვის წევრი: ვერა?

დაცვის წევრი ქალისკენ ისრება

დაცვის წევრი: ვერ ხვდები?

უალი დაცვის წევრს ანტერდება.

პატიმარი: მოხუცია. ვერ ხვდება.

დაცვის წევრი: ვისი ბრალია მერე?

იცინის.

ჩემი ხო არა. მოდი, გეტყვი რაღაცას. მე ცოლი და სამი შვილი მყავს. შენ კი ვინ ხარ? არაოთბა.

დუმილი.

პატიმარი: მეც მყავს ცოლი და სამი შვილი

დაცვის წევრი: რაო?

დუმილი.

რა თქვი?

დუმილი.

გაიმეორე რა მითხარი?

დუმილი.

კრეფს ნომერს.

სერჟანტო ღერჯეოთახში ვარ. პო... სერიოზული დამ-
ნაშეე დავითრევი.

განათება კლუბულობს. პატიმარი და მოიფცი ქალი სტა-
ტიკურად სხედან. ისმის შათი მებები.

მოხუცი ქალი: შუილი გელოდება.

პატიმარი: დაუკებნიხარ.

მოხუცი ქალი: ყველა შენ გელოდება.

პატიმარი: (თავისთვის) იმამბე დედაშუმი დაკბინეს.

მოხუცი ქალი: ერთი სული გეკვება, როდის დავგიბრუნდები.

ყველა შენ გელოდება. ყველა.

სტეხა ისევ ნათდება.

შემოდის სერჟანტი.

სერჟანტი: აბა, სად არის დამნაშავე?

ბნულდება.

3.

ხმები სიბნელეში.

სერჟანტის ხმა: ვინ იყო ის დედამოტყნული ქალი? აქ
რას აკეთებდა, მაგის დედას რომ შეეცინე? რომელმა ყლემ

შემოუძეა ამ დედამოტყნულ შებობამ?

დაცვის მკორე წვერი: მაგის ცოლია.

ნათდება.

დერეფანი.

კაპიუშონიან კაცს დაცვის წვერი და სერჟანტი მიიორებს.

ახალგაზრდა ქალი იქვე დგას.

სერჟანტი: რა ამბავია აქ, სასტუმროს მისაღებია?

ქალს უახლოდებდა.

სერჟანტი: ბოდიშს გიხდით ადმინისტრაციული

ხარეუხისთვის. ჩემებს კარები აკრიათ. შეცდომით სხვაგან

მორიდით. კიდევ ერთხელ გიხდით ბოდიშს. სხვა რით შემო-
ძლია დავეხმართო, ჩემო ძვირფასო?

სინათლე კლუბულობს. ყველა პერსონაჟი შუქდებდა. ისინი

მიოლოდ მებები.

მამაკაცის ხმა: გიყურებდი, როგორ გეძიმა. მერე როგორ

გაიღვიძე. შემომხედე და განიღვიძე.

ახალგაზრდა ქალის ხმა: შენ გამოდიე. როგორც კი თვა-
ლი გაუახილე, გამოდიე.

კაცის ხმა: ტბაზე ვარო.

ახალგაზრდა ქალის ხმა: განაფიზულია.

კაცის ხმა: გეყები. გააბოზ.

ახალგაზრდა ქალის ხმა: როგორც კი თვალს ვახელ,
მიღიმი.

სტენა ისევ ნათდება. კაპიუშონიანი კაცი ეცემა. ახალგაზ-
რდა ქალი ყვირის.

ახალგაზრდა ქალი: ჩარლი!

სერჟანტი თითებს ატკაცუნებს.

დაცვის წვერი მამაკაცს გაბორებს.

სერჟანტი: კარები აგერია-მეტეი. თუ რაიმე სახის ინ-
ფორმაციის მიღება გინდა, ტიპი მოდის აქ ოფისში სამშაბა-
თობით, წყინიანი ამინდის გარდა. შეგეძლია მას წიმართო.
დოუქი სტეხა. ჯოსტუ დოუქი.

ახალგაზრდა ქალი: შემიძლია, შენთან ვეყოლი
ტყნარო? თუ მე მისთან ვიტყნარებ?

სერჟანტი: რა თქმა უნდა.

ახალგაზრდა ქალი: ნადლობა.
ბნულდება.

4.

მიმღები ოთახი

დაცვის წვერი, მოხუცი ქალი, პატიმარი.

დუმილი.

პატიმარს სისხლიანი სახე აქვს. კანკალებს.

მოხუცი ქალი სტატიკურად ზის. დაცვა ფან-
ჯრიდან იყურება. შემდეგ ტრიალდება და ამათ

გახედავს.

დაცვის წვერი: პო, ნართლა, რა უნდა
შეთქვა. ნესები შეიცვალა. შეუძლია უკვე თა-
ვის ენაზე საუბარი.

პატიმარი: შეუძლია?

დაცვის წვერი: პო იქნამდე, ყოდრე კოდეგ
რამე არ შეგიცვლებო.

პაუზა.

პატიმარი: დედა, შეგიძლია მელაპარაკო.
პაუზა.

დედა, შეგიძლია თავისუფლად ვისაუ-
ბროთ, გესმის? საკუთარ ენაზე.

ქალი კვლავ სტატიკურად ზის.

მელაპარაკე!

პაუზა.

დედა, გესმია ჩემი? დამელაპარაკე!

პაუზა.

ეს ჩვენი ენაა.

პაუზა.

გესმის?

ქალი ხმას არ სცემა.

დედა!

დაცვის წვერი: უთხარი, შეუძლია უკვე
ლაპარაკი. ახალი ნესის თანახმად.

პატიმარი: დედა!

ქალი არ რეაგირებს.

პატიმარი: უკვე ინტენსიურად ცახცახ-
ებს. სკამიდან ვარდებო, მუსტლებზე ეცემა და

სამიზნულად კანკალებო.

შემოდის სერჟანტი. პატიმარს გახედავა.

სერჟანტი (დაცვას): უყურე ზენ! პროფე
სკედები, ოლონდ ანათ რამით დაცხნარო და

ყველაფერში გიჯვანენი

ბნულდებო.

ინგლისურიდან თარგმნა გუგა მგელაძემ

სალიმ ბაბულაოვლი

სალიმ ბაბულაოვლი (1972) ცნობილი აზერბაიჯანელი პოეტი, მთარგმნელი და ესეისტი. აზერბაიჯანში დიდი წარმატება აქონდა მის პოეტურ კრებულებს „პოლუკოჟნიკ არაჯინ სნერს“ და „ლიას გოშენის ლექსების რეფული“; მისი ლექსები მოხლეითა 20-ზე მეტ ენაზეა თარგმნილი. მისი წიგნები გამოცემულია საქართველოში, თურქეთში, უკრაინაში, რუმინეთში, გერმანიაში, სერბიაში და ირანში. იგი ყვროპის თავისუფლების პოეტის კონკურსის დიპლომანტი (2018); დაჯილდოებულია სერბიის სამეფო აკადემიის ივო ანდრიჩის მედლით და თებერძის უნივერსიტეტის (ირანი) მაჰარაის სახელობის საერთაშორისო კულტურის მედლით (2018).

კასუსები გაზეთ „კასპის“ შპკითხვაზე (97)

კითხვა-პასუხი ტელეფონის მეშვეობით შედგა

გუდენი პოეტ ფერიდ მუსეინს

გმადლობ, კარგად ვარ. და თქვენც გისურვებთ მხოლოდ სიკეთეს. ფერეცტას თუ საქმედ არ მივიჩნევთ. მოცალოების ჯამი მაქვს ახლა. უფრო აწორად კა, ახლა ფანჯრიდან გავციქერი ქქას. ცა თითქოს დაბლა ზამთრულა, ასე ხდენია ზამთარში მუდამ. და ქარი წიერის, ღიღინებს იმს, რასაც ათაიი წლის წინ მღეროდა. მოვარეც უკვე მერამდევეჯერ დაიმალება ღრუბლების შიქსა. ათუ ჩვენ ასე მოგეჩვენება.

ცოფა, მაგრამ დეკემბერში რომ არ ციოდეს, უფრო ცუდია. მე შეანის თქენი, ჩვენ ამ თემასზე, ნახსოვს, ადრეც გვისაუბრია. ცოცა, როცა მკითხვებით ჩემს ბავშვებზე, გულისხმობთ ამ ზუსტ აჯენება, რომილებიც დაუფიქარ დღეებს თან ახლავს.

შინდა, იცოდეთა: ჩენი ბავშვობა სათამაშო როდია, კარგო, რომ დაგვიფარდეს და დაგვეკარგოთ; ფიქრობ, ბავშვობა მესსიურების ნიაღზი კი არა, არამედ ჩემს სულში სუფევს. და თუ ვინამებთ, რომ ცოდვები აკნინება სულსაც, მაშინ იაღ უნდა ვინამოთ, რომ ბავშვობა ჩვენზე უფრო ცოცხალია და ცხოველსყოფელი მუდით კიაფობს.

აღბათ აჩქეყმედ ძინელია მკვდრებმა ცოცხალია შესახებ ილაპარაკონ.

ეს ირონია არ არის, არა. და სულ არ არის თეოლორთია. ასე თუ ისე, საკითხავია მთორე ზღვარზე გემართებს თუ არა ნაღდი გმრობა ამ ქვეყანაზე?

და აი, ახლა ხელს ვაგებ ანბანს და ვდაცხურებ, რომ სიტყვები, როგორც ყოველითფის, ღრმა არის, მაგრამ ჩვენ მათ სწორად გულარ ვიყენებთ.

ლექსებსა აწერთო? – შეკითხებით. განა თქვენ პოეტს არ დაურევით?
აი, სირთულის თიანაზე ვერ გეთანხმებით.
აღბათ თქვენც კარგად მოგეხსენებათ, სირთულის მიღმა
ბავშვობისა და აუშნიკელობის გაცრუებული იმედები რომ იმალება.

ანა, უბრალოდ როგორ აგინხნათ განცდებით სახეე წუთისოფელი
როგორ ცდილობს ჩემსა შეცვლას, ანდა
მე როგორ ვცდილობ შეცვალაო იგი? ტყუილი ვითრება?!
მხოლოდ ბავშვებს აქვთ სრული უფლება
ეს ყველაფერი ერთი სიტყვით გამოხატონ და გაგეგებინონ.
როცა ვხედვებით, რომ ჩვენს სულში ბატკანს
ჩვენსავე სულში მოზობილად მწიერ მგლისთვის ვზრდით,
გვიანია და აღარაფერი აღარ იცვლება.
ენა გვებზევა და სიტყვებში იცლინება ჩვენი ყოყანა
და ეს ამინებს სიტყვას ევსავით.

აი, იმეგარად, როგორც წყალში არეული
ქვიშა ამინებს და ამღვრებს წყალსა.

ეს მოხდა დილით, მალად გაროგრაზე,
მზე ჯერ არ იყო ამოწვერილი,
ჩამა თავის მეგობრებითურთ ზღვის პარს წიადგა,
მე და ჩემი ძმაც ეახლებით მამაჩემსა.
მათ სანაძლეო დაგდეთ თურმე, რომ გარიჟრაჟზე იბანებდნენ.
ზღვა ზოიქრობდა
და აწვრილული მისი ტალღები
სანი დევნილის სინაღლის იყო,
დღისა ბინდბუნდში უფრო მალელებიც მოჩანდნენ მგონი.
მე და ზემს ძმას ნაფოტევით აქეთ-იქით გეკანავეებდა.
უცებ ბეჭებზე დამანვა წყალი,
თითქოს ვიღაცა ნაწედა ფეხში და ჩამითრია.
გაოცებისგან თვალები ერთობ გამოფართოვდა,
წყლისა და ევმისი მღვროე ნარევი
მაშინ პირველად გიხილე ზღვაში.
და განახსენდა, ბებია როგორ ურევდა ჩაის –
მე ეს მენახა მრავალჯერ დილით,
როცა ვუშხერდი თვალნიჭულელი ჩემს მწიერ საუნძმეს.
ბიში ბოლომდე ვერც კი ვიგრძენი,
თუმცე ააამისო დრო არცა შექონდა.
მნამა, ევმისანი წყალიცა ყელაზე, თან აღბათ ბლომად.

მუცელქვეშ ვიგრძენ მამაჩემის რკინის მკლავები,
მტაცა ხელი და ნაპირსკენ გამოიპანა.
მე სიცოცხესგან მამაცბავდა, თვალებს ვჭლტავდი
და მზეს ვუშხერდი, სანახეროდ თავანოყოფილს
და ტალღებზე სხივებანახლუჭილს.
მერე კი მზერა გადავიტანე ზღვაში ხელახლა ჩასულ მამაზე,
რომელიც მაშინ ამ დუნიაზე უძლიერესი კაცი მეგონა:
ბოლოს შევხედე ჩემზე ერთი წლით უფროსი ძამიკოს
და გათოშილმა, ენის ბორჩიკით ეუამზე, რაც იქ, წლის ქვეშ ვნახე.
მე მაშინ სიტყვა „პირველი“ და „ქარიშხალი“ ჯერ არ ვიცოდი.

იმავე საღამოს შუაძლიდ გაეხდი,
სიციხისა და ოფელში განურულსა
მასსოვს დედის მზრუნველობა და სათით სახე.

და მახსოვს, როგორ მივცელიდა პერანგს,
მახსოვს მზესაგათი საათოვამდითან ანიუბული დედის ღიმილი,
მახსოვს მისი ბელისგულის ლუიური სითბო,
და ამრის სუნის სველ საფენებზე.

სიცხედაწვეულ ხსულსა სიმშვიდე რომ ეუფლებოდა,
ა, ის სიმშვიდე მენატრება ახლა ძალიან.

ბედავთ, რამდენი ვილაპარაკე,
თუმცე ამაღე დროს იმაავე გრძობ, რომ
ეს ის არ არის (მივლად ის არ არის), რაც მაშინ მოხდა.
რალაც ვერ ვთუჯი, რალაც ეი სხვა ფერში დავაბატე.
ჩანს, სადღაც ქარი უნდა ჩაეფუქდეს
და დაილექის ქვიშა წყლის ფსკერზე,
რომ გველაფერი უტყუარი და ნათელი გახდეს.

თქვენ შეგიძლიათ დაწეროთ, რომ ვერ გავისხენე,
თუ მონათბრობი ასე გაიგეთ, ხანჩაღამდეკო არაფერი შექცა.

მოგონებები და სცენები ართულესს საქმეა,
ეპ, მიუშვებთა, როცა ჩვენი ეყვითოთ,
სახეცვლილებას განიცდის ფიმი.
ზოგჯერ სიმართლე სულაც არ მოჩანს
და ჩვენი ყაღბი ჩანსორებებით
იმალება მესხიერების ბნელ კუხფულეებში, როგორც კურდღელსა,
მელსა რომ უკოდა თვალი თავისი სოროს პირდაპირ.

რალა თქმა უნდა, რალაცები კარგავდა მახსოვს.
თუმცა მიჩნდა, რომ იმიც იცოდეთ,
ჩვენი ბავშვობის მოგონებები
კიდევ იმიტომ არის ეგზომ მიუწვდომელი,
რომ ჩვენი ქვეყნად ყოფიერების
ყველაზე ზუსტი დასტური გახლავთ.
მათ თუ გაეგახებულთ, რალა დარჩება?
ეგერი თითქოს გვიცაყენ კიდევ.

კი, კარგად უხედები, იმაზე ფიქრობთ, თქვენ რა დაწეროთ,
სიმართლე გათხროთ, მე არ ვიცი, რით დაგეხმაროთ...
დაწერეთ, რომ მან ასე მითხრა:
„სიღამო გახლავთ და მე დაორთქლილ მინასთან ედგავარ,
და მუხუც ვიფურებს მიეწერებოთ;
და სადღაც უნმოდ ეღვარება მუხი,
იგი წამიურ შექცა შვეფს რალაცას და ვილაცებო;
და ზოგჯერ, ზოგჯერ ვერაფერა არჩევ,
სილუეტებოც ქრება უკვალოდ
მხოლოდ წყვეტილი ხმებოდა გესმის –
სიცილი, ექო, ბრძანება და მოთქმა-გოაება...“

დაწერეთ, რომ მას ბედნიერი ბავშვობა უქონდა.
თქვენ გეპითი ჩემი? ეგრე კი არა, ასე დაწერეთ.
დაწერეთ, რომ ბედნიერი იყო, რადგანაც
ის იყო ბავშვი.

5 არბი

ხელის ჭუჭყი ანუ სხვა (და)ნარჩენი ფარწარა

დავით ანდროიძე

„განწორდები ხომ არ ვარა, გაგებდეთ მხოლოდ ნეგატიური?“
—*ჯან-ფრანსუა ლიოტარი*

ნიაზ დიხანაძე ხომ გავივით?...
ერთხელაც, ავიდა გამაძვარა.
საკადამიკოლოში დაუწვევნიათ და აბლობელი გაცი მისულა
მოსანახებლად.
პალატაში შესულს, სიცილი აუტყდა თორმე, თეთრ ზენარში
გაბეჩული რომ დაუნახავს —
რემბრანდტის ტილოს არა გავიარო?!
შენ კიდევ, „პოლი ტილოაი“ — უნაგლია ნიაზს.
ახლა ის დროა, რემბრანდტის ტილო ლამიანა ნართლავ
„პოლის ტილომ“ შეცვალაო...

პოლისტილერობა — „პოლის ტილორობას“ გავრთიამ!
არადა, ევლაფერს მაინც გემოვნება წყვეტს;
კადრებისა არ იყო, გემოვნება...
მგონი, მართლა გვაფიწყდება, რომ ზენიში, პოსტსტალინ-
ური ავანგარდის ინტენციებით, რაღაც უსიყვრსალური წგრნო-
ბელობით — გემოვნებით იყო განპირობებულიცა და ჰემო-
საზღერულიც.

გემოვნება გვეარწახობდა კიდევ უფრო წინ დაგვეწვებინა,
თუ მოხდებოდა;
სულაჟა, გემოვნების კრიტიკით, განფობინებდით მორის;
გემოვნების კანონებით გვერწივია და კუნინგი — პოლოკს;
მორაბი — აუერბასს...

ააჟა, გემოვნება გეიარჯიშებდა თვალს.
გემოვნება იყო ინდიკატორი;
თვითრეფლექსიის ინდიკატორი...
გემოვნება იყო, პირველი რომ სწავებოდა მეტაფიზიკურ
ამერცხვითა პარიზონტებს;

გემოვნება იყო, ექსისტენციურ განთიწვევა რომ ემბანებოდა;
გემოვნებითა ფკინდებოდა დისტანციის ევიდენტურად ცხად-
სა და თვალისათვის მაცდურს მორის;
და, ფერწერა იყო ერთი უნიკალური ინსტრუმენტითაგანი,
სუბიექტურობის უნიკალური გააახლებლად.
შეგაღებოდა აჟ არ გამსაზღვრა ფერწერა, როგორც „პოლოგო-
ფი და საკუთარ თავში უსაარღებობის პრინციპი“?

ან ბოლოვადურობითა და თავის თავში ჩა-
ძირული უსაარღებო სუბიექტურობით სუნთქავს
ხუმბს-უზნევი სუნიარაძელის ფერწერაც;
ფერწერა თუ პოსტფერწერა, რომელიც
ისევ და ისევ გემოვნების გამოწვევაა...
ალტერნატიული გემოვნების გამოწვევა.
თუნდაც, გემოვნების ტრანსის გადაღალ-
ვისაკენ მოსოდევა.

მეტიც, ესაა თავიანთი დარტყმა იმგვარ
გემოვნებაზე, კისს რომ ექნობოლება.
კაცმა რომ თვება, რაიმე დაგვეზოლი
სტრატეგია ამგვარი დარტყმის მიხავეწვებლად
არც უნდა შეუოდეს ხუტას.

არადა, თავისი არტისტული ფესტებით
სწორედაც, ამოღლისა“ და ადაბალის“, ოსტატო-
ბისა და დილტანტობის, სპონტანურობისა და
სისტემა მორის საზღერების ნაშლას ებრძვის.
სუნიარაძელი ამ ექსისტენციითაც ფერწ-
ერას თანამებდა;

ეთანამებდა, მაგრამ არ ეხუმ(არებო)...
ფერწერა უთავბოლო სუბიექტუტანდე და-
შვავს; რაღაც პოსტსაბიქტორი ასეუბით ახდენს
მის რედუციერებას წარწენამდე;

თუნდაც, ფერწერის (და)ნარჩენამდე და ამ-
ითაც იფარება, კიდევ ერთხელ ივიწყება, ყოფ-
იერებას; კოფიერებასაც და ნაერისფერ ყოველ-
დღეობისადაც...

პაველ პეპერშტიციმ აცვა თავის ნაგნიმ
„История потерянного зеркала“:

„Сречь, знаяч забываи. Но надо не только
спрять, но и смыывать за собой-забывать о забвении“.

გენიალურია!
ხუნარაშვილიც, რაღაც დაკარგული სააარ-
კეთის ამბავა გვოცნება.

და რაც უფრო მეტად ჩააცქერდები ამ
სასარკეთის, ნის პოსტფერწერულ ნარბატოვ-
ში მით უფრო აღმოაჩენ, რომ ეს გიზუალური
ტექსტები საკუთრივ უდემიტ, ქარს სამყაროდ
გვეღებებინან.

ღიანაც, და-ნარჩენ სამყაროდ გვემცნაურე-
ბიან.

აღმოაჩენ, რომ თუმაველ „მინას“ ჭუჭყი
არ გაარება.

და მის პერში გაფანტული რტყერიც არ
გახარბობს...

თუშცა, მარაული გაგებით ეს მანც „ჭუჭყა“.
მაგრამ, დემითი წემო, რახაირი „ჭუჭყი“?
რახაირი „ნარჩენი“?!

და (და)ნარჩენი!
ერთი „ფერწერი“ ვიცო, პალტრედან
ნასტყხინით ანაფხტეს სხვითი ნახმარი შავიღის
კალენდრის ფურცლებს აწმენდს და თავადაც
არ უხყის, რომ ეს ნარჩენი მტილიება უფრო
ნეტი ობტოლოგური საშილი აყოს, ვიდრე ჩა-
კოკლოზინებული „ფერწერა“.

რატომ?

ინიტომ, რომ მას აქვს ნარჩენი, მაგრამ არა აცვა და-ნარჩენი-
ნი!

მეორეც ვიცო, აკვლარ ფერწერას რომ აკალენდრება-და
ყოველ წელს ზარზედით ცილია.

მას არც „ნარჩენი“ აქვა და არც „დანარჩენი“...

ასეთ კვაზიტტრენს არაფერი ვიწყყებათ!
და ამასობაძე, ავიწყდება და-ნარჩენი – გოფიერება, რო-

გორც სხვა (და)ნარჩენი...

ხუნას მოელო: (და)ნარჩენი სამყარო, ესაა განობატულება –
განობატულდობია ვარებზე.

ესაა ფერწერა მინუა-ნიშნით; ფერწერის ნეგაცია.
ფერწერის თავიანტური ნეონითოლოგიური და ნეოსპირი-
ტალური ინკარნაცია;

ინკარნაცია და რეპრეზენტაცია;

და ისევ რე-პრეზენტაცია შინუა-ნიშნით.

აქ უკვე, უკიდურესად პარობითია იმსუნტურის დაპირიამ-
ირება ტრანსცენდენტურთან;

სადავოსი – საიქოსთან;

დაკვირვებადია – ინტელიგიტელურთან...

აქ უკვე, დიტოტომიებზე კი არა, ტრიტოტომიებზე ანყოზი-
ლი სამყაროა.

სამყარო, თუნდაც როგორც სოციოკულტურის მეორე ახე-
ლი.

და უნივერსუმთა ამ დიუტომიებზე უცებ ეშატება მესამე –
გა-პოზიტორებული საფერო:

ჭუჭყი;
ნაცარი;

ნარ(ც)ხი;

ყველაფერი ეს ყოფიერების აუცილებელი სტიგმატებია;
ონტოლოგიური ნაყველიარია...

რას იზამ, უმწინდური მტტია სამყაროში, ვიდრე წმინდა...
ჭუჭყლიან; მტტია, ვიდრე სუფთა...

პარალოგიკური საზოგადოება ერთობ უფროახიდა ამ
უწმინდურა;

უწმინდურს, როგორც გამოწყარს...

უწმინდურს, როგორც გამო-ნაყოფს...

არადა, „უწმინდურზე“ დგას გამო-ნა-ყოფიერება!
ხუმარაშვილიან ეს გამო-ნაყოფი ტოტალურია.

გამო-ნაყოფი გამო-აღუქვს ნა-ყოფიერებას...

და მისა სურათებზე (ღიანაც, სურათებში), როგორც კულ-
ტურის ტექსტები გამო-აღუქვენ ნარჩენის და-ნარჩენს.

კიდევ გამო-დგენიან ამ ნარჩენს და კიდევ მუ-ნარჩუნე-
ბენ...

რეალობის ტოტალობია წარმოგვიდგინენ;
თუნდაც, ყოფიერების ტოტალობას...

და საიდუმლოდ გვიშხელენ, რომ „ყველა-ფერ“ ამის უკან
გრძნობადი სურგილის/გეამიღის ობიექტი არსებობს.

„სივის“ ნდომსა კი, იმდენადაა სანდომელი, „სივა“ რომ უკვე
ველარ შეიმცენება;

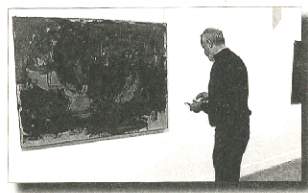
ველარ შინცენება, როგორც პროფანული ობიექტა...
აქ უკვე ორი სურფელი ენაშუება ერთმანეთა.

ნერე კი, უღრმეთი ინტიმური გაგება ტრანსაპარაციად შე-
მო-გვეძლება.

და იცით, რა არის ამ გაგების საფუძველი?
 აუტანლობა!
 თუნდაც, საძაგლობა...
 ხუმა არ უფროთის ამგვარ საძაგლობას.
 გრძობის, რომ მის გათვალსუვლი ვერ გაჩნდებოდა.
 ამიტომ, აუტანელს ხატავს...
 ხატავს და-უსხატავად...
 სამაგიეროდ, ვეულაფერს ნირავს ფერ-ნერის ნეგატიურ დი-
 ალექტიკას.
 განა ვალშია ასეთი ფერმწერი ძველ ოსტატებთან?
 განა არ გათვალეს ველასკესის პლერობა ასეთ ნიშიდა სი-
 ნყდაადეში?
 გათვალეს, ოღონდ მსხვილი კადრით...
 გათვალეს, როგორც კლასიკური ფერწერული ტექსტების-
 სულერთია, დღემინარისტული იქნება, კოლორისტული თუ ქრო-
 მატისტული – უცნაური სინეკდოხე.
 აი, ფერწერა, როგორც ტრანსერესია...
 ფერწერა, როგორც უსაზღვრო შერწყმა (ზეხთ მწყობრთა
 მწყობრისა)?
 შერწყმა, როგორც პოსტ-ფერწერული ორგანო...
 დეკონსტრუქციების კასკადი...
 ემპირიასთან დაუმთხვევლობაში სრული თავისუფლება...
 ამ დაუმთხვევლობას მარტოოდენ ასეთი – და-მთხვეული
 დისკურსით თუ გამოსატყა?
 დისკურსით, რომელიც დაუსრულებლად გან-ნმენდს
 ბიოფიზიკურ სფეროს.
 აი, ამ გაგებათ კი, ხუმას მტკაბასტრატეცია ერთგვარი
 კათარზისული აქტია – თვით(მო)სანისა და თვით(შე)ნახვის აქტი.
 ეს – ფერწერის შრომისაგან (ა)ხსნის აქტიცაა;
 საკუთარი თავის, როგორც „სხვის“ უარყოფის აქტიც...
 ესეც, სრულ-ყოფილი უარ-ყოფა!
 ანდა უარ-ყოფის სრულ-ყოფილება...
 ამგვარ უარ-ყოფილ პერფექციონიზმს, დიხაც, ხუმას ხელი
 სჭირდება...
 ხელი და ხელება;
 ხელება და გა-ხელ-ება...
 საკუთარ თავში, როგორც სხვაში და-ნარჩენი (და/შე-საინარ-
 ჩუნებელი) ყოფიერების ნიხანსარი მოხილვა;
 რაღაც ტოტალურ ონტოტექსტად გამთლიანება და გა-ხუ-
 რათება;
 ასეთ ფერწერაში დრამატული ადგილებიც ნაშლილია.
 ხუმას ფერწერა ნესით, არ უნდა იყოს ტრავმატული!
 დრამატული – კი ბატონო!
 ტრავმატული შეილება დარჩეს მაყურებელი, რომელიც
 ვერ იგებს ამ და-ნარჩენს;
 დანარჩენს, როგორც ონტოტექსტს.
 ასეთ პოსტფერწერას მხოლოდ ბუნებით სუფთა, აუმღვრევე-
 ლი ნატურის არტისტები ქმნიან.
 არტისტები და არა კოლაბორაციონისტები.
 ქმნიან რაღაც სიმშაგით, პოსტკრეატიული შეგყრობილობით;
 ქმნიან შე-უქმნელად...
 ყოველგვარი ეტიუდებისა და კროკების გარეშე;
 პირდაპირ „შავ მასალას“ ქმნიან...

მხატვრის ტოტალური ტექსტო-ტანკია;
 სხეულიც ორგანოთა გარეშე...
 მდაბალი დე-გრადირებული მხატვრობა
 პრინციპულად უსახური რემპრეზენტაციები;
 ინ-აქტუ ელპარესიული რემპრეზენტაციები.
 თითოეული სურათი ტრავადია უკმიროდ...
 ისტორია – უპროტაგონისტოდ...
 პროტაგონისტი თავად ხუმბა.
 ვველახე ქართველი მხატვარი, რომ-
 მელსაც მოაქვს თავისი ისტორია;
 ისტორია თავისი სემიოსფეროთა; ისტორია
 დადალური თავისი ნიშნებით...
 და ეს ნიშნები მძლავრობენ რეფერენტზე,
 მტყეც, მათ თავისებურ იერარტიზებასაც
 მოსანაკებენ და სისტემატურობასაც...
 „სუფთა“ და უანგარო ნიშანია ამ, პროფან-
 ული თვალისათვის ერთი მხედვეთი „უსუფთა“
 მეტაფერწერის სამზილი...
 სამზილიც და საზილელიც.
 გან-სანმენდელიც...
 ეს ნიშანი უფრო მეტია, ვიდრე ღირებულე-
 ბა; თუნდაც, ყბადაღებული „ფერწერული ღირე-
 ბულება“.
 ასეთი ფერწერა თვითნიშნადია;
 ასეთი ფერწერის „მკეთებელს“ ჩვენში ფერ-
 მწერის ჯერაც არ ეძიებია...
 თვითრეფერენტულია და ამიტომ!
 არადა, უამბიოდ ყოფიერება ვერ იქნებოდა
 ორგანიზებული.
 ყოფიერება, რომელიც და-ნარჩენია.
 პოდა, ამ და-ნარჩენით „რჩება“ ადამიანი...
 სხვა თუ არაფერი, მხოლოდ ნარჩენს
 ვტოვებთ...
 სიკვდილის შემდეგაც კი.

2-10.

„ახალი საუნჯის“ გამოქვეყნება!

GE59BG0000000210646500

დანიშნულებაში მიუთითეთ: „ახალი საუნჯე“,
საკუთარი ტელეფონის ნომერი და მისამართი.

2020 წლის 6 ნოემბერი – 12 ლარი

ახალ სურსებ

ISSN 0334-9846

770134 984002